

Murawski Magdolna

Hullámok hátán

versek

Fridél Lajos rajzaival

Murawski Magdolna

Hullámok hátán

versek

Fridél Lajos rajzaival

Copyright © 2024 Murawski Magdolna

Copyright © 2024 Fridél Lajos

A kiadványt szerkesztette: Dancs József

ISBN 978-963-7283-75-8

A kiadvány megjelenését támogatta:
Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár
Új Hevesi Napló Kulturális Alapítvány
Phoenix Aureus Alapítvány

Felelős kiadó: Tózsér Istvánné
Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár
3300 Eger, Kossuth Lajos u. 16.
www.brodykonyvtar.hu

Szerzői ajánlás

Most kivételesen megszámláltam ennek a kötetnek a verseit, miután úgy éreztem, ez az a pont, ahol meg kell állni. Innen nem szerkesztem tovább ezt a kötetet, mert készen van. Azt nem tudtam, hogy pontosan miért, de a pontot gondolatban odatettem a végére. Aztán a számolás, majd a meglepetés: éppen hetvenhét.

Pontosan annyi, mint a népmesei számmisztikában. Nem tudatosan ennyi, csak ösztönösen, ráérezve valamire, ami mindannyiunkban közös, akik ezt a kultúrát a magunkénak valljuk. Van, aki hangzatosan, mások szerényen, csendesen, de kitartó és odaadó szeretettel. Valahogy így is illik.

Hetvenhét vers – hetvenhét hangulat és már kikristályosítva azt a filozófiát, amely lassan fölébe kerekedik a költészetemnek és a prózai világomnak, amely tagadhatatlanul a sajátom. Nem tehetek róla, hogy jellememmel ellentétes módon a témáim örökké változóak. S hozzájuk a forma – már csak alkalmazkodik. A zene bennük lüktet, mert bár prózai környezetben élek, mégis bennem él annak kvintesszenciája, mely az Univerzum végtelen világával egy.

A költő világa mindig más, az értetlenség pedig bántó, máskor kifejezetten fájó. Aztán megnyugszom, ha a legnagyobb zenészekre gondolok. Bachnak mennyi vitája, sőt összetűzése volt kora bürokrátaival, sőt előbb még a közízlésével is, amely csak nem akart Bach tempójában haladni! Egy doktor Platz nevű városi képviselő még középszerűnek is nevezte kora legnagyobb zenei zsenijét. Ma már megütközünk ezen, de akkor senki nem szólt rá doktor Platzra. Aztán ha jobban belegondolunk, a legnagyobbak mindig megkapták a maguk doktor Platzát vagy Horger Antalát, és mi lett a vége? A művész utóbb méltó helyére került, a horgerantalok meg a szégyenpadra. Ott ücsörögnek és sugdosnak egymás fülébe, ha ugyan még szabad nekik...

Hetvenhét hangulatot és számos gondolatot adok most tovább ezekkel a költeményekkel. Lapozható és visszalapozható ez a könyv, amely ismét digitális formában jelentkezik, a kor szokásához alkalmazkodva. Nyomtatott könyvet egyre ritkábban látunk a magányos olvasók kezében, különféle kütyüket annál gyakrabban. Nem kifogásoljuk, mert hiszen azon is lehet olvasni, sőt a leggyorsabban hozzáférhető rajtuk minden adat, még a művészet gazdag tára is. A profik, az igazi műélvezők és a szerkesztők viszont szeretik elejétől a végéig követni a költemények klárisát, mivel ebből válik egészen érthetővé a versek sorrendisége, filozófiája.

Nem várom, hogy mindet szeressék, a spontán írásnak ezeket a darabjait. A súlyos mondandókat, mint a háborús témájúakat talán nem cserélnék el a könnyed, tréfás hangulatúakért. A filoszoknak meg könnyű nyári csemege az Égiháború, amely egy antik tréfa, kissé cselesen megírva. A kötetet egy rimóci hangulat zárja, felidézve a máig híven őrzött népművészetet és egy fatáblát, amely üdvözlí az érkezőket és áldást küld a távozók után. Hasonlóképpen ez a verseskötet is áldással búcsúztatja azokat, akik vették a fáradságot és megtisztelték az öreg költőt olvasói figyelmükkel.

Áldás és béke minden kedves Olvasónak!

Murawski Magdolna

Délután

Minden szép és az idő nyárias.
Minden olyan ma mintha...
Csak az az egy ne volna annyira nyakas.
Minden olyan akárha... mintha...
Hiába minden túlteng a tettetés.
Kileng a sors akár a hinta.
Szépet vártál és minden szenvedés.
Az emberiség rohan feléje.
Pedig ha tudná menne elleniránt.
Kiöntve minden szennye és minden rossz epéje.
S csak aztán jön rá: nem ez amit egykor úgy kívánt.
Minden olyan szép és az idő nyárias.
Sétára hív de árgus szemmel figyel-
nek akiket nem vártál. Minden pórias.
És libbennek sorra poros függönyök.
Kímélet nincsen. A nyelv gyorsan ítél.
Nincsenek szférák ifjú délkörök.
Csak várd hogy majd egy is percre megkímél...
Kileng a sors akár a hinta.
A kör bezárult. Ez nem fantasztikus kaland.
Ma vulgáris a hang... akárha... mintha...
Nem szép és nem kíméletes mi ott vár alatt.
Búcsúzni kell. E furcsa végzet
sodor sodor és ellenállni nincs erőd.
Mire megkérdenéd elszállt az élet.
Fehér lepel hull: égi szemfedőd.

FRIDEL 2020

Buborékok

Vikinek

Játék és mégis... véresen komoly.
Pár perc jutott és megint menni kell.
A kedves mosoly se tart csak játszik.
Minden esetleges. Egy fals hang énekel.
Játék és mégis... tiszta szédület.
Csak száll a sok színes tarka buborék.
Cseng a kacaj ezért senki se bánja
csak tartson a perc s pattanjon szerteszét
megannyi apró illúzió melyen a lélek
csak elmereng de megmarad a szó.
Memóriába vésve él a röpke élet.
Mégis megmarad. Ez lesz való.
Valóság s álom ezernyi apró
kis buborék mely szertepattanó.
Szétfoszló álom és kergetett valóság.
Élet-ladik vagy hatalmas hajó.
Cseng a kacaj. Még most is cseng fülemben.
Pár perccé tömörült a nyári délután.
Aztán a búcsú... úgyis hát... különben...
Megél az emlék és emlék lesz csupán.

Hullámok hátán

Hullámok hátán s híreknek szárnyán
hullámszik úszik s foszlik szerteszét
minden mi lényeges és egyszerivé válván
keresi társait s majd felleli színét.
Hullámok hátán csendes élet teltén
még mindig csak lebeg és álmodón mesél
mint aki ott jár egyre a Hesperidák kertjén
és csak arról beszél máskor meg csak zenél.
Hullámok hátán foszlik szét az élet.
Már csak tajtékos hab fehér és széteső.
S ha volna is ki úgy tartana véled
hogy tisztában van melyiktek elmenő
hát most mégse megy. Túloldalra pislant
hátha ott jön a más az újabb virradat!
Hátha ma még nem nyílik a sírhant
csak újabb sansz mely tiszta pirkadat!
Hullámok hátán csendes utazó
mereng a végtelenbe de csak közelre lát.
Jobb neki csillag-morzsa békés Hold-anyó
ki terelgeti kozmikus iát-fiát.
Sodornak hullámok ez talán a végzet.
Ez az utad mely türelemmel vár reád.
S ha kérdenéd akkor se kérjed
hogy maradjon! Ne halogasd csodád!
Hullámok hátán egyszer nyíló szépség
mint mesevirág kelyhén antik pasztellek
te mégse kérd hogy mindezt ugyanúgy értsék
mert befogják a rossz rongy rendszerek.

Hullámok hátán kerge szélnek hátán
még ott lobog a fényesült jelen.
S te elérted mert nem tehetsz mást látván
hogyan ez marad veled s talán velem.

FRIDEL 2020

Mindig

Mindig fényesen egyre fényesebben
lobogjon zászlód! Most nem teher a lét.
Járjon körül a láb tipegve s kényesebben
s csak ünnepelje éltednek delét!

Mindig fényesen egyre fényesebben
teljen napod! Míg benne élsz tudod:
jobb neked hinni az értelemben
ha közben erős lábbal csak a köznapod futod.

Oly múltó és illékony a tünde fény is.
Most rád süt még de fordul hirtelen
hogyan beleszédül s káprázik a lény is.
Magad maradsz illó és szertelen.

Mindig fényesen egyre fényesebben
ragyogj hogy ámuljon sziporka-csillagod
hogyan egykor rátaláljatok a végtelenben
hol nyomaidd akkor majd otthagysz.

Múlhatlan-múlt idő semennyi perce
peregne mégse tud mert béklyózza pillanat.
Ha mégis elfut mégis csak betelne
csak őrizze alkony éj és harsány pirkadat
és minden idő-minőség apró kis fragmense
nano-szekundum mikro-perc lehet
a mértékegység – talán – s ki tudja bátran megtehesse
ne uzsorázzon széttört éveket

csupán mert meglehet mert úgy lehet
és ne kérdjék: miért marad mikor önként mehet?

Kertünkben

Kertünkben zsálya nyílik és rozmaring virágzik.

Egymás kedvére curry és bazsalikom

elküldi illatnyelven mi úgyis messziről látszik:

ez a kicsiny hely illatos otthonom.

A balkonon pár virág szép harmóniában

egymással is kedvesen társalog.

Most minden tavasz és szépség e világban.

Most ápolhatod és vígan láthatod:

Nincs szebb érzés a friss megújulásnál.

Amikor eljön az új idő és magasra száll a kedv.

Amikor boldog hang és sok-sok áldomás száll

illúzió-világban csak ezt csak ezt keresd.

Lehetne másként mégis erre vágyna minden.

Minek a másság ha egyszer így a jó?

Járjon csak más elképzelt fellegekben!

Vigye őt messzire egy sosemvolt hajó!

Akác-üzenet bódít és elpirulsz ha érzed

hogymásokat is így érint illata.

Még kérdenéd de aztán mégse kérded

mert itt a légben száll egyszerű válasza.

Istennek jókedvében jött az ötlet

hogymennyi szépet és jószágot teremtet.

S ahogy elnézem még ahhoz képest is több lett

az alkotás az érték a mélyben idelent.

Bánkódni kár. A körforgás örök.

Cinkosul pendülnek acélos délkörök.

FRIDEL 2020

Akác

Tetőtől talpig díszbe öltözött
mert ideje hogy szép nászi ruhát
öltön. A környékre illatár költözött.
Pár nap múltán szőnyeget terít, puhát.
Szirmai hulltán pompázó díszben mégis
ott áll tovább mint szólóénekes.
Hatalmas termetű. Derülten nézi az ég is.
A sétáló-had megbámulja. Illatára les.
Az ő hangjai így szállnak a szélben.
Ha szerencsés vagy éppen tefeléd
örvénylik üzenete éjjel és délben.
Marasztanád s ha mondod menesztenéd
nem hihető. A tavasz ünnepén
most rá rímel a kéklő tiszta ég
ő meg csak illatoz egy parknak peremén.
Göcsörtös törzsén hangya fut. Szinte bódult.
Úgy imádja kicsorduló nedveit.
Nem vágyik tudni merre lesz a jó múlt
és merre várják hulltán édes perceit.
Egy hófehér akác ma teljességre szólít.
Ilyen az Alkotás. Ne hidd hogy rontható.
S ha illata téged is ma is meghódít
örülj hogy így van! Örülj hogy szóval mondható.

FRIOEL 2020

Szünet

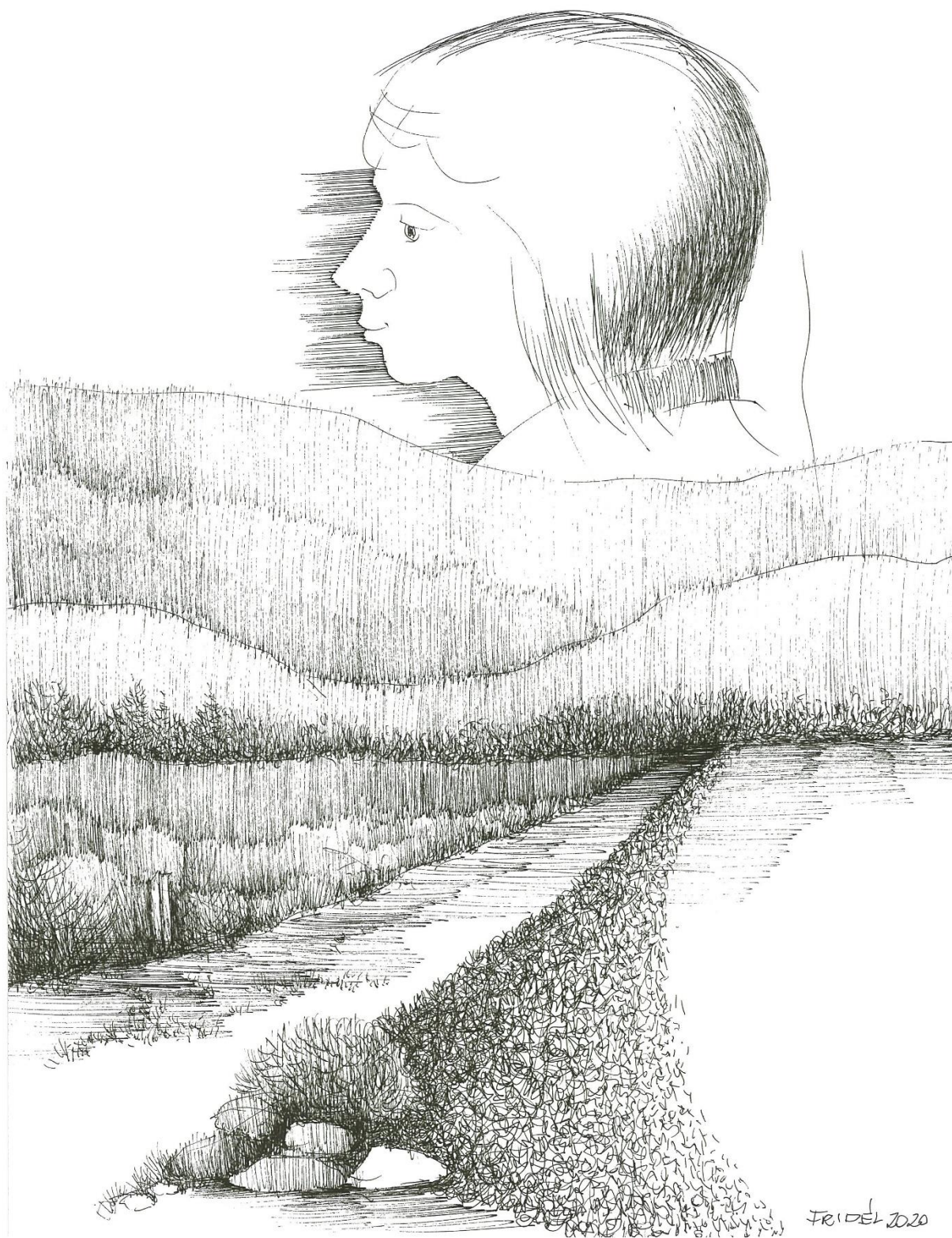
Szünet volt. Valami megszakadt.
Nem volt érhető csak mégis... valahogy...
Mint mikor a tű a lemezen felakadt
Mint mikor érzed a levegőd egyre fogy.
Szünet volt. Kevés a szó hogy kellemetlen.
Durva a vágás. Ítéletként szállt le ránk.
Csupán a lélek tört de ők hiszik hogy érdekedben
történik minden mi sértő mi durva s csak egyre bánt.
Szünet volt. Nincs kapcsolat. Már szinte semmi sincsen.
Csak az üresség mely belőlük fakad.
Csak az a tű mely egyre mélyebbre szánt kis kincseidben:
szavaid halmazán melyekkel szólni: örök-magad.
Szünet volt. Most másként szól a csend is.
Visszhangja tompább mert tudja ő is: ölt a szó.
Minden mi azelőtt volt: semmis.
Megváltozott a sivár való s víz egy hajó.
Hátán utaznak csendes emberek.
Elhallgatottak vertek mégis bíznak ők.
Tudják: nem az a vesztes akit vertek
hanem a durván ütlegetők.
Csupán egy pillanat amíg fáj a lélek
aztán elmúlik akár a pillanat
s megint itt vannak a kedvesek a szépek.
Csend lesz. Szünet talán. Csak az impresszió marad.

Jó grófjaink

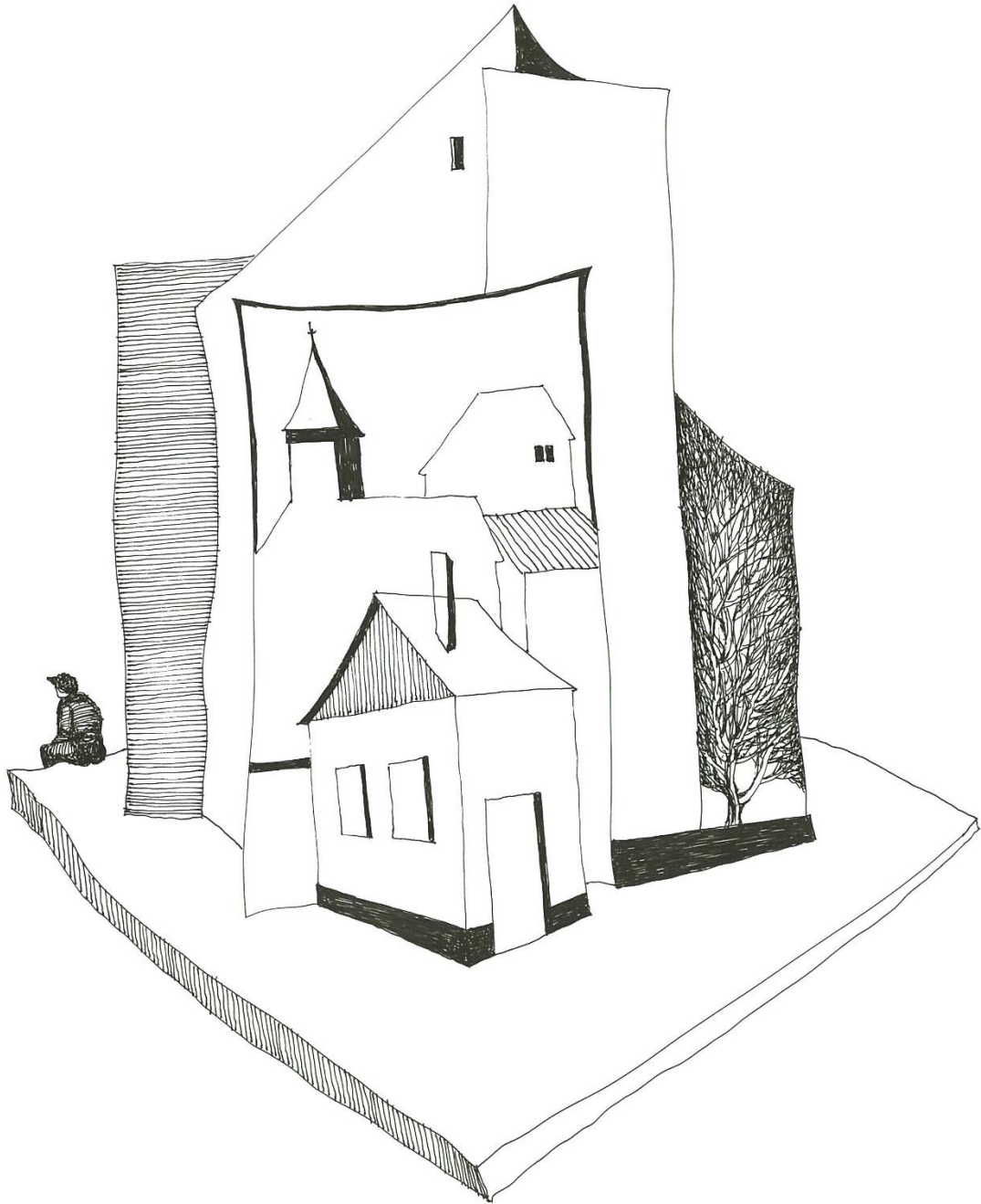
Jó grófjaink akikre egykor nemzet bízott
és vitték faragták mindazt mit lehetett
nem kértek: vajon ez-e az amelyre hivatott
mindegyikük csak küzdött majd csendnek adta át a teret.
Ahol csak jártak csupa szépség s ideál
termett mert így vagy úgy magukra vették
a diadalt és mindazt mi ezért kijár
az első léptek nyomdokán súlyát s a terhét:
a kultúramentők kétes érdemét.
Ne higgye senki örömmámor az!
Ők azért felvették és addig cipelték
ameddig lehetett. Meséjük szép és igaz.
Jó grófjaink most nyugszanak. Ki tudja mégis
nyughatnak valóban? Nem döng a sírterem
köröttük hogy belézensz olykor az ég is?
Látják nyomukon mi maradt? Ez a rongyos jelen.
Ám jó utód őket így is büszkén követni kész.
Ma is csak harc van. Ők értik s kívánják jobb legyen
akikért küzdöttek s hogy legyen költő s vitéz
a kissé-gyűrt hazában hogy ne törje még tovább a történelem.
Jó grófjaink az Isten nyugossa! Legyen az álmuk csodás!
Ne a csatazaj háborítsa álmuk csak a kívánság
éltesse még tovább s hogy ne csak álom legyen az álmodás!
A végső célt velünk együtt ékesen lássák!

Reformjaik az utódok míg vívják
Dicső neveik tudják s méltán életre hívják.

Ködképek

Valami köd-burkolta táj mely feldereng.
A táj csodás és vadregényes ahogy illik.
Csupán a költő-lélek az mely tovább mereng.
Történetük nem koboldok viszik és nem a villik.
Makacs ha vagy és élsz a mániádnak
mégsem haladsz és nem érted miért.
Majd búcsút mondasz régvolt kompániádnak.
Magad maradsz s tán az se lesz ki ért.
Jó másfél század ködös távolából
másként tűnik a régi szép elő.
Merítenél forrásából és mámorából
de más a kor és más a had nyomukban lépdelő.
Ködlík jó Erdély és benne krónikása.
Félénken mondja pedig tudja jól: igaz
minden szava. Írása hű. Korának igaz-mása.
A mában szenvedőnek kép és szó: vigasz.
Hogy visszanézel int a régvolt múltad.
Ködlík az is. Takarja jótékony homály.
Visszaintenek élők és rég megholtak.
S talán egy jó történet még vissza-visszavár.
Merenghetsz szüntelen mind visszahozni
úgysem lehet. Idézheted színét
s alakjait ha kedved tartja lehet továbbá visszakozni
mert ennyi volt. A többi árnyék. Semmi-lét.

FRIDEL 2020

Özönzöld

Május van. Minden szív hevesebben dobban.
Tombolnak dús energiák hogy szinte fáj.
A fűnek zöld haja a széllel lobban.
Mesebelivé változik a kopárból lett táj.
A fák is szerelmesek. Akácok talpig fehérben
hívják a nászra egyre párjukat.
A fáknak csúcsán rigó dalol. Ő tudja jobban és tán kevélyen
hogy nem hiába fújja énekét. Egy kutya ráugat.
Vagy talán másra. Mindegy is. Már fut tovább.
A liget pompás hangokkal lesz egyre teli.
Egy élő koncertben fújja és harsogja dalát
madár s természet egymást élteti.
Özönzöld a lomb s a fű. A szél kacagja s röpteti.
Hullámszik akár a tenger de ki se bánja
és aki nézi felvidul. Őt is megnevetteti
a bolondozó szél most mindenki barátja.
Tavas van éltető mulattató.
Most ez a dolga. Teszi is szüntelen.
Hogy létünket bárka viszi Kháron-ladik vagy nagy hajó
nem bánjuk. Fő hogy most ne váltson s így legyen.
Tavasszal élni jó. Tavasszal minden él.
Játszik a szél. Éleszt és útra kél veled.
Ma még a félholt is bízván-bízik és remél
Míg nézed csendben élteted a voltakat s az éltedet.

FRIDEL 2020

Ellentétek

Csend és homály. Rend és a fény.
Válaszra vár akár a végtelennek tűnő táj.
Egyforma jog. Öklözés és a kény.
Mind egyazon Istennek gyermeke habár
Másfelé húz most mindahány. Talán el sem hiszed.
Csúf és a Szép. Mély és magas. Csak együtt hat.
Akár elfordulsz tőle vagy akár csak élteted.
Megláthatod a mélyén száz formában arcodat.
Rend és anarchia. Harc és a béke.
Halál és élet. Kötés és oldozás.
Igen s a nem. A létnek igenlése s félte.
Trónuson ülés vagy kereszthordozás.
Tán nem tudják de minden egymásra hat.
Ha széthúznak akkor is. Dacolhat mind vele.
Hogy tömegben élsz vagy árván egymagad
akkor is zenghet szépen szava s éneke.
Kontraszt a lét. Lehúz és felemel.
Jutalmaz s büntet mikor hogy jó neki.
Hogy célotat általa vagy nélküle éred el
mindegy neki. Ő fennszóval hirdeti.
Kicsik s nagyok. Árvák és népesek.
Alant vagy odafent. Kelet vagy rongy Nyugat.
Keservesek vagy tisztán édesek.
Rájuk hagyja hogy most is játsszanak.
A hinta leng. Már mindkét oldalon
nagy íve van. A fej csak szédül szüntelen.
Ha nem hiszed is veled az oltalom.
Mert írva van hogy derűsen így legyen.

Kontrasztok óráján a perc is sok. De nem baj. Így a jó.

Veled vagy nélküled száll majd tovább a lét

nem tudhatod s jó is hogy még nem tudható.

Hogy meglepődj ha lépned kell s ne sejtsd színét.

Most még rejtőzködik de rád les. Te csak álld

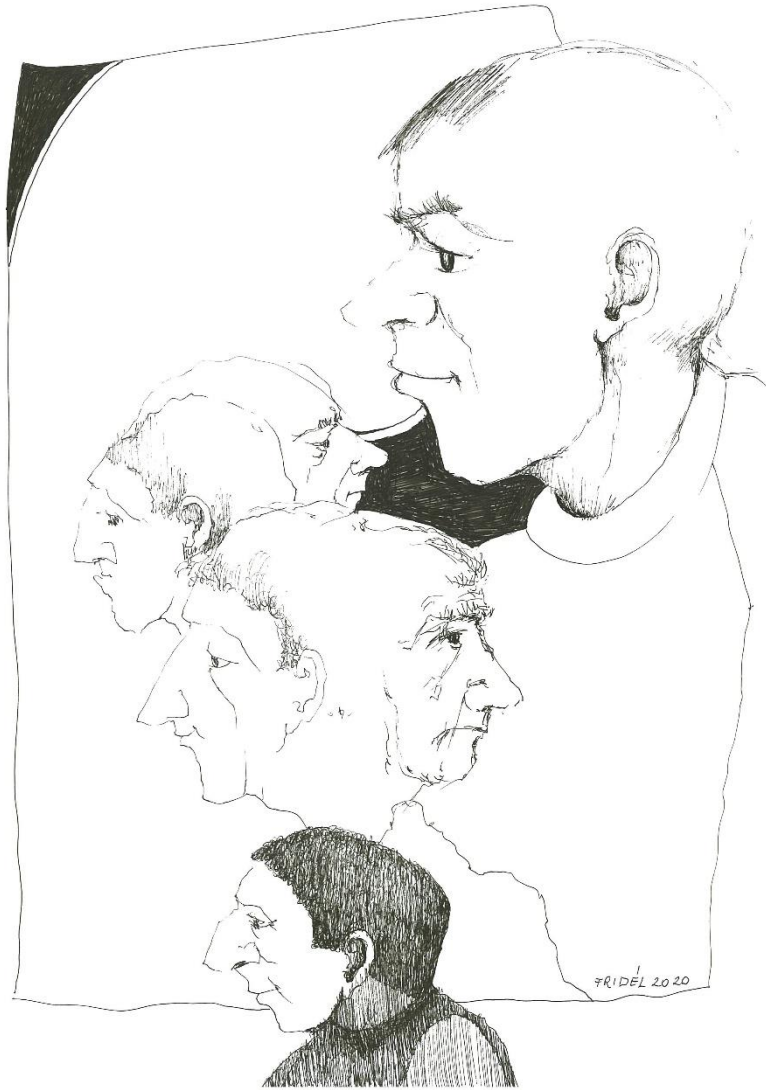
Mindegyre álld szabad tekintetét.

FRIDEL 2020

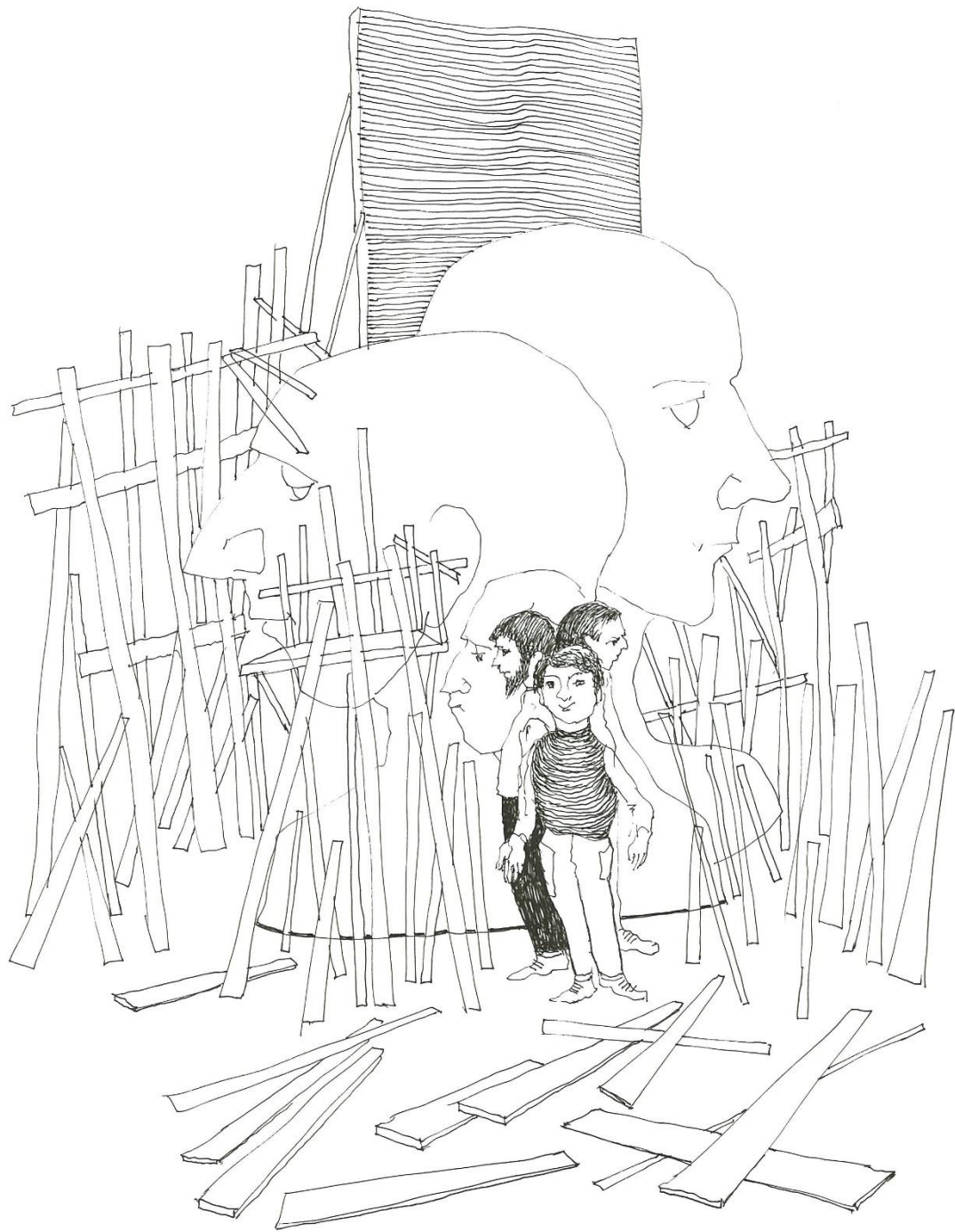
Kelet felé

Oly távolra néz a szem.
A végtelenben ott világol ős Kelet.
A régi tájat fel nem ismerem.
És mégis: táncolnék egyre veled
Te rég nem látott társ. Látsz-e te is?
Érted szavam? Vagy minden pusztá szó?
A visszaút a végtelennek is mélyére visz.
S talán a végén mégis minden tisztán látható.
Távolra szegzett szemmel minden más. Hiszed?
Más ott a fókusz. Élesebb a kép.
A színek tiszták s régiek. Tavaknak tükrén lengén lengedez
most minden árnyalat. Csak elemezd színét.
Már ha tudod. Festő-szem így fogadja tán. De lesz
egykor egy igazlító szem mely tükrözheti majd
a vízmély tisztaságát s benne az ég
remek színét? A kérdés kínoz és keresni hajt
míg le nem rogysz mert rád szólnak: elég!
Kelet felé ha nézel látod őseid
vágtnak mind feléd. De mindez képzelet.
Hogy is lehetne? Hisz előtted hagyta ott a lépteit
ahol nem látni mégis odaképzeled.
Kelet s nyugat közé feszül a kései utód.
Nincs visszaút. Csak látogatni térsz
ha még hagynak. Ám látsz egy paripát gyorsan futót.
Többet tán nem kívánsz. Magadnak mit se kérsz.
Hív ős Kelet s te útra kelsz. Jó lovad visz. Lehet
hogy több nem is kell mert ezzel célodhoz érsz.
Patkó dobog. Lovad visz el s a költő-képzelet.

Apró öröm

Apró öröm egy csöpp látogatás
vagy kis kertészkedés. Ma ennyi is
elég. Nem kell ma komoly számadás
csak egy mosoly mely nem hamis.
Apró öröm ha szépülnek kezed nyomán
teremtményeid. Elég ha süt a nap.
Olyan csekélység mit szíved kíván.
Jó ha a vígság veletek marad.
Aprócska lábak fürgén jönnek el.
Most minden megható pedig csupán öreg
lettél. Ma még a por is szépen énekel
mi eddig kínozott s ma elszáll nem marad veled.
Apró öröm egy tál gyümölcs. Kóstolgatod.
Pirosló kedvesség mi elhozta hogy élj
még általa. A gesztus szép. Ím láthatod
hogy számítasz. Ne csak képzeld s remélj
új napokat öröm-hozót sokat.
Akárhogy változik a kolontos világ.
Még van időd hogy megnevetess másokat
s talán tanítgasd arany-ágacska unokád.
Apró öröm de fénylik mind a szó
mely általa sugárzik s tisztán itt marad.
Öröm-fillérke gyűlik s mind átváltható
szín-boldogságra velük s általad.

FRIDEL 2010

Könyvünnepre

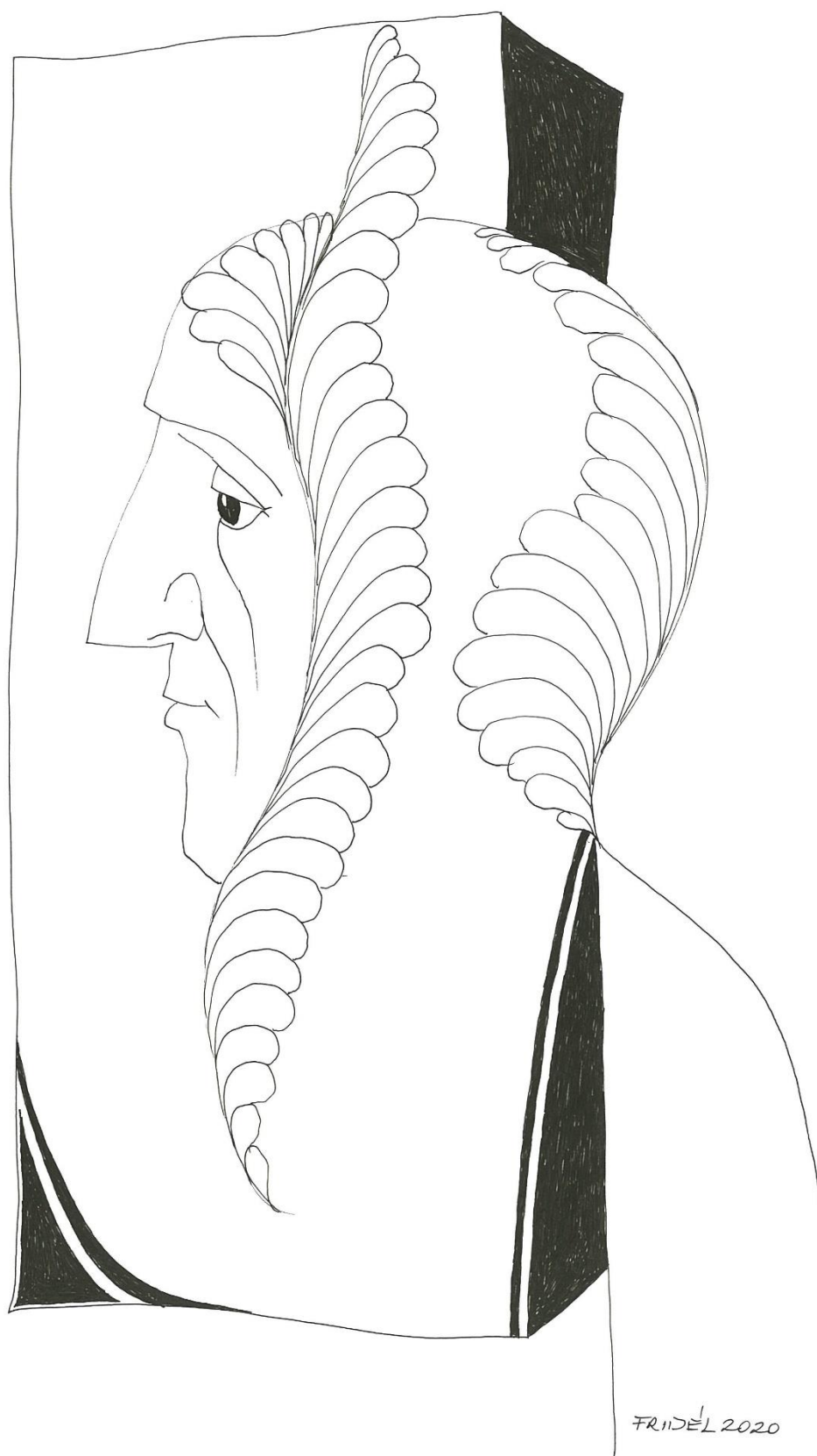
Mindenki hajt hogy elérje vágyait.
Könyvforma szép öröm ha összegyűlt a szó
hogy átadhasd hogy múzsád szárnyait
meglebbentse mert kell ez a konstans-változó.
Ünnepre készül nagyja s apraja
mert ez a rend és ez a hagyomány.
A tudománynak megnyílik ajtaja
az értő nép előtt. Fiú s a lány
ott lapozgatja mind a néki szánt-rótt sorokat.
Ragyog a fény kívül s belül mert így dukál.
Az öreg író meg bágyadtan bólogat.
Talán egy kis figyelem néki is kijár.
Sátrak és bódék. Tébláboló tömeg
vagy legalább szeretné mind az írástudó
hogy legyen még ki fellapozza könyvedet
hogy legyen rád kíváncsi minden olvasó.
Ma még ez örömnünnep. Csak hidd hogy él
másokban is az érzés fel-fellángoló.
S ne hidd hogy felkapja történelmi szél
hogy eliszkol vele s nem lesz örömhözó.
Lapozd és szagolgasd is! Mindig így dukál
a vajtfulú közönség ritka ínycenceinek.
Mert érzéki élmény a könyv. Nézd csak hogy mórrikál
előtted. Vedd csak fel s vidd mert most igen, lehet.

Kalap

Napon száradt egy kalap. Ki tudja mért
került a vízbe. Elfújta a szél?
Vagy odadozták nem tudni miért?
Történetéről senki nem mesél.
Aztán kihúzták. Rég nem hordja már
a gazdája. Nem is kell senkinek.
Talán egy vízbefúlté volt. Őt érte kár
hogy elvesztette. Hiszed vagy nem hiszed
így is lehetett. Nézed most s találgatod
hogy története miféle? Bús vagy vidám?
Hiába klikkelsz. Honlapon nem láthatod
mert egyszerűbb a történet. Bizony azám.
Szél támadt és elfújta egy bácsika
fejéről és soha nem talált
a nyomára. Nem őrzi ládika
mélyében már. Nem érezheted illatát
a szalmának melyből egykor két
fürge kéz megfonta és most látod itt virít
mondhatni számkivetve. Szánja elvetett életét
és visszamenne ha jönne jó szél mely ugyan sívít
de kedvesen is tudna súgni gazdájának, ládd
hová is lett az a kedves világgá futott
kolontos jószág. Menj utána hát
és hozd csak vissza. Most árvák sorsára jutott.

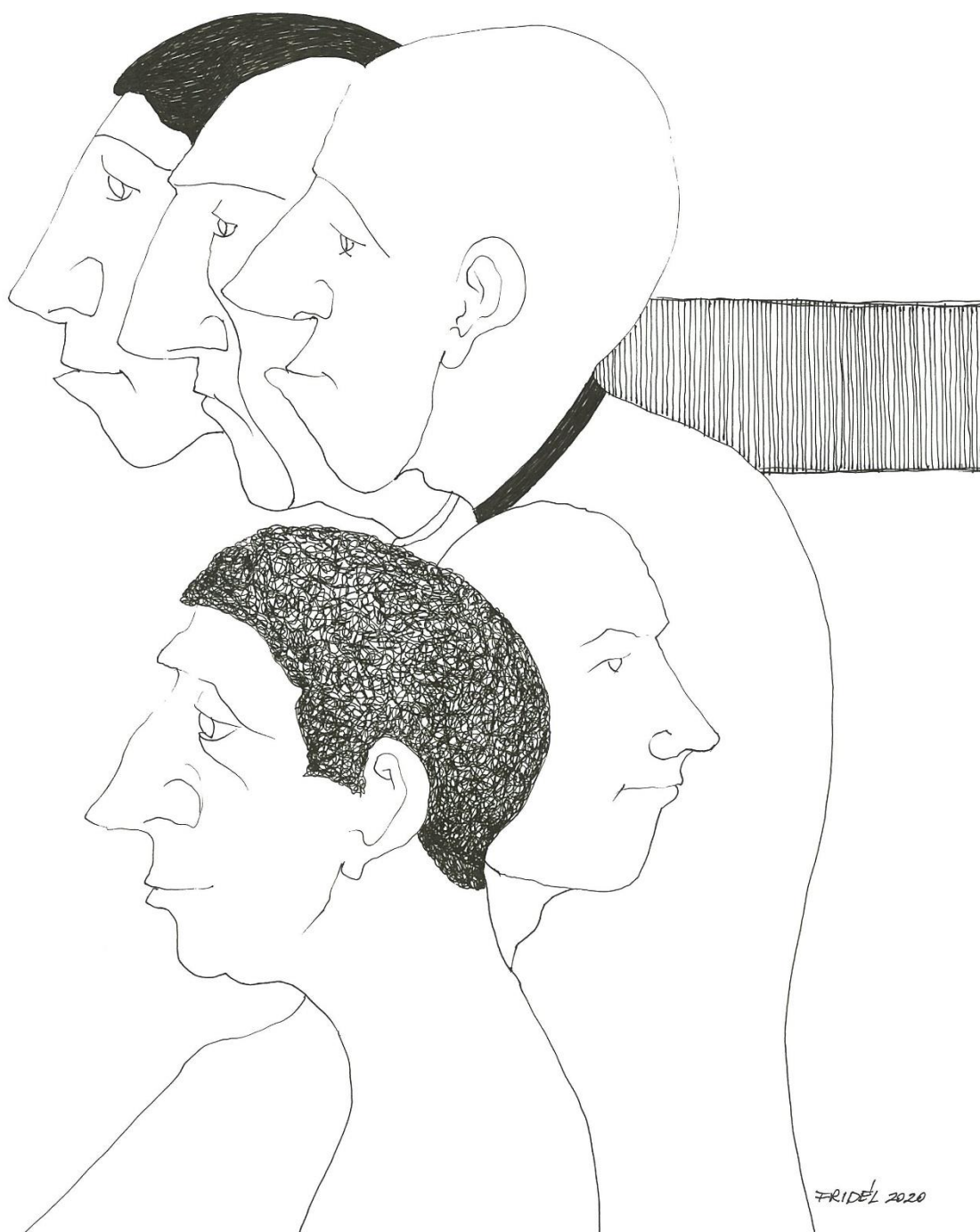
Nincs már több ötlet. Nincs konklúzió.
Sorsát elintézte a megáradt folyó...

Csendül a dallam

Csendül a dallam fordul a táncos.
Minden lépése fürge vidám.
Partnere víg és mondhatni: viháncos.
Nem bír magával tél derekán.
Perdül a páros. Van aki hajtsa.
Tombol a farsang. Tartja ma még.
Csak a vén legényeknek kókad a bajsza.
Az ifjak meg járják. A tánc ütemét
az idő adja. Kerék-forgatva
rántja a táncba mind valahány
víg kedvű társat. Lélekszakadva
dobban és szökken férfi s leány.
Csendül a dallam. Furcsa a ritmus.
Tán nem szabályos mégis örök.
Nem óda-idő és messze a himnusz.
Csak gyűlnek ügetve rendbe' körök.
Csendül a dallam. Hátha alábbhagy
s taktusát verve követheti
akárki bárki talán te vagy
aki e formában is szeretheti.
Csendül a dallam. Most távol a párka.
Minek is jönne? Most élni akar
apraja-nagyja. A lét-körbe zárva
tombol akár egy jó zivatar.

Csendül a dallam aztán hallgat a szó.
Ha elcsitul aztán meg az lesz a jó.

Megérkezel

Megérkezel. Megérkeztél. Megérkezhettél volna.

Csupa kérdés és talány s te nem is tehetsz róla.

Megérkezel? Megérkeztél? Megérkezhettél volna?

Mindez másként cseng pedig a szónak nem is ez a dolga.

Fürgén szökken a láb és szökken vele a szó is.

Minek is cifrázná? A végén pőrén áll mind. Csupa kódis

áll Isten előtt. Ott már nincs mellébeszéd. Isten is látja

amit tikolt volna minden előtt. Nincs már barátja.

Ott iszkol mind. Ügyet véle közöset egy se vállal.

Ő meg úgy hiszi mind kitoltak vele a nagy számmal.

Megérkezel. De hova is? S tudtad-e merre tartasz?

S ha tudtad vállaltad-e s nemcsak a tömeggel kajtatsz?

Megérkezni. Jó volna már. Senkise tudja

az útja meddig tart. A köröket meddig futja.

Ám hű lélekkel menni kell tartson bár valameddig

A végzet sűrű ködben ér. Szelíd homályba rejtik

azok a jó erők amelyek az éltedet vigyázzák.

S legyen is Jó Erő velük. A többit meg... a többiek ügyis kívárlják.

Csihipuhi

Üti és vágja és alább nem hagyja.
Minden ütése pusztító szenvedély
akár a szerelemben ameddig bírja s karja
ki nem merül. Úgy érzi egekig mind felér.
Hogy mi is? Főként a látszat
meg amit annak vél partner ha vagy.
Hogy aztán átkozod vagy éppen áldjad
mindegy utóbb. Ő iszkol s magadra hagy.
Párharcra szégyen. Rossz családi ügy.
Ám hallja a szomszéd meg aki nem süket.
Hogy mindezt jól teszi csupán kamu. Ürügy.
Már vér borítja minden házát s földjüket.
Párharc az élet papolja s fennen kiáltja
hogy senki őt nem érti s nem is értheti meg.
Hősként pózol s ha nem kéred akkor is magyarázza
hogy mindent rosszul tudsz. Nem ő beteg
hanem mindenki más. Mindenki más?
Nincsen jobb érve? Nincs csak színleli.
Ha csak ránézel azért is rossz vagy s mindig hibás.
Majd főgonosszá tesz és azt is fennszóval hirdeti.
Maradj ki hát belőle! Nincsen jobb megoldás tudhatod.
Míg ő püföl és visít és csattog a csihipuhi
addig már békésen a magad útját járhatod.
Ő csak hadd maradjon kötözködő rossz strici.
Az élet álom. Vagy csak játék? Vagy csak áldozat?
Jó volna szebben s jobban járni útjait.
S ne ez az ütlegelő örökös kárhozat
követne egyre. Pengesd hát mégis a béke húrjait...

FRIDEL 2020

Annyiszor...

Annyiszor kellettem volna plebsznek
de sértett az érzés
és tudhatták volna:
engem senki nem vesz meg.
Másnak szerepjátszás az élet.
Nekem a lét a tét.
Ha jön a játszma
megmérkőzünk és tudod semmire se kérlek.
Annyiszor fals a hang és durva a szó.
Minek cifrázni annyit ha látod
ebből semmi se lesz
csak a hideg zuhany jön meg a véraló.
Annyiszor kenik fel a falra
aki mégis ellenáll
és oly sima a mozdulat
tőle senki nem fakad dalra.
Annyi a csűrés a ferde szólamok.
Kevés a kellem a csend.
Hová is tartanak ők mind?
Hová lettek a rótt sorok?
Annyiszor tettem már félre
ezt az egészset. Mért is nem hagytam
végre valaki másra? Nem érti senki.
Mint aki tavasszal gondol a télre
lúdbőrzik. Előre fél pedig sajna
úgyis eljön a tél. Bárki tartaná vissza
eljön hidd el. Illan az élet.
Csengős szánját jó Idő Herceg hajtja.

Annyiszor osztottak volna
rám is szerepet csúfat és gúnnyal
illettek mikor eltoltam magamtól: ejnye!
A kezem lendül és mindent messzire tolna
mi bántó és durva és fölösleges.
Csak ez az ártás ez ne zakatolna
egyre fülembel! Robog az élet.
Ki gyorsan túlad rajta mégis az marad különleges.

FRIDEL 2020

Fénykép

Bazaltba vésve annyi arc:
sámánok
sátánok
gonosz és jó egyaránt
Olvadt a láva és lángolt a harc.
Mint ki töri magát
égig csapott a tűznyelv.
Az olvadt kövek lomha tánca
örökre benne maradt
abban a kőben ahol
gnómok és óriási lények
torz arca vigyorog.
Mondhatni: ez a villiknek románca.
Akár egy óriási kéz
szorítaná vagy egykor
szorította volna
ki a szuszt belőle
mégis csak lett és mégse vitéz.
Mindez ott a nagy kőbe nyomva
tekint le rád és aztán mindenekre.
Kattan a gép.
Már készen az emlék az a szép.
És olyan mintha valóban csak neked szónokolna.
Bazalt. Egykoron áradó
ma egyhelyben áll.
Még csak nem is rideg.
Természet-ábra.
Híven őrzi a lávafolyó

hullámait és konok hömpölygéseit.

Ő a változva-változatlan

Örökké hűtlen-hűségese

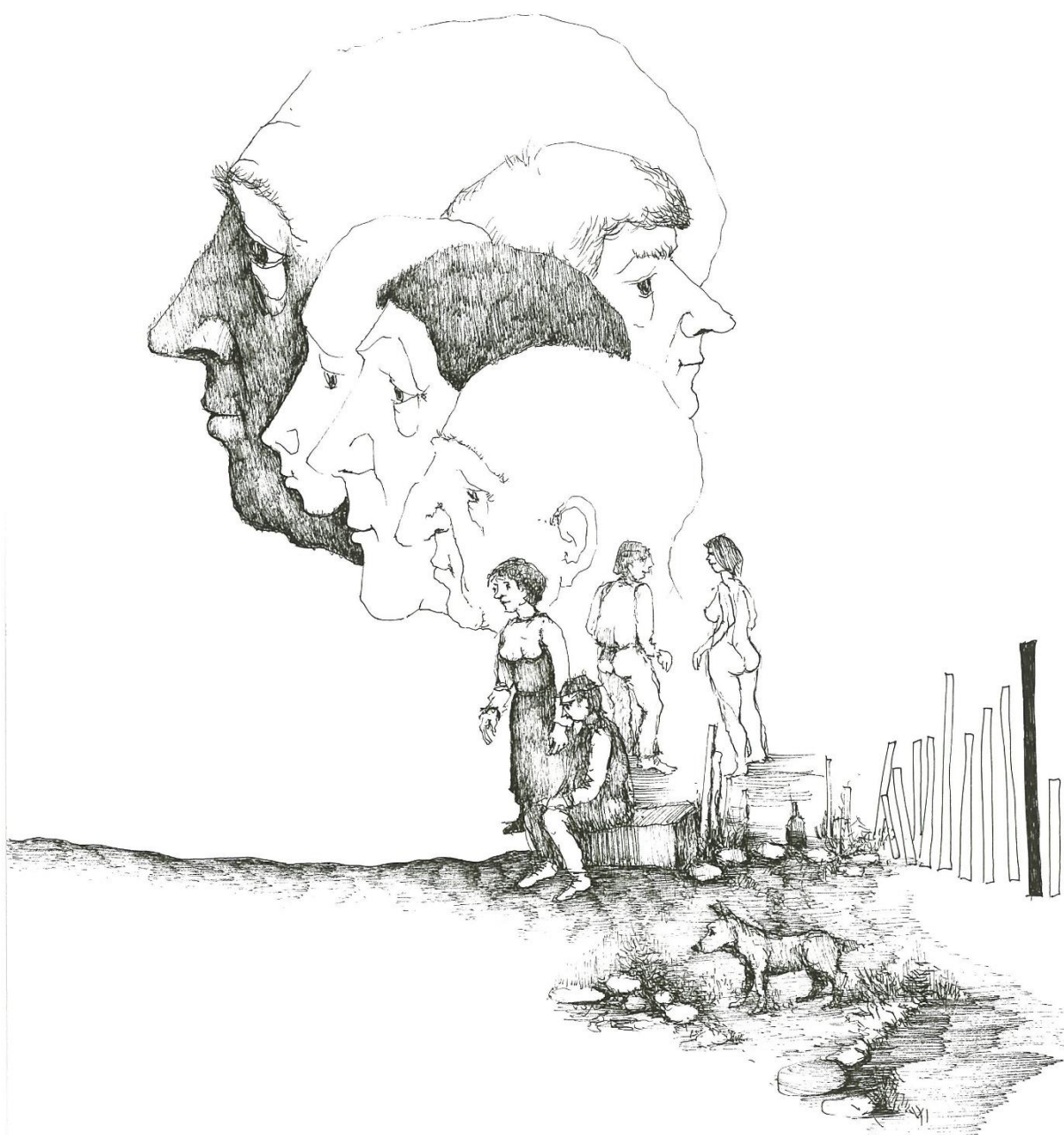
megállja a sarat.

Képpé szilárdul. Fotográfiává.

Merev szemek. Hová is néznek?

Csakis a lencsébe!

És az idő nem vár. Vágtatva halad.

FRIDEL 2020

Merénylő

Sunnyog és rejtőzködik

alattomosan

Nevet csinálna?

De hát minek is az már neki?

Túl a hetvenen

nem való a hetvenkedés

elegendő az eddigi megméretés

melyet egyetlen lövés leírt

nullává persze

Sunnyogott és rejtőzködött

alattomosan

mert úgy hitte ez a dolga

mintha egyéb teendője se volna

No de hát kedves brátye,

mire való ez a céció?

Nem volna jobb verseket költeni

ahogy eddig is tette?

A költőnek jobb felszállni a fellegekbe

a puska a pisztoly a gengsztereknek való

költőkézbe inkább a penna

vagy legalább a sokat csépelte tabulatúra

Most majd jöhet a vállatókúra

kivéve ha...

kivéve ha mi?

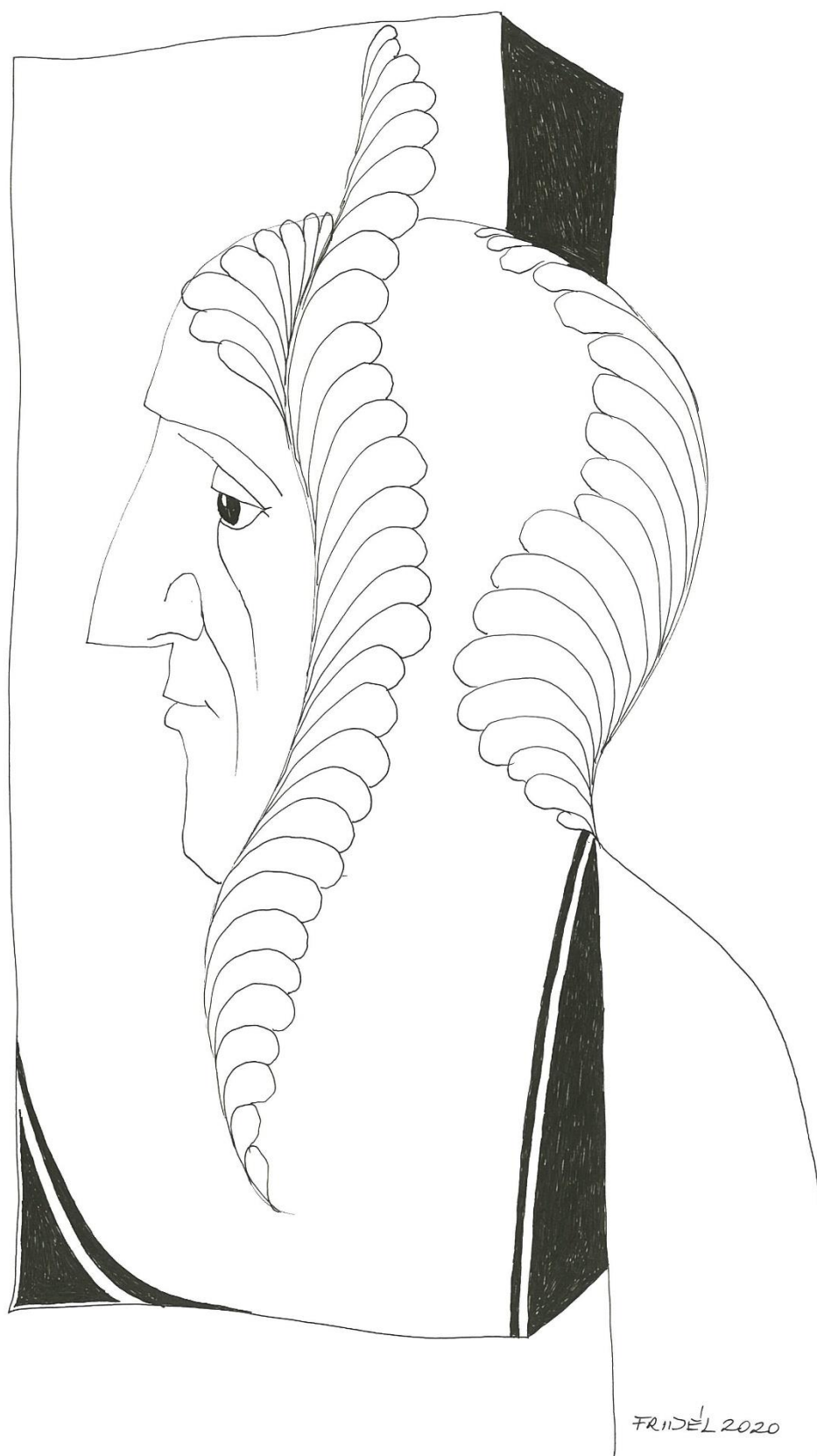
ha felgöngyölődnek olyan szálak

amelyektől kegyed is az égbe szállhat

mert a nagy kesztyűbábosok

nem szeretik ha a gubancos szálaikat

sorra visszagombolyítják
inkább elkapják a torkát
annak aki róluk is énekelne...
De azért a haslövés az igen durva
Miféle aljas tanácsadó volt aki odasúgta
egy nagyon is alkalmatlan pillanatban
hogy önökhöz ez a méltó?!
sokkal szebben elmondta volna két szó:
nincs egyetértés
A múzsák helikoni honából
leszédült az illető egy mély verembe
de előbb még jól fejbeverte
ama Tízparancsolat kőtáblája
immáron nem az Újszövetség teszi helyre
csak a lelkiismeret
amely eztán éledez majd benne
Vajon ki lesz soros hogy ebben segítene
gazemberek gazembere?!
De szól az Úr:
kegyed meg minek játszik itten Jack Rubyt?
de csitt!
Kháron ladikja lassan közelít
de nem az száll fel titkon rája
akit reméltek hanem majd ama gyilkos
gondolattól hajtott Isten balgája
aki elhitte hogy ő mostan hős lesz

Harci h v

Hajt most mindeneket
valami harci h v
valami rettenet
 lt kb l lepereg újabb  v
 k mégse érzékelik
hog  valahog  m shog an kellene
nem kell a jó zene
csak ez a harci ricsaj
hangl z s trombitaszó és robaj
amitől minden asszony frászt kap
nem csak mert egyelőre
vége a n sznak
hanem maholnap viszik már
az épp felnőtt gyereket is
az egyre jobban bevadult hadak
s közben bombák hullanak
 s az imák az égre szállanak
de vajon melyik k a hangosabb?
vagy Isten inkább halkán szereti
ha odalentről sz longatj k?
Ezek meg semmit meg nem hallanak
mert viszi őket a harcias harci h v
amíg ki nem t pi gyökerét
az a bomba
amitől az asszonyok akkorát kiáltanak
hog  m g ezek a világ s ketjei is...

Csillagporos este

Fényes sziporkák messze szállanak
miközben a világ barmai megint csak
összedugják a fejüket
Vonulnak kegyetlen arccal zárt sorban hadak
és a bombák csak hullanak hullanak
már közel a halál
feléjük integet
Mikor a földre szédül
egy hatalmas ütéstől a katona
meglátja hogy odafent a magas égen
csillagmiriád szórja kegyesen fényeit
melyekből egykor újabb szép világ épül
talán a katona új otthona
ahol már békében éljen
és egyik porontya se féljen
Őket védi az a fényes csillagpor az égen
mely égi útját vezeti
az elesettnek
a mindig orránál fogva vezetettnek
ki úgy vélte: a hazáért...
de most már érti hogy csakis a mások javáért
kellett elhullania
akár azok a fényes csillagok odafent az égen
de már mindegy is
messzire távozhat szépen
azon a csillagporos ösvényen
egy utolsó sóhajjal
maga is csillagporrá lényegülten

egészen

FRIDEL 2020

Mi a manó?

Mi a manó?

kérdi a kislány

az a hatalmas szemű

akinek élete most csupa kérdés

Miért is értené épp a manót?

hiszen sohase látott

akár egy fél koboldot se

eddigi rövidke életében

No de mégis mi a manó?

s jöhetnek jó hosszú válaszok

hogyan merre meg amarra

van egy olyan izé...

aki van de mégisincs

a szülő meg a fejét vakarja

hogyan ezt most hogyan is mondja el neki

egyetlen nagyszemű gyermekének?

Na de tényleg mondd már meg mi a manó?

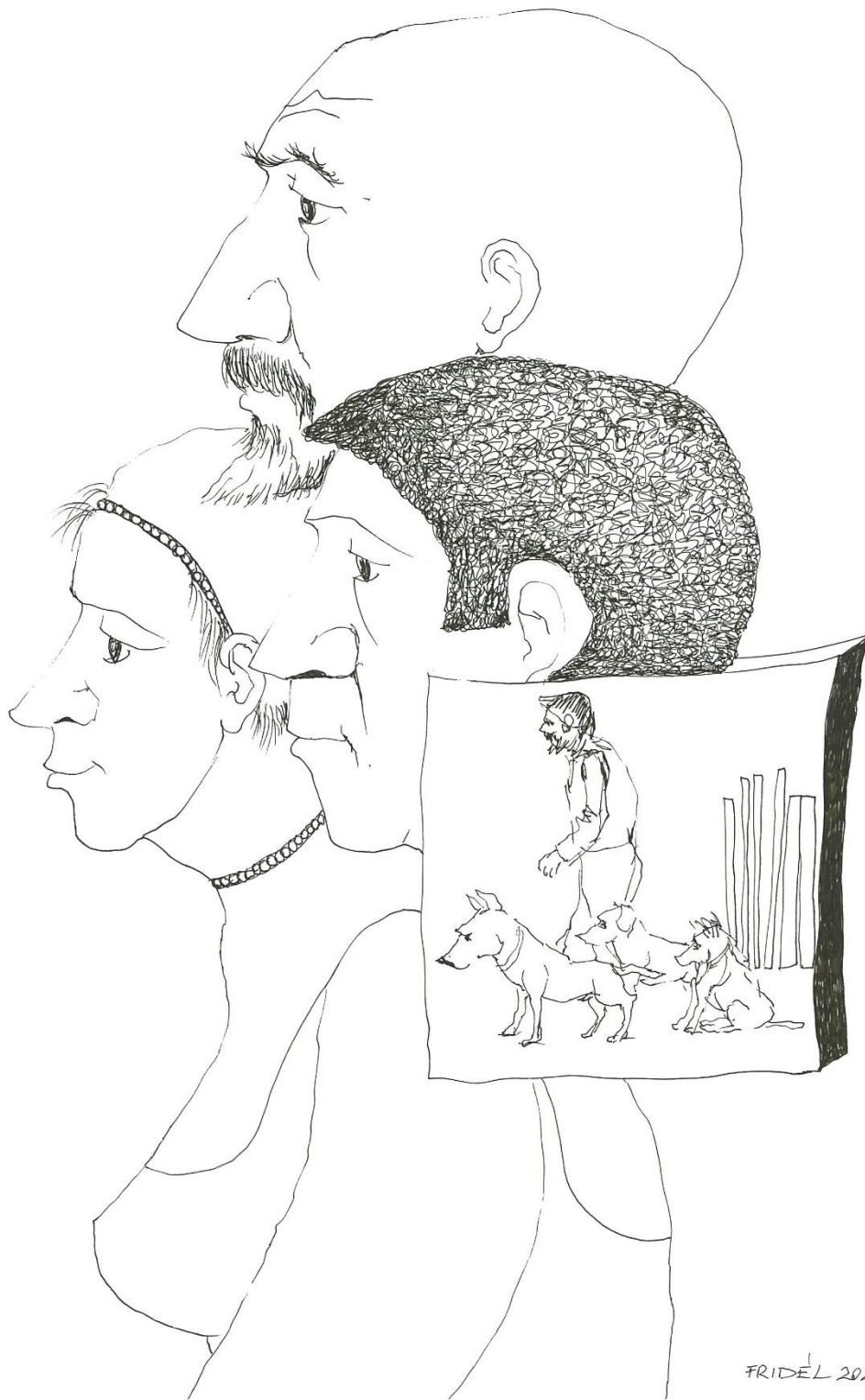
a gyermek makacsul kérdi

aztán újra meg újra kérdi

mert így a természetes

hogyan a gyermek még azt is tudni akarja:

hogyan tényleg mi a manó?

Versek

Versek... csend van és
magányukban dalolnak a kertek
azok a szép virágosak
bájosak és épp így hatásosak...
Versek... vajon mivégre állnak ott szépen?
a tekintetek keresztüzében
érlelődve meg formálódva
nem is értem
mondja a verseket soha nem olvasó
együgyű városlakó
akinek mégis csak jobb a látszat
amelynek lajtorjáján ki- s bejárhat
valami képzelt valóba
nem pedig holmi csehóba
ahol órákig elkönyökölhet
hogyan aztán elmerengve jusson el
ama hétköznapi nirvánába
de hát hogy is jövök én ahhoz hogy
nevessek
és úgy tegyek mintha nem gyúlnének megint
sorra a keresztek
rég elhagyott temetők rejtekében
És hát miért éppen versbe öntve
kell ezt elmondani?

FRIDÉL 2020

Kivilágos

Kivilágos kiveradtig
ropja a páncél ropja a bomba
hogy ameddig éppen addig
tartson a tartson a tánc
járja minden ha akarja
szakadjon a szakadjon a lánc
járja szattyán s víg bagarja
meg a fényes új-elitek
csörtetve meg készakarva
mindet a fene eszi meg
úgy szeretne
sejde úgy szeretne
mert ez olyan mulattató
fényes-láncos tánc
egy a baj csak: süllyed vele
süllyed a hajó
firlefánc firlefánc
mitől vidám ez a tánc?
mindnek fehér már az orra
na, mitől is? nem jön a finánc
hogy majd mindet egybe sejde
egybekotorja
járja puska járja ágyú
bomba néni meg a bárgyú
megbízója az a vén szatír
mégis fújja hejte hejte
jó kis háború
egy se bánja

egy se szomorú
járja bank és járja tőzsde
mind akinek sej de jó ez
ő lesz tán a holnap hőse
majd ha kényes piros hó lesz
inkább mikor mind kinyúltak
nyoszolyáján kedves csinos
bombát szorongat
mert csak az jár neki
hogya lesz még ébredése
csakis ezt veheti
társaul mint jó zenészke
csuda csinos sorsában már
csak ezt teheti
bombakirály migránsdíler
egymás hátát lapogatva
jól elvannak nem kell míder
kokó a király
majd egymás torkát szorongatva
utolsó tangót jár:
„zengeráj zengeráj zeng a kupleráj”

Lélek

Tisztán él és tisztán érez
mennyei létrán égbe néz s lesz
mindenek óhajtott csendes álma
nézi pap és látja láma
Miféle szerzet ez?
Talán csak ennyi de ennyi lesz
Tisztán élni sosem félni
Velük van a Lidi néni
Van ki tanácsot ad
s hogy ad mégis mindene megmarad
Lélek száll a város fölött
mindenekelőtt és minden mögött
jön már valaki sietve
nem tudni még: medve vagy kecske?
ő mégis közelít
mindenre fényt derít
Hallgatják sokan süket fülekkel
jobb szeretnek játszani fényes tüzekkel
fő az hogy andalít
a Vének Tanácsa meg kedvesen kancsalít
Nincs mit tenni
valamit valahogyan vissza kell venni
s maradni lélekül
jobb vállán élet ül
vagy nem is jól hallanám?
kérdzem hát barátom-komám:
merre lesz a legújabb merre?
meddig ér az emberi elme?

s hogy miért nem látja meg
hogy emberünk oly beteg
Száll a szárny és szárnyal a lélek
iszkol véle minden élet
követi szüntelen
s hogy mindig így legyen
arra vágyik térdét is hajtja
amíg az Úristen meg nem hallja
egyikben nyüszít valahol a lélek
a másik imába foglalva tér meg
minden kérése fogyván megvárja
hogy az imádságot egy szóval súgva lezárja:

Ámen

FRIDEL 2020

Banda

Banda fújja rézzel és nyállal
Mindenki harsonáz
Nem cserélne tán még a királlyal
sem mert harsog és ráz
csuda frekvencián fuvoláz
Övé a G meg az f-kulcs látod?
Egy hangon fújja mind
Köztük harsonáz a barátod
belül meg újra kint
Reccsen a tuba majd pozan is fújja
Három trombita harsan
Fanfár terelget arra az útra
hogymár kicsit csak kicsit tartsam
magam és másokat
Hívjam és kérjem és magam is fújjam
pedig csak bámulom a sok erős tüdőt
mennyire hisznek a Szépben az Újban
Együtt mutatnak nagy erőt
Menetel sorra mind egyszerre lép
Ma még a zenének is kalandos útja van
Sárgán fénylik és ragyog a kép
Más ez mint akinek pendülő húrjaiban
árad a zenéje s vele a lélek
Ilyen a banda és ilyen a hangja
Megtelik utca s a tér meg a két hegy
Vele zeng gongja és harangja
Ámulhatsz boldogan:
Övék a tér mert most ők zenélnek

Kiáltják annyian:

Banda kell s banda van!

Piruet

Kitett lábak sasszéja piruettje
gavotte-ja és menüettje
suhan nemes lejtéssel hogy aztán
leelőzze majd nemtelen mozdulattal
lefejezze
vagy tán végleg leszerelje
mind a konkurenciát
majd tartson békekonferenciát
Kitett lábak kígyózó sorban
itt a Földön s aztán a Holdban
sasszézva szüntelen
nehogy máshogy legyen
ezt visszhangozza akár a Végtelen
Poli-piruett maca-menüett
gagyi-gavotte és júdástangó
mind együtt lejt ki halandó
és szenvedni nem akar
bocsi már megtelt minden hivatal
ahol még él ez a pénzszivattyú
úgy dübörög mint gőzdugattyú
fenemód tvisztel mind aki fontos
nem baj ha lökött ha kolontos
csak időben rója le
amit köll csak a vakrandit ne fújja le
piruett-pörgő lélekrázó
rázza az agg meg a szép leányzó
hiába no! ez most így ildomos
a banya meg fene pénzeket mos

rá is azt mondják ő a legszebb
pedig ránézve az eb is vesz meg
ők tudják miért és lám még kinek
pörögnek veszettül... akárkinek
aki tartja velük szépen a lépést
de mégse! erre meg arra nézvést
lehetne szebben is
de fújja a fújja a kis hamis
hogyan ez egy vagány piruett
vagy ha úgy tetszik: menüett
taposd a gázt és eredj a fának
téged úgyis csak erre szánnak
a nagy hatalmasok
kiknek hatalma oly pocsék mégis csak sok
diszkózene meg trotli-tangó
járja a félholt meg sok halandó
s a vége mikor is lesz?
ha hull lepel zárul retesz
kell ez a sasszé kell piruett
úgy hiszi: itt veti meg
azt a remek-jó dongalábát
vezényel s küldi a jó kaszárnyát
harctérre messzire
az Öreg Időnek legmélyibe
hát lásd meg te jó gavotte
hogyan lényeg nincs te mégis mégis
újra ott láthatod
kék égben meg az árok szélén is
ennyi a tánciskola
na fuss utána eredj te is oda...

Groteszk

Vigyorgó pofákon szexi mosoly
mind egyre néz
nem hinnéd amúgy meg nagyon komoly
apraja-nagyja már mind vitéz
Kígyózó vonalak tekergő vágyak
időznek mégis mintha...
valamire oly kitartóan várnak
de nem világ végire
csak egy kedvező nagy fordulatra
s közben a világ szépire
s ha az sincs egy derék jó sörös csapra
Visszás a világ mégse váltod
meg újra őket mert úgy tudod nem lehet
lejárt a terminus
arra a bizonyos szépre-jóra mely életüket s éltedet
fordítja szebbre
hogyan attól mindenkinek csinosnak látják képedet
holott ráncosul egyre öregebbre
Megszállott népek zengerájba
igyekeznek hol harsog az ének
befordulnak aztán a szokott kuplerájba
ahol majd táncolnak és zenélnek
rosszfajta népek fürge táncot
tépik mint örültek egykor a láncot
ne hidd hogy nem lehet
velük s nélkülük ez csak így mehet

Pünkösdi áhítat

Már zsendül a fű és smaragdzöld lombok
kondulnak szépen egy ütemre. Hallod?
Pipacsok rózsák és tűzvirágok
bazsarózsákkal kergetnek röpke álmot
mert úr az Úr és Ember lehetne az ember
csak ne volna annyira gőgös bűne tenger
No, halld meg mindenek nagy kétkedője
pőre a világ nincs szemfedője
csak oktalan vágyai
azt zengi eladók mind a lányai
Pünkösdkor virágok ünnepelnek
nem látják roppant hadak menetelnek
hova is? mindig máshova
ez az emberi had-iskola
Mikor térdelnél hő imára
valaki rád harsan: ne merd a szádra
venni az Úr nevét
mert ő pofoz szerteszét
Becsukod végül magadra ajtód
jobb lesz ha lelked is magadra hajtod
nem feleselsz vele
mert basa ő pohos és gyatra-féle
ne próbáld szoktatni szép zenére
ha nincs benne kakofónia
ő elveti mert néki muszáj harsognia
még ezt a templomi fohászt is dúlja
szemben azokkal kiknek szent az Úr ma
Ne is kerüld mert utadba állna

s ordítja: csak neki terem ma pálma!
s te vele is ünnepelsz
mert már semmire de semmire nem felelsz
egyedül csakis az Úr kegyére
vágysz s magad is viszed fel Ó-hegyére
ama nagy keresztedet
a nép meg rivalg és integet
Pünkösöd lesz mégis ötvenre hányra
fittyet is hányhatnál a világra
de máma ezt nem lehet
mert virághad integet
és elpirul szégyenében a bazsarózsa
néki nem telik vajákosra-jósra
csak csendben csilingeli:
ezt bárki is megteheti
Ünnepre szóljon most már az ének
vigadjon örüljön minden a szép zenének
mert ünnep van isteni
akárha ókori
diadalt zengene kórus és ember
búnei felgyűlvén akár a tenger
és azoknak hullámain
evickél hajója másoknak farvizein
de te csak imádd s ha ez nem elég
kincseit hinti majd szépen eléd
Pünkösödnek áldott szent ünnepén
ragyogjon rád s rájuk egyként a fény
Zúgjon az orgona s fanfárok sorra
emlékezzetek egykor erre a korra

Piros virágokat csokorba kössetek
és csomóra bogozva átkozó nyelvetek
Értsétek végre: ünnepre áhít
az aki gondokat sohase hárít
másra csak szüntelen
imádságot áldást terem
minden szép szava. Lépj hát vele
s zengjen a zengjen a
pümkösdnek megváltó éneke!

FRIDEL 2020

Fáradtan

Fáradtan hajtánám fejemet máris
párnámra s mormolnám szépen imám
mikor az ember megpihenni vágyik
én akkor is csak szépen mondanám
mennyire fontos az Úr szerelme
nélküle üres oly üres lesz minden
értelmet nélküle hiába is keresne
teremtménye hanglészva vagy csendben
Ennyi a tanulság szentencia
csendesedj le hallgasd hogy ott bent a lélek
szépen szól néki nem kell bujdosnia
nem megy világgá érte szól az ének
ma is és mindig hátha megtanulod
hogyan fűzz szokat áldásra imára
ha már nem hajtod s nem taszítod
csak hallgatsz csendben az Ember Fiára
mert lelked ismét a magasba vágyik
s ott is boldogul szabályos-szüntelen
Nem kell több tanulság nem kell a másik
csak hogy öröme ennyi legyen:

Felzeng és harangként zúg zenél a Végtelen

FRIDEL 2010

Árokparti idill

Árokparton kedvesen
virágzik a szerelem
sej, a szerelem
Nefelejcsnek virága
mosolyog a világra
hajh, minek teszi?
letépi és máris feledi
aki csak úgy árokmentén szereti
De ő azért kedvesen
mosolyog: megtehetem
sej, de tehetem
Ha nem lennék hogy tudnád
vágyaid kinek adnád?
talán nem is akarnád
Nefelejcskének virágok
néked nyílnak, nem látod?
hogyhogy nem látod?
Vígásra és ünnepre
hívnak mert csak éltetne
szépségük mely karolna és ölelne
Árokparton kedvesen
így virul a szerelem
ha nem divat én akkor is szeretem

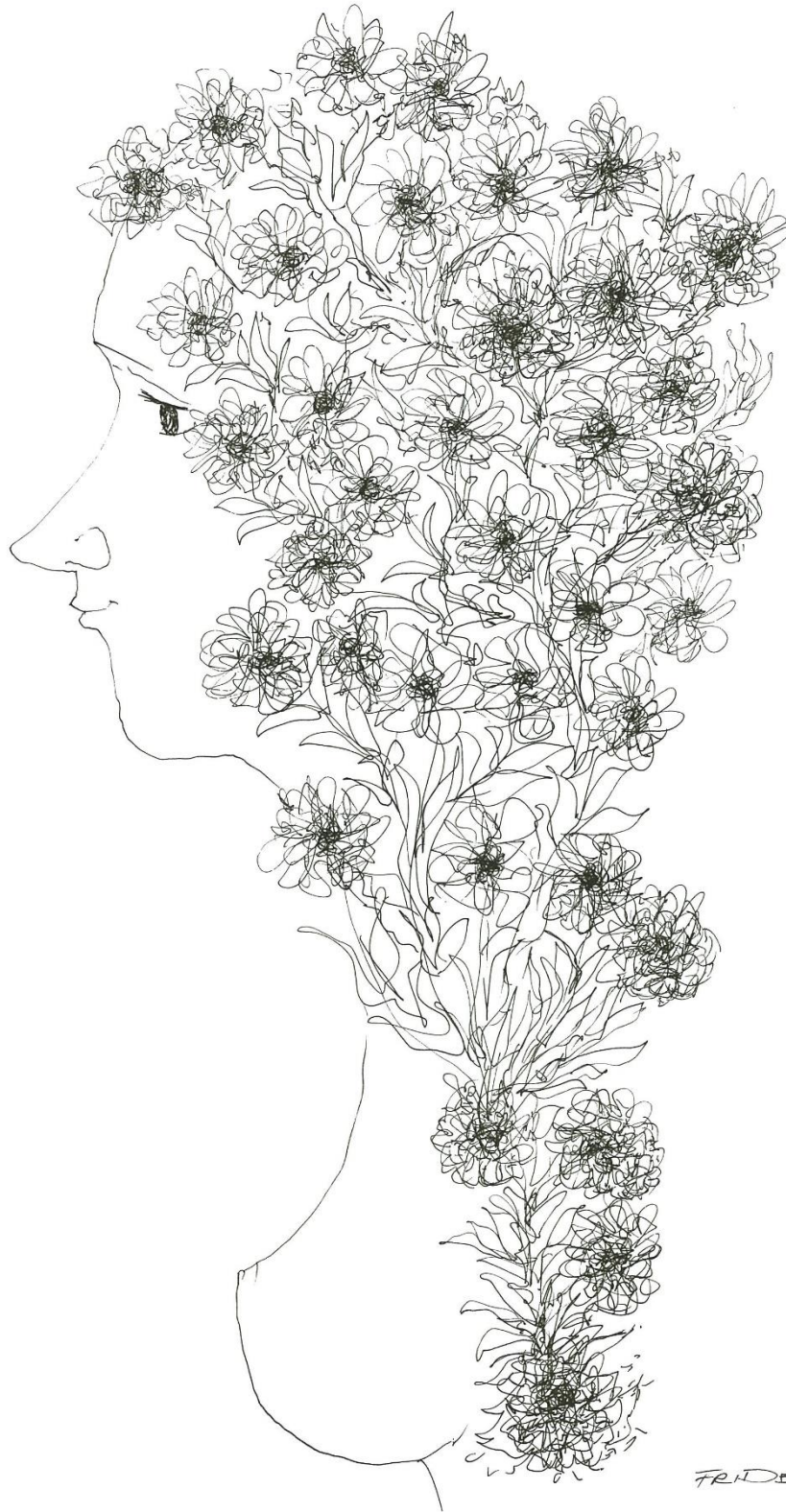

FRIDEL 2020

Szép a tavasz

Szép a tavasz csupa illat
árad szerte csudaszép amerre
a szem ellát. Félsz hogy itthagy?
Ne féltsd! Nem megyen az semerre.
Özönzöldek dús világa
árad tombol hogy csak nézed
ránevet a nagyvilágra
ha nem hiszed eredj kérdd meg
minek is tombol zölden?
mért hogy nem éri be szürkével?
vagy kifagyott fűcsonkkal a földben?
meg az elsárgult katáng fűvével?
Más az idő. Kikeletre
vágynak a föld. Ünnepet ül, látod?
Népet hív fel most a hegyre
hogy daloljon s szedjen öröm-virágot
Szép a tavasz. Újra itt van
Ne feledd hogy téged is ő érint
finoman friss álmaidban
sugdos hogy egészen vagy részint
veled marad az illata
elbódít az üzenete
örül öreg s a kisbaba
sétálni jó hát gyere vele

le ne maradj gyere csak te eszemadta!

FRIDEL 2020

Nép

Összegyűlik mert arra vágyik
Ne gondold nem ártani gyűlik
Mutatni akarja: ő más mint az a másik
Aki azt harsogja: neki bizony szűk itt
Tér és idő lassan reája omlik
Mégis csak menetel tán éppen romlásra vágyva
Nem akar ő rosszat csak tombol kicsikét
Csatatér szemétdomb ez marad mögötte hátra
Bőszítik s ő hagyja lép s aztán ki-kilép
Összegyűlve ám ereje mégse fogja egybe
Követel valamit majd azt is felejtí
Holnap talán még kiléte is el lesz feledve
Múltját és jelenét tévhitek fedik majd elejti
Mindet tán mindet jönnek az új ideálok
Csörömpöl balhézik új vezérre vágyik
S hogy ki legyen? Kanászok? Vadászok? Tanárok?
Néki mindegy csak más legyen mint az a másik
Szeszelve belőve dühöng ha másmityet lát
Vezére nem más mint csőcselék pecére
Ha kérded: ez kell nekik? rávágja: ez hát!
Keresztapja röhög markába: ennyi birka!
Ezen is jót keres. Úgy véli kijár ennyi néki
Szerinte ez van a sors könyvébe rég megírva
Akár oda-vissza is centizve végiglépi
Te meg menj parancsra csatába gödörbe sírba
Ő azt is szenvtelen arccal rezzenetlenül szemlézi
Mert hát mi az neki? A nép meg követi
No de meddig? Most még senki se kérdi

S aztán? Legfeljebb lerázza s kéjelegve löveti

Sőt még vigyorog: Jól van. Úgy kellett neki

FRIDEL 2020

Távoli

Távoli tájakon pampán vagy trópuson
nyílik a pompás zsakaranda
Kéken és pompázó-szép lilán
vonzza a tekintetet a zsakaranda
Májusnak ébredő hajnalán
zengi dalát akár egy kóruson
Felnézel csodálsz illatát s kérded: ki nevelte?
De ő csak pompázik vidáman virágzik
Míg te ámulsz: beléje életét ki lehelte?
Körötte darazsak méhek zsonganak
Ők is csodálják most gyűlik a nektár
Dús déli tájakon röpköd a bezsongott csapat
Tavasz van egyéb most nem is kell már
Déli tájakon nyílik a színpompás zsakaranda
Örülj ha látod mert nem soká nézheted mégse
Nem is szídsz nem morogsz rá: caramba
Ám imádságot se rebegsz te érte
Csak van és ez oly egyszerű akár egy áldás
Nem pöröl csak hajladoz szépségét tudva
Nem ér el hozzá a magasba semmi ártás
Ő csak egy fa de annak is pompás tökélyre jutva

FRIDEL 2020

Mióta...

Mióta látom pedig látnom nem volna szabad
csak torpanok szabódom merengek pedig
láthatatlan szárnyak emelik egyre vágyamat házamat
a Béke Angyala közben csendesen érkezik
Mióta látom mert nem látni valóban nem bírom
egy ős-tudás hat át említenem szabad se volna
mégis az Úr angyalát kérem s egyre hívom
röptessen s feledtessen nem úgy mint ez a sok aki csak birtokolna
Mióta látom pedig túl sokat látnom nem is kellene
eltölt a remény a hazugságokat meg se hallom
Vonz ez a fény és a mindent eltöltő áradó zene
mert más már nincs is. Túl hegyeken s csoda-parton
egybe-hangzásra rendeződik a moraj meg a káosz
Minden letisztul s nem hagyja magát letörni
a nép a sokszor megvezetett. No de már most
emelkedni vágyik és méltón tündökölni
Mióta látom engem is betölt az a fény a földöntúli
Ragyogás csillogás káprázat vele árad
Nincs is egyéb mint ez a szépség. Nem tudod felülmúlni
Csak hagyod hogy hasson és töltse be lényével a házad
Mióta nincsen más csak a Lény és annak ragyogása
megvalósult lényed is Felé csakis Őfelé törekedne
még csak arra se vágysz hogy ezt annyi mindenki lássa
Nem kéred hogy érted miattad tülekedne

Csak áradjon fényesen megvalósultan végleg s lépjen fel a Hegyre

FRIDEL 2020

Cirkalmas

Cirkalmas szavak özönével
tavasz-köszöntve érkezik ez az illat-mámor
betöltve a világ tereit s zugait örömével
illatával és édes lényével csuda-vándor
Cirkalmas szavak özönével ekkor
bekiált valaki akinek sose kéne
itt lenni ő mégis idehagyna. Vert por
árad szét szavai hátán átkot szórván az egészre
Cirkalmas szavak és szó-tirádák
befonják a világ naiv népét
ki csak ámul és nem érti mire várják
őt meg a társait sem erre sem arra sose kérték
Akárha lapoznád sietve eme könyvet
amelynek lapjain ezernyi szép szó virágzik
úgy zizzen és lényegül át. Nem ontva könnyet
hiszen nem is kérdi nem is érzi mi hibázik
Hang-rezervoár kincsestár művelt s szép a szó
Csak még valaki látná! Hogy tárulna feléd
az Igazság a Szépség és az Anyanyelv mely mindenható
erővel hat s csak szórja kincseit eléd épp eléd
Cirkalmas szavakkal pótlék-özönével
most rád förmednek: helyet csak nekik adj!
Mint aki céljához simán és egyszerűen ér el
oda se ránts! Te csak siess és haladj!

Ne cirkalmazd a szót! Csak mindig egyszerű maradj!

FRIDEL 2020

Magvető

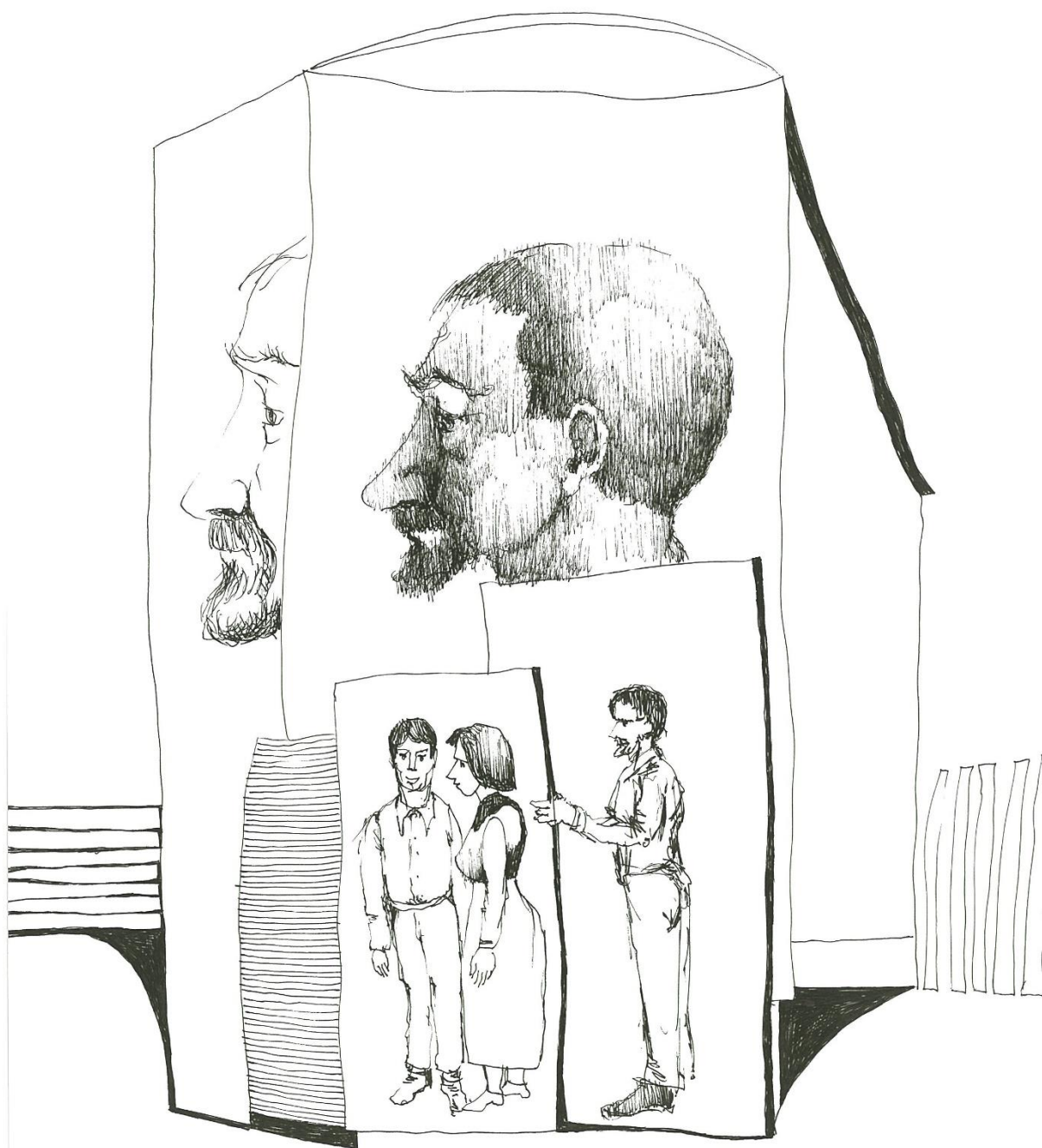
Nap és eső
eső és nap
mindegyre vonzza
a maréknyi szórt apró magot
hogy szárba szökkenjen
és törjön egyre
az áldott fény felé
Nap és eső
eső és nap
becézi magához hívja
a milliméteres száracat
hogy ők meg visszaintsenek
a kicsinységükben is nagyszerűek
hogy legyen mindig valakinek visszainteni
az áldott fénynek meg valakit végigsimítani
ezernyi cirógatással
mert a fény már belelátja a virágot
apró terméseit is
azokba a milliméteres
törékeny kicsi száracba
amelyek végül
pompás növényekké nőve
visszaragyogtassanak valamit
szépségük teljében
a cirógató napfényben
kacagva-tükröződve

Napló

Ezernyi titok vélitek
de csak mert szerettek fitetni
a mások holmijában
amikor úgy vélitek senkise látja
Csak nyugodtan toljátok vissza
a kifosztott fiókokat
nem titkokat rejtenek
hanem csupán puritán tényeket
a korszak reflexióit
tanulságokat s talán
bölcsségeket is
de hiszen ezeket megtudhatjátok
amúgy is
az életünk nyitott könyvéből
mert a pőrére fosztott korszak
ekképpen tükrözteti lényeit
megfáradt teremtményeit
akik sóvárogva nézik a fűvet
amely csoda-zölden
nékik is integet
nekünk meg még a hajunk szála
se úgy áll ahogy akarjuk
Itt áll a napló
szegényesebb mint a Máraié
vagy akárkié aki
szebben élhetett nálunk

de nekünk ez adatott
ez a mi világunk
zsenge fűszálak hajlanak
most még templomi kék ég alatt
és ezennel őket is beemelem
mert eseményszámba megy
hogy még vannak
hogy még vagyunk
s talán egykor
valakinek az emlékezetében
egyszerre hajladozunk
növényi és emberi fűszálak a szélben
valaki emlékezetében
csuda-zölden
mégis sokféle fénybe öltözötte
valahol
a korszak peremvidékén
arany sugaraktól becézve
mert kell az az aprócska titok
a szerény napló végére
amelynek ezennel
itt a vége

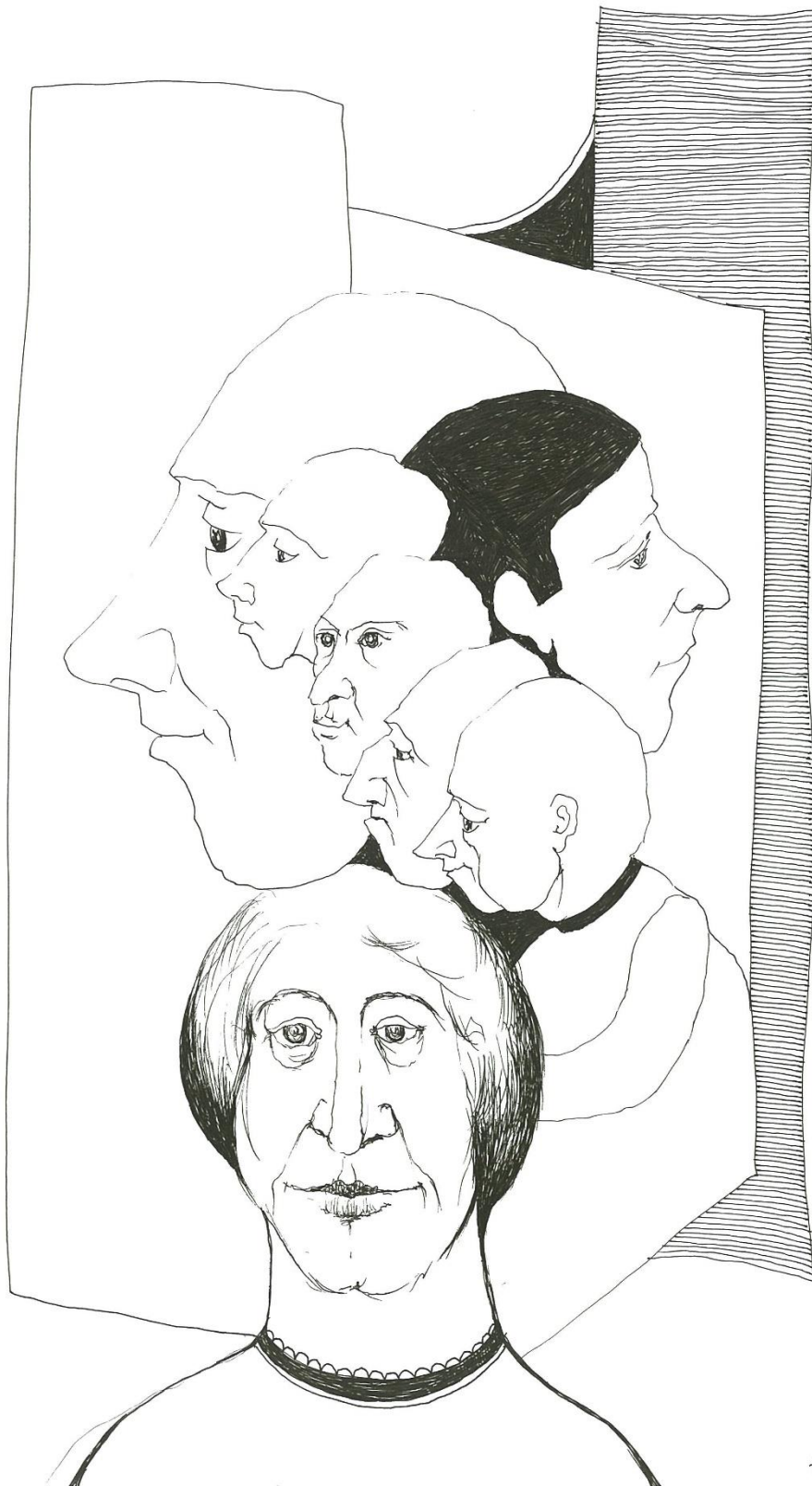

FRIDÉL 2020

Mosolyok

és akkor belemosolyog
sejde
bambán belemosolyog
a kamerába
a hízei-mázoli
nem éppen őszinte természetű
gyermekasszony
aki miután leélt pár
évtizedet
mégis csak elvárja
hogy ifjítsák szépítsék
sejde lelkesen
ő meg csak néz
mintha nézhetne még
rejtelmesen
arcáról máris pattogzik a festék
de neki az a fő
hogy mindig csak őt
csakis őt lessék őt lessék
azok a haszontalan
neki mégis igen hasznos
paparazzók vagy kik
Mosolyok
ferde mosolyok
amikor a nép arcába mosolyog
az a szétfolyt fejű
szertekokózott tekintetű
asszonyállat

akit viszonzásképpen is
a pokolba kívánhat
minden értelmes néző
de ők akár egy pocsolyába is
belemosolyognának
csak mert úgy csillan a tükrük
akár egy ráírányzott kamera
és annak is
sejde annak legfőképp
kijár az ő ferde mosolya
világvégekor is
akármikor is
csak mert úgy hiszik
senkise veszi észre
hogy ők már megint smúzolnak
és vég nélkül csúfolnak
és a mosolyuk
már megint olyan
de olyan
ferde
velük a világ meg van verve
mert végül mindenkit kifizetnének
ezzel a színlelt mosollyal
mintha mindörökké leróhatnák
ezzel
minden gyalázatos vétküket

FRIDEL 2020

Bajusz

A bajusz huncutkássá teszi
a férfimosolyt
de ezt a nagy többség észre se veszi
mert olyankor ők másfele néznek
talán épp egy felhőgomolyt
követnek
haladjon bármerre is
és ők a huncutságot másfelé keresik
vagy talán épp azt nevetik
hogy féloldalast konya a bajsza
annak az úrnak
a nők mégis szórakozottan
a hajukba túrnak
és azt tudja minden bajszos férfi
sőt még csak félre sem érti
hogya az a hosszas pödrés
amit gondosan végeznek a tükör előtt
ugyancsak megéri
Nos, hát ennyi a kicsi történet
melyet még a bambák sem értenének
félre
csupán a férfitársak
akik mindig gondosan lenyírják
azt a bizonyos orr alatti
szőrt
mert nekik az akkor is fölösleges
ha a nőknek annyira tetszik
ej-haj
ezt meg ki érti meg?

FRIDEL 2020

Napfelkelte

Az íróasztalon felkelt a nap
Ragyogott csak úgy szórta a fényt
Millió szilánkra törve és szórva
S közben felfelé mégsem haladt
Érdekes: már mindjárt este hat
Hogyan álmodhattam ezt a kis regényt?
Mikor minden tárgy idebent mintha érte szólna
Szemem lehunyva nézem tovább
Nézem? Igenis látom
Hogyan tündököl tovább remek világom
Befelé mégis idekintre szórva azt az áldott fényt
Ahogy valósággal porlasztja hinti minden sugarát
Bár már rég elfordult egészen másfelé ragyog
Hiszen csak úgy gördül lefelé az égen
De ahogy visszaint meglátom az apró üveget
Amelynek fényes oldalán még dúdol egy sort
Aztán csak visszainteget
Porlad a fény... valahol valahol
Játéka néma most mégis egy szózatot dalol
Mely széppé tesz minden vulgárisat is
Integet nekem is neked is
Aztán befelé hat tovább
Ez a naplementi napfelkelte
Míg ki nem mondjuk végül: jó éjszakát!

FRIDEL 2020

Karmester

Kobayashi Ken-Ichiro mesternek

A felkelő nap honából érkezett
alig huszonévesen
és mégis máris tarolt
megnyerve mind a versenyeket
meg a közönség szeretetét
feledhetetlenül
Aztán egy ideig itt maradt
nekünk s velünk zenélt
tökéletesen értve a testvérszíveket
melyeket azóta is szeret
amit a sokat mellőzött magyarság
már nem is remélt
Intései nyomán élt a zene
melyet keleten szorgosan tanulni kellett
minden növendéknek aki
a középnyugat honában
érezte: most és nem máskor kellene
elsajátítani
Győzött a zene
és ő többször is visszatért
mozdulatai akár fiatalon
szinte a közönségnek is beint
no, nem csúnyán csak mindig huncuton
Ő már rég a miénk
Kodály Bartók és minden nagy magyar zenész
csodálatában

FRIOEL 2020

Tavaszi múltán

Május... már mindjárt vége
Oda se figyeltünk hogy elszaladt
Pedig úgy vágyott a romlatlanok tekintetére
Hogy egy kissé elmélázott s velünk maradt
Május... minden ragyogó zöldje
Pompázik... talán még pár napig
Mint aki karján vezeti drága hölgye
Minden eleganciáját hogy annyian nézhetik
Május... bárcsak maradnál s ne vinnéd magaddal
Ezt a csupazöld érzést ezt a diadalmast
meghintve sok-sok illatos virágszirommal
hogy sokan vágyani kezdik ama bűvös-tilalmast
Május... minden ujjong ki se várja a végét
akár egy mámoros ünnepen
együtt ünnepli minden lény ma a létét
mikor virágzik dúsan virág és szerelem
Május... özönzöldek ideje s a ligetben
madarak koncerteznek egymásnak adva a szót
vagyis hogy a füttyös futamokat szépen rendben
hogy költő-mód kiáltsák világgá az igaz-valót:

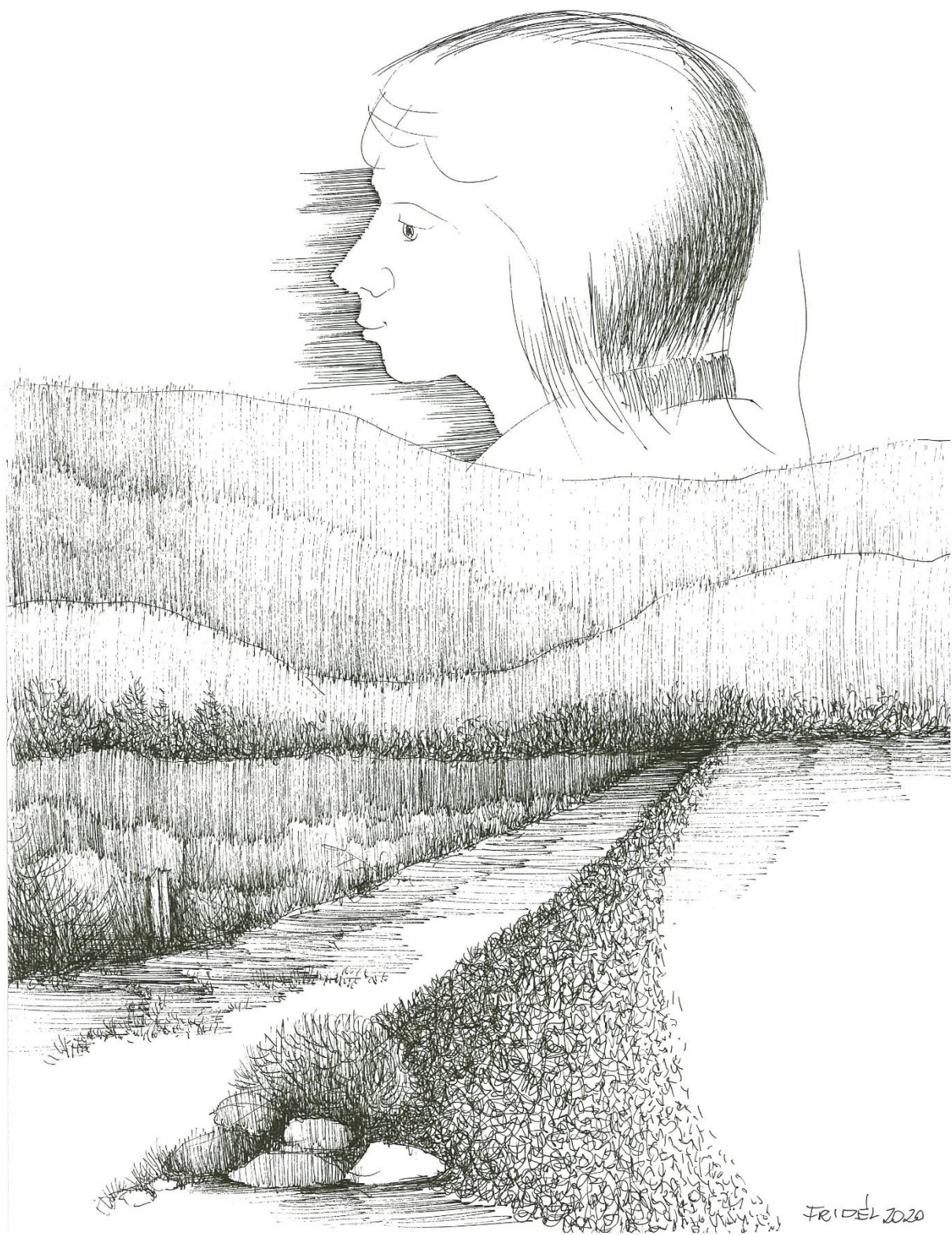
Május... még mindig május... te csak maradj
minden mozdulatban álomban maradj maradj maradj

FRIDEL 2020

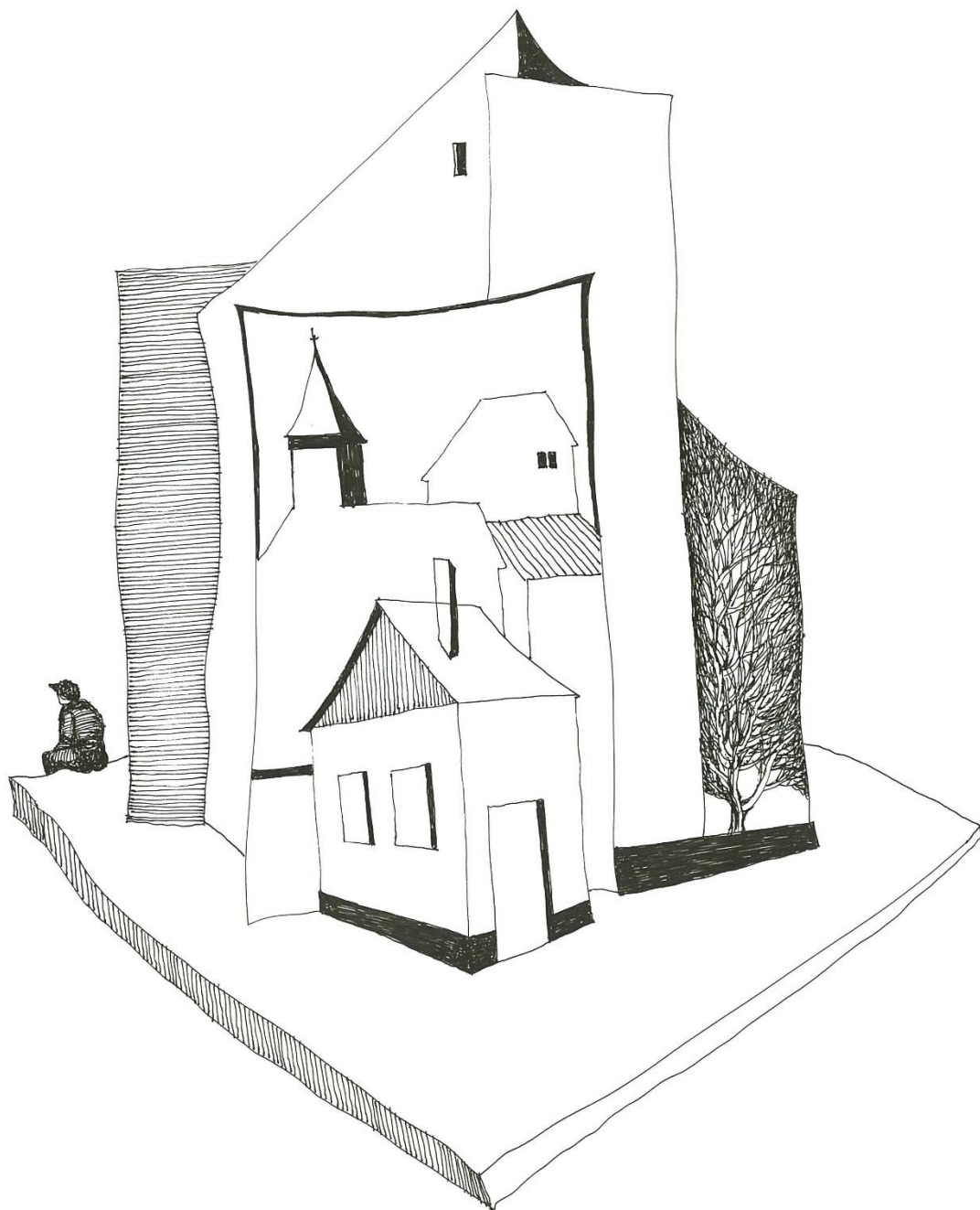
Művészet prózában

Két szonett és egy novella között
egy kis főzőcske is belefér
pedig egy másik motívum már dalba öltözött
jön robog az üzenet és máris ideér
Két szonett meg három esszé
kivárta mikor jegyzik le őket papírra
hogyan válhatnak már közölt szövegekké
mert a közönségnek az a lényeg ami le van írva
Két szonett és egy darabka regényrészlet
mesélnek ha nekik is úgy tetszik majd
hogy egy kismosás is összejön ha gondolsz merészet
ha hiszed ha nem mert élet s család odahajt
hogy a mai költő nincsen hús szobába zárva
senki nem jár lábujjhegyen mint Jókai körül, ugyan!
mert ő vaskos létre van kidobva életre-halálra
mégis mosolyog mert így élhet csak szeretve-boldogan
Két szonett? Három novella? Komolyan mondod?
Ily hamar összejön? Nem is cicóznak rajta?
Nem járatsz te velünk vásári bolondot?
Nemcsak a szakmai gőg ami egyre hajtja
költőnket? De azért tapsot neki párat!
Hadd örüljön ha még hallja ilyen elvonultan is
hogy a lelke fontos valakinek akit ő mégse láthat
Története ettől él és sehogyan sem hamis
Két szonett? Csak kettő? No csak ne lustuljon kérem!
Tessék írni alkotni s csak elmerülni az ég kegyében...

Boldog éj

Mikor a boldog éj leszáll
papír zizzen ceruza s toll mozdul
magától beindul a gép akár az Ister partjainál
vagy a tenger mellékén jön csapatostul
a sok gondolat, áradnak lassú lomhasággal
akár a lapályra leért csendes folyó
mely már mindent tud mégse gondol drágasággal
csak hömpölyög tovább végig a földgolyó
minden zugán akár a Styx akár a Léthe
hogyan orvul a föld alá csaljanak
s ígérnek: méltó lesz az égiek kegyére
mert helyed ott van ahol az a nagy csapat
Az éj mégis boldog mert költő-mód terem
rímeket s kéjes lüktetést égi ritmusával
és máris hömpölyög tovább völgyön s réteken
nem éri be ezek lírai utánzatával
Mikor a boldog éj lágy szárnycsapással leszáll
éled a költő szobájába lép csendesen
gépehez ül és rendre boldog ihletre vár
kopogtat töröl majd újra ír engedelmesen
Mit is ragozzuk? Ő és műve csak egyazon
közös életben élhetnek prózában versben mikor miben
Nem pörölnék csak néha átírnak úton és harmaton
lépdelve együtt a művészet szent szerelmiben

FRIDEL 2020

Itália

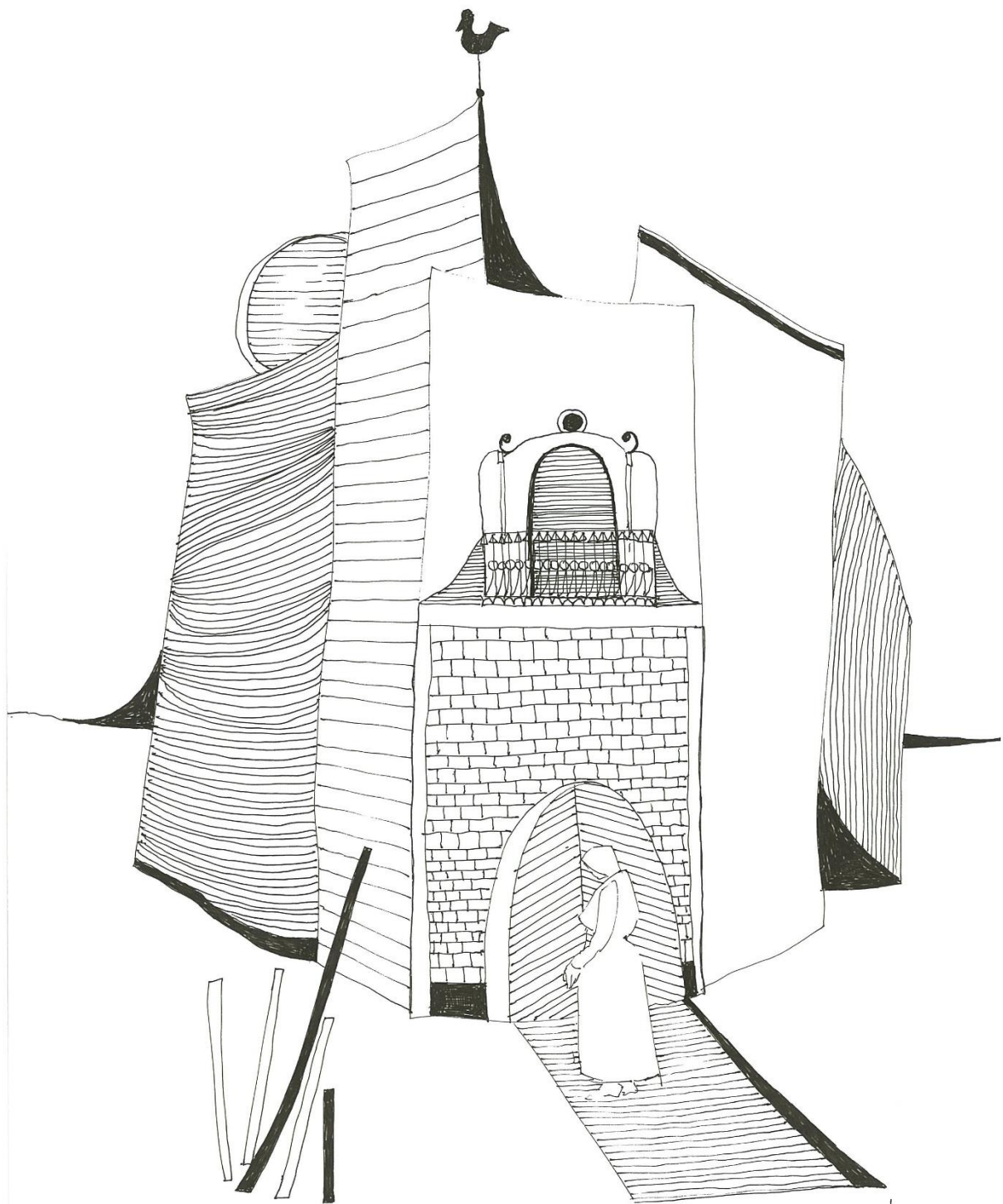
Jártam Itália földjén
Mindez oly távoli mégis oly valós
Ámultam minden ragyogó szülöttjén
Egy vizit Itáliában: tömény és roppant kiadás
Szellemi mámor. Színek és formák ott kint a piazzán
Firenze, Róma: akár egy art galéria
És ücsörögni oly jó akármelyik terasszán
Egy kávézóban hol árad az életnek minden fia
Özönlik most is a nép mert emlékből ez is szabad
Rég eltávozott lelkek lépnek újra
Elédbe hoznak régvolt hangulatot és társakat
Puttók gömbölyödnek és zenészek fanfárokát fújva
Róma és ifjúság. Pálmák és mandulafenyők
Régvolt idők és dús jelennek elképesztő elegye
Római katonák és gladiátorok mind harcba menők
De azért túl komolyan senki őket ne vegye
Hangulat és mámoros-szép Itália
Most visszahívnak. Lépnék is tán ha még lehetne
De a tündöklés a mában legfeljebb őrült mánia
Ha még lenne tér s idő bizonyára ő is viszontszeretne
Ő a pompás főváros minden utaknak csábos csalogatója.
Egy panzió. Egy partra dőlt vitorlás. A tenger hívása. Delfinek.
Akár egy antik történet újragondolója
Vagyok vele. Olykor még hívnak s intenek.
Szédült indulatok. Remények és Fellini antik álma.
Mit is cifrázzam? Tanulságok és műveltség. Romok.
Ám pillanat alatt mind újra felépülne visszaállna
Hogy tovább ámítson. Elég ha rágondolok.

Itália és tenger. A kéknek minden pompás árnyalata
Röpít s utaztat valami régi-régi tájra
Mindez régmúlt. Mégis él minden elszállt pillanata
Hogy rámköszönne s ő (!) hozzám visszatálna
Itália. Harsogó színek. Élénk emberek.
Festői minden. Még a babér-ágy is a hentes-pultokon
Ihletek. Rég itt élt árnyak és visszatérő szellemek
Akkik húrt pendítenek szépen szóló vén gitárokon
Márványon jártak. Márványon háltak ám meg se látták
Amikor nekik szánt időben élhettek s romok se voltak
A Városban. Egyszer a pápai áldást máskor a kivégzést várták
Hogy pfujolhassanak s majd elborzadjanak a holtak
Rítusain. Most ki-s be járnak s emlékből szőtt fonatokon
Ereszkednek alá. Könnyű a liánoknak sorsa.
Csak törzsekre kúsznak nem kényes pályájú csillagokon.
Életük szépen szolgálják. Nem maradnak senkinek sem adósa.
Jártam Itália földjén. Ma is ott járok álmaimban.
Biztos léptekkel vezet megfáradt lábam.
Lépek macskakövön és antik faragott úton
Hogy a hazavivő utat bizton megtaláljam.
Csodálom galambjait földön és csobogó kúton.
Itt és most. Most és ott. Már lépek is. Biztosan vezet vissza lábam.

Lenge...

Lenge hajnal hűvösén
Minden alszik tán még én is
Merengve a sokak rejtekén
Felvidulok. Nem kéne? Hajlik a térd is
Imára. A kéz meg kulcsolódik.
Mindjárt visz is egy röpke szél
Hogy felibbentse fehér fátyolát
A tájnak mely mesél és zenél
Megosztva vélünk nyilvános mámorát.
Lenge hajnal hűvösén párák és illatok szállnak.
Lent és Fent most eggyé párállik
Minden helyet ad a lelkek áhítatának
Míg megérkezik s él és hat az a hatalmas Másik
Harangvirágok csengetnek hajnali misére
Pipacsok margaréták egyként hajlanak
Búzavirágok szarkalábak kedves zenéje
Felel meg rá. A lények és a szél feléje hajtanak.
Lenge hajnal hűvösén
Minden alszik tán még én is
Az egyik szendereg a másik révedez a szép zenén
Madárhang ébresztget. Elbűvöl és egyre kér is:
Tartsd meg a Jót. A Szépet énekeld
Szeretni ne felejts. Ez legfőbb jó tudod
A világot ne csak éld hanem egyre érdekeld
Nélküle csupán üres köreid futod.

FRIDEL 2020

Verebek

Verébkedünk verébmódra
mintha dolgunk más se volna

Röpködünk és ordibálunk
Ágra szállunk meg sem állunk

Reggelig meg estelig
Amíg mindnyájunk' ki nem verik

Verébkedünk verébmódra
Torkunkon szól verébnóta

Csipcsirip meg csapcsarap
A jókedvünk égig csap

Verébkedünk verébmódra
Szép is ez a verébnóta

Víg tavaszban elélünk
Verébmódra zenélünk

Le az ágról fel az ágra
Mulya aki nem csinálja

Mire eltelik a nyár
Dúsan terem a határ

Verébnépnek jut belőle

Nem is futna el előle

De mostan még szép tavasz
vidít minket. Ez és az

mozgatja a lábunkat
Reggel-este táncolhat

minden veréb. Nem hiszed?
Tamás lehet a neved

FRIDEL 2020

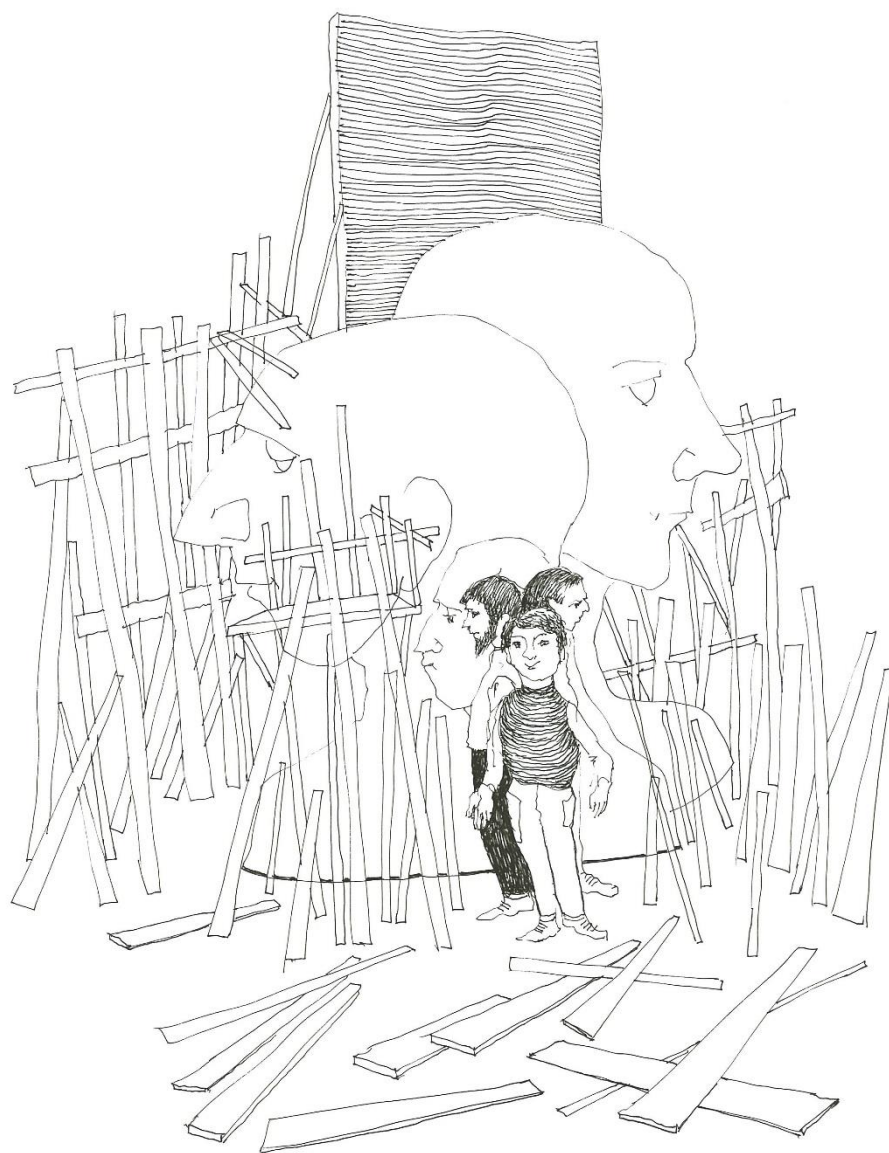
Lépések

Lépnék de nem engedelmeskedik a láb.
Megtorpantam és egyelőre nem megy
Semmi sem úgy, tán még a madár se zengi úgy dalát
Ahogy kellene. Párába burkolózik lenn a hegy.
Minden egy torpanás. Megállt a tű a lemezen. Karcol.
Még mondanám de valahogy nem megy
A mondókám se. Valaki odabent viaskodik s harcol.
Lépnék de nem lehet. Ma rostokolni kell.
Fáradt lábakon biceg vonszolja magát a történelem.
Oda-vissza vonja magát. Majd le és fel.
Látni nem bírom mégis nézni kell s mindez töredelem.
Lépnék mégsem lehet. Paradox mégis szükséges
Minden pillanata. A vad hadak csak ölnek.
Még a lélegzetvételük is kétséges.
A múltba révedek hol régvolt lantosok regölnek.
Már minden egy torpanás. Ki erre ki arra kémlel.
Fáj a pillanat s annak minden apró töredéke.
Már elnémult a megkínzott száj. Vádló tekintetével
Tekint le rád az elhagyott gyermekek nemzedéke.
Kell még szólanom? Mely nyelven mondjam el: az érték-
vesztett kor begolyózott. Bár még futhatna de csak azért se!
Odahagyva az élete a nemzete a család és elhagyta a mérték.
Boldog finálét ki is zenghetne ilyen korra?
Kinek kell az a szó? Úgy hajítják el mint forró krumplit
Kit a Szép meg a Jó még hívhatna ama torra
Hol az Érték rúg még párat aztán kardjába hanyatlik.

Csendben mégis lépni kezd a láb. Milyen serény, no, nézd csak!

Virágot tép a kéz. Csokor lesz: kósza vágyainknak

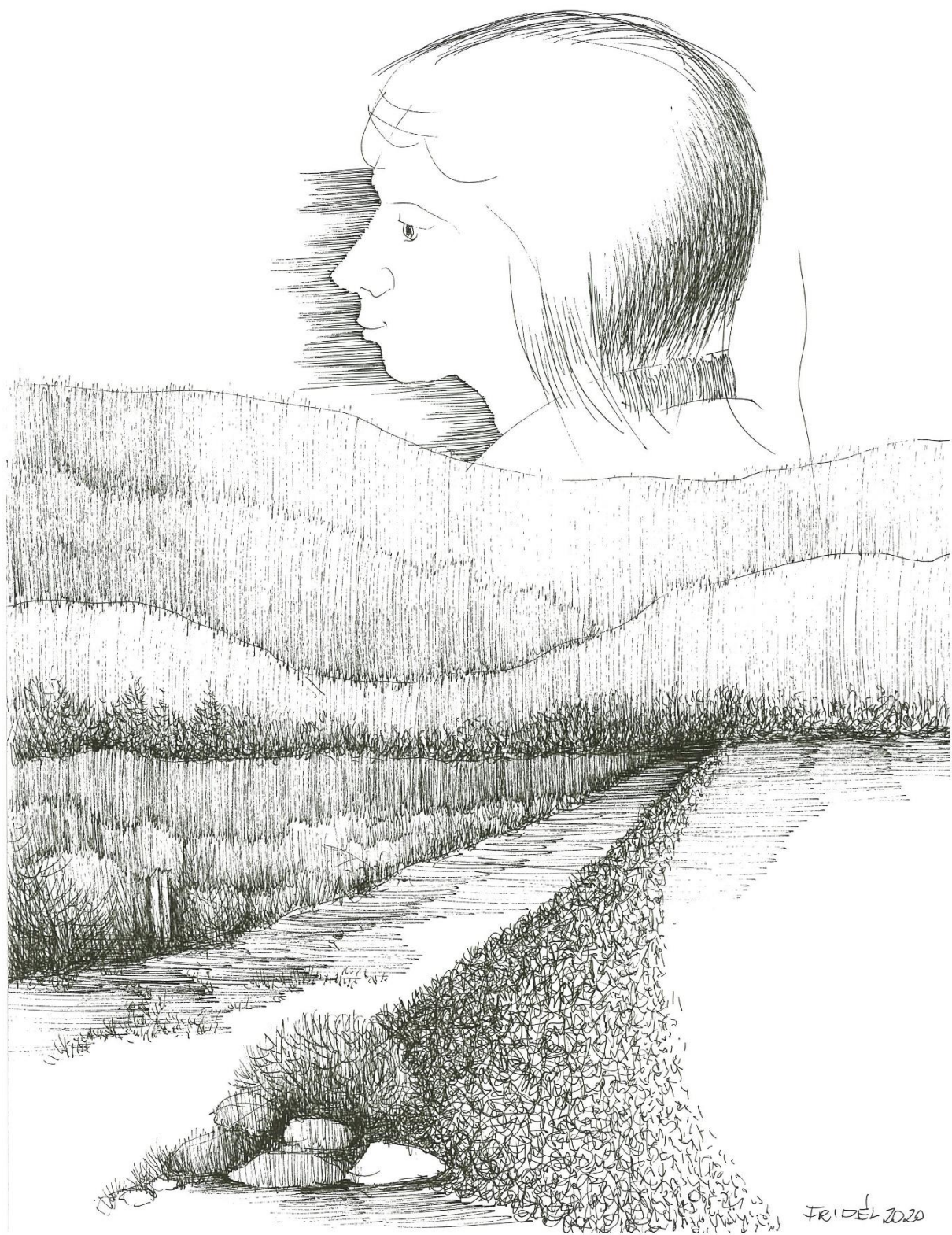
Mementó. Mert nincs tovább lézengés. Csak egy intés árnyainknak

FRIDEL 2020

Zöld és arany

A lombok közt most aranyfény csorog
Pompázó színeket árasztva csöndesen alá.
Reflexiói tűnt idő pompázó nárciszok
emléke mintha csak ezt mondaná:
Remélj! Hited ne hagyd!
Zöld és arany. Most mindent ural ez a két szín.
Ragyogva tündökölnék hátrahagyva másokat
Átlépve hullott kornak feslett árnyain
Éterre lesznek mely most mégis hazalátogat.
Jut lám belőle idebentre is.
Egy pohár dalra kel és ontja ő is szét a fényt
amely megcsillan rajta csöppnyi dalt repít
és fotonokra váltja át mesél egy szép regényt.
A Napból érkezett. Hatalmas robbanás
indította útjára hogy itt porladjon el.
Meséjéből lett a pompás csillanás
és széthulltában is kedvesen énekel.
Az aranyfény idebent is zöld foltot talál
virágok levelén s most hűen tükrözi
az induló harmóniát a képzelt víz partjainál.
A mikrokozmosz darabkáját így keretezi.
S hogy minden széjjelporladt alkonyba borul
az enteriőr és távol a liget.
Majd csendesen de nem búsan rőt fénybe hull
a táj kívül-belül. Ő és a Nap csendesen búcsút intenek.

Fájdalom

Figyelmeztetnek: másként kellene
Élned de lassabban legalább.
Mert tempózol míg nem vagy ellene
A világnak csak ontod dallamát.
A fájdalom egy intés: valami félrevitt.
Ne arra, erre menj, tudatlan ne haladj!
Jobb volna egybegyűjtve hullott fényeit
Annak a nyárnak. Üljetek, maradj!
Belédhasít a fájdalom. Ez mindig oly heves.
Miért is kaptad, kérde. Válasz egyelőre nincs.
Csak az talál ki előbb hosszasan keres
Előre-hátra gondosan és jó soká tekint.
Mire a szenvedés? Sorsa dolga rendelése van.
Belül keresd a hibát és a megoldást hiszen
A kinti világ reflexiója ott bent rejtve van.
A benti mikrokosmosz rejti szelíden
Mindazt mi lényeges. Egy csöpp parány a hang
Csillogni hív. Elég ha így szólsz: elhiszem
S veled marad. A visszhang zeng alatt.
Több nem is kell. A fájdalom okát
Meglelheted és meggyógyíthatod
Ha visszazengi lelked bánatát
Egy távol-szép. A megoldást magad hozod.

FRIDEL 2020

Reklámember

„Csak üldögélek egy picit és mardoslak, jó?”

Így szólt a reklámember csúf vörösre festve.

Akihez szólt az feljajdult: dehogy!

A fájdalom meg áradt akár egy nagy sebes folyó

Folyton egy újabb áldozatra lesve.

Távozni nem akart. Azt ugyan várhatod!

Mire is volna jó az a mardosás?

A létnek újabb napja lassan elpereg.

Csupán a jajdulás emléke lesz veled

Ha még hallani kívánod kósza dallamát

És nem panaszlod többé fel az életed.

A mardosó rém ült csak ült ott tovább.

Már senki nem figyelte. Kit is érdekelt?

Legfeljebb távoztára vágytak bár hiába még

S hogy ne dúdolja kedvesen az elmúlásnak dallamát.

A kérdésére is már senki sem felelt.

Csupán az óhaj szállt magasba: Kérem, ne! Elég!

A vörös rém mégis ült tovább és nézte kedvesen

Hogy kínozottjának arcán félelem poroz

És húzódna előle csak már inkább bújna el.

A rém mégis maradt de untatta a félelem

Végül hogy nem túl érdekes hogy párnáján motoz

Egy harsány vég talált középük. Nem hinnéd talán

Egy gyógyszerreklám harsogott s a néző ennyit szólt: no lám!

Éber álom

Szemem lehunyva ébren álmodom.
Kellékek rossz anyag nem kellenek.
A külvilág elfedve mégis láthatom
Hogyan peregnek képek s jönnek-mennek emberek.
Nincs benne semmi okkult rémek vagy titok
Csak selymes szárnyon sikló árnyak szép erő.
Jegenyék sudár törzsű karcsú cédrusok
Mint daliák csak lépnek álmomban elő.
Szemem lehunyva mégsem álom ez
Amit most látok. Szín-valóság élet erdeje.
Köröttem csendesen egy képzelt szél neszez.
Szemem lezárva pedig nézni kellene
E dús valót hisz itt van értünk tündököl.
Ha nem nézem akkor is értem: értem él.
Egy titkos kert ez csendes szép öböl
Hol esti szellő csendesen susogva kél.
Szemem lehunyva. Nem látom amott
Az embertársak mit művelnek távolabb.
Itt csend van békesség-öböl. Békéje áthatott.
Most nem kell látnom harcoló rongy árnyakat.
Békében élni szép ajándék égi kegy tudom.
Hogy itt van és kedvesen most körüllebeg
Ez csak enyém e múltó hónap tündér májusom.
Más dolgom nincs. Sehová el nem küldenek
Az égi Jó Erők mert béke szállt fölénk.
Csend öble vár míg erről álmodom.
Most nem ésszel csak szívvel volna jó ha értenénk
Hogy nem játék a jelenés és mégis hósín szárnyakon

Jött el közénk hogy újra lássuk őt
A minden dúltat felfordultat halkan szépen és
Örömmel derűsen most újra rendezőt.
Egy pillanat Ő száll tovább és jön az ébredés:

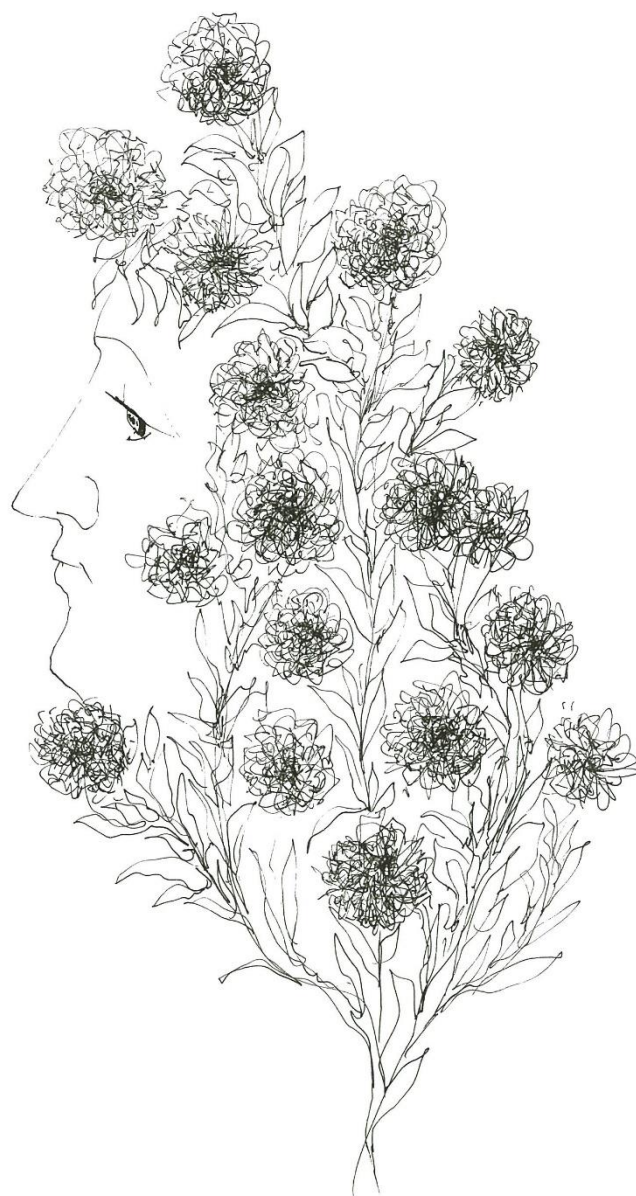
Az álom megvalósul. Csend szítál e szép ajándék
Melynek nyomában boldogan lebegve járnék.
Nincs semmi kétség. Messze jár a csalfa tettetés.

FRIDEL 2020

Boldog mosoly

Míg csendben tettem minden dolgomat
pár intervallum minden apró szép dolog
mint múltó szépség kedves hangulat
mint csöpp malom mely halkán elforog
az élet újabb napja hirtelen futott
egy ismeretlen cél felé és tudtuk ennyi csak
másfél óra mint töredék ma is csak ez jutott
mert valamiért ez a rendelés mely mindenre kihat.
Míg csendben tettem-vettem valami mégis ért
egy víg gyermekmosoly egy röpke napsugár
felém fordul és tudtuk élethosszig megmarad kísér
legyen bármilyen sors mely ránk egykor leszáll
csöpp jutalom aprócska fény mely három nemzedék
között felcsillan kristályfényű s csak miénk
mint jutalom mint elnyert kegy kies vidék
zord tájakon sodorva szálló hófehér pihék
csak ennyi volt és mégis nagy-nagy forgatag
mely utána még jó soká velünk marad
Ennyi egy délutánból mára el ne hidd
hogyan elhagyott mert rendelése ez:
hogyan elhordott ruhád – az életed – mindegyre vidd
és lopva őrizd ezt a színt mely eggyé keretez
unokát s nagyanyót s az élet csendje rászítál
a kacajra a mosolyra s csak hívd és mindig megtalál.

FRIOEL 2020

Valami...

Valami csendes régi hangulat
eljött és míg fölöttünk elidőz
jó nézni változott valójukban is a társakat
s az idő úgy jön el s beburkol mint a sűrű gőz
De mégis más ez emlékek s a jövő mely dereng
Nem tudni ki marad és ki mehet útjára majd
míg újra látható a csapat s a szavuk mit jelent
a titkot tudni új erő és kísértés megtudni hajt.
Egy délután mely úgy elillan hogy keresni kár
a jó okot s a választ is mely erre adható
Párunkat hosszú út és végső lépéssor ha vár
Már ott libeg a képe: régi nagy hajó.
Mások maradnak s küzdenek hogy az az óra sose jöjjön el
pedig a jötte és az útja el nem kerülhető.
Az út pora meg ránk terül akár nehéz lepel
A perc pedig nem tudható és még kevésbé sejthető.
A hangulat velünk marad. Azzal is ki megy hamar
és elidőz a maradékkal is. Az osztályunk megint
akár egy ifjú szépreményű raj kiben minden remény
még benne van mert mindünk úgy léphet dolgunk szerint
hogy bármivé lehet: kalandregény vagy kedves költemény...
Az óra üt. Már menni kell. Az egyik elszalad
a másik még maradna és beszélget mégis lépni kell
Minden sors már egy ám egy intés s szerteszét szalad
akár a szétfutó hullám a víz színén. Aztán az emlék énekel.

Néhol

Néhol olyan türelmetlen minden
akár egy
nemtudommi
mégis menni kell és túrni kell
hiszen bennünket már rég leírtak
azok a valakik
akiknek mindenki csupán számadat
Néhol olyan üressé vált valami
az a nem is tudom hogy mi
hogy hiátusa
akár a lélek Pilátusa
de azért mégis...
mégis kellene tenni valamit
ellene
vagy érte
ki tudja már
hiszen
akadozik a tű a lemezen
hogy ne múljon vége sose legyen
hiszen
Néhol fenn is akadt már minden
és csak zajong a verkli
a korszak elcsépelet hangszere
nehogy valaki észrevegye
mindazt amit előtte titkolnak
kitartóan rejtegetnek:
azt a lényeket
ami talán NINCS is

de mégis csak van
ha egyszer rája gondolunk
hogy legyen miért újrakezdeni
azt hogy Néhol...

FRIDEL 2020

Üres

Már elfogytak a józan szavak
üresen konganak
amikor értelmesen kellene...
Üresek maradtak a könyvben az oldalak
hát csak méltán... hadd lapozzanak
mert mostan ezt sugallja a kornak szelleme
Már elfogytak a kedves gesztusok
túl sok az odasózás
meg a fúrógépezés
maradtak a buzgó filiszteusok
divat a háborúzás
meg a píár és a nagyképű hősködés
Mindenki azt nézi hogyan is lehetne
félresasszézni ebből a kavalkádból
de többnyire mégsem lehet
mintha mindenki valaki mást keresne
mint akit kihúzott ebből a maskarádból
megszűnt a vígság a szájíze epe s ecet
a kénytelen résztvevőnek
aki téblábol ódöng lóg meg amerikázik
a néző meg csak bámul: ennyi? több semmi nincs?
mint beállni örök keresőnek
aki unalmában egyet majd másat karikázik
jó volna egy marék por amit a szemükbe hints
De aztán mégse... mégse megy ez amúgy csak csűrve
olykor hiba az alkalmazkodás
már ezt csak ki kell mondani
elvégre itt élsz nem mehetsz el csak úgy az űrbe

a földi lét ilyen minek a panaszkodás?
hiába tagadod jobb ezt bevallani
Peregnek tovább a történelmi percek
már helyetted is elhatározták mások
azt a valamit azt a nagy semmit amit aztán egybegyűrnak
befogadják őket a parkok infernális kertek
mégis azt mondják: jönnek a nagy átváltozások
Ahogy szétnézel mégis üres
minden kis köz hiátus és gléda
az óra ütött valakinek mennie kell
még ha szökni volna is elég ügyes
a lába nem viszi akárha béna...
és már csak egy rigó emléke énekel

az üressé vált partokon
ahol mindez senkit nem érdekel
csak úgy VAN

Emlék

Három víg oroszlán őriz egy emléket:
Türkisz Leó, Zöld Leó és Lila Leó
amikor még szabadon lehetett
vidulni bolondozni kuckózni de jó
hog legalább az emléke megmaradt
amikor senki nem rivallt rám: nem szabad ez vagy az a szó!
pedig a kor azóta csak előre haladt
ugye, kedves cenzor hölgyek és urak? hahó!
Három víg oroszlán meg egy mosolygó gyermek
aki velem mulatott mikor a korszak
váltig fenekedett hogy megint mivel ver meg
hog remegjenek bele élők és holtak
Túléltek. Mindegy. Nem számít ennyi vagy annyi
a mérték s az érték mely nem olyan mulandó
mint azt sulykolják. Habár ami hátra van tán csak arasznyi
mégse töpreng rajta sokat a földi halandó
csak csendben lepergeti hogy csak úgy fut a cérna
azon a kegyetlen orsón melyet egy ürge párka
sodor és pödör hogy a delikvens végre alélna
mindig és újra arra az ítéletre várva
Maradt a három oroszlán meg az emlék
Köröttem társaik: néma papírmacskák
feléjük hogyha közelednék
csak a papír zizzen korukat túlhaladják
mert az élet már csak ilyen. Nyisszan az olló
sóhajt nagyokat a harmadik párka
Nincsen sötét árny. Fehér az a holló
mely tán várhatna kissé mégse várna

Ma mindenkinek sietős ugye minden
még az is ami amúgy bőven ráér
strapa nélkül lenni fenn a hegygerincen
ez a cél. A többi nem számít. Üres a háttér.
A három Leó mégis vidáman bömböl
bár hangjuk nem hallani csak a szándék
az ami egyre vígabban jönne hát dörömböl
nem számít én még várnék vagy nem várnék
Leó-csapat fújd hát most is vidáman
elszállt az az idő nincsen már mire várni
s hogy csak ők maradtak ennyien: hárman
Jól is van így: ez sem akármilyen

FIDEL 2020

Rekkenő

Nincsen rá jobb szó
fojtogat a hőség
mely rekkenő
s melytől az ember a visszarettenő
visszakozna. Hőből nem kell ekkora bőség
A hőmérő csúcsra ér
a virágok lankadnak s velük
lankad az ember bár ebből ugyan nem kér
mondaná de ki gondol most velük?
Vízparton lubickol aki teheti
fröcsköl napozik fagyaltozik
vagy csak ül révedten prózai álmait kergeti
s ha úgy hozza az élet olykor kalandozik
Halszag árad a patak felől
ki tudja vajon élnek-e még?
A parton diófa hajlik szinte már beledől
mikor mondja neki ebből már elég?
Szikkad a fű meg a lomb hallgat a madár
tegnap még vidáman fújta
ilyenkor szokásos dalát: övé a határ
Vágyod hogy hallanád újra
De csak ez a szikkadt érzés maradt
melyről azt se tudod kell-e még valakinek
nem tudod élnek-e még odalent a halak
vagy csak úsznak a felszínen bőrükön üzenet, rideg
Múlik a nyár igaz az aratást még el se kezdték
de azért gondolni csak lehet rá az érett szőlő kalászra
odafent kecsesen röpködnek egyre többen a fecskék

velük teljes a Jóisten szépséges festővászna
Rekken a hőség az ember meg amerikázik
Most érti milyen lehet Afrikában a szieszta
igaz itt még a vízen pár réce kacsázik
talán nem is érti bár értené is ezt a
nyári idilltelen idillt amikor csak tikkad az ember
rovart kerget vagy lecsap aztán lapoz
elfutó gondolata akár a molekulák vagy a tenger
te meg csak nézd: csak egy perc amely mindent visszahoz

Vagy csak képzeled?

FRIDEL 2020

Az ember tudja

Alacsony izlandi lovak

-ők is a vikingek elől menekültek egykor -

még mindig szabadon élnek. Nincsenek szavak

melyek elmondhatnák szépségüket. Mely kor

adhatta a földnek ezeket az okos becses mozgású

jóságokat? Csak vannak és szépségesek

Már a puszta látvány is nagyhatású

csupán a kétségek kérdéssé

Szabadon kószálhatnak nem kérnek enni

Gazdájuk évente gyűjti be. Vele száguld

a tágas mezőkön hol futni kell és csak menni menni

hol sagáknak szelleme leng Harald és Skuld

meg titokzatos istenek hősök és sosemvoltak

akiket sorra megénekeltek és ma is csak

adják tovább azok kik egyre csak daloltak

míg nyakára léptek századoknak

A ló csak néz enged de nem nagyon akarja

hogy igába hajtsák. Ma még viszi lovasát

Utánuk csak úgy porzik a fű. Az ember hatalma

tart még egy darabig. Ő meg az örömtől sose lát

csak oldalba böki barátját és futnak messze messze

hívja őket a végtelen miközben hatalmasan izzik a láva

és annak tengere melyet nem bánna ha mégse látna

A ló meg sörényét lengetve a szélben várja

hogy a gazdája ismét útjára bocsássa

és jámborul hiszi: az ember tudja

ő mindig tudja hol a történet vége

mikor elfuthat megint szilajul a szélbe

messze Izlandon valahol

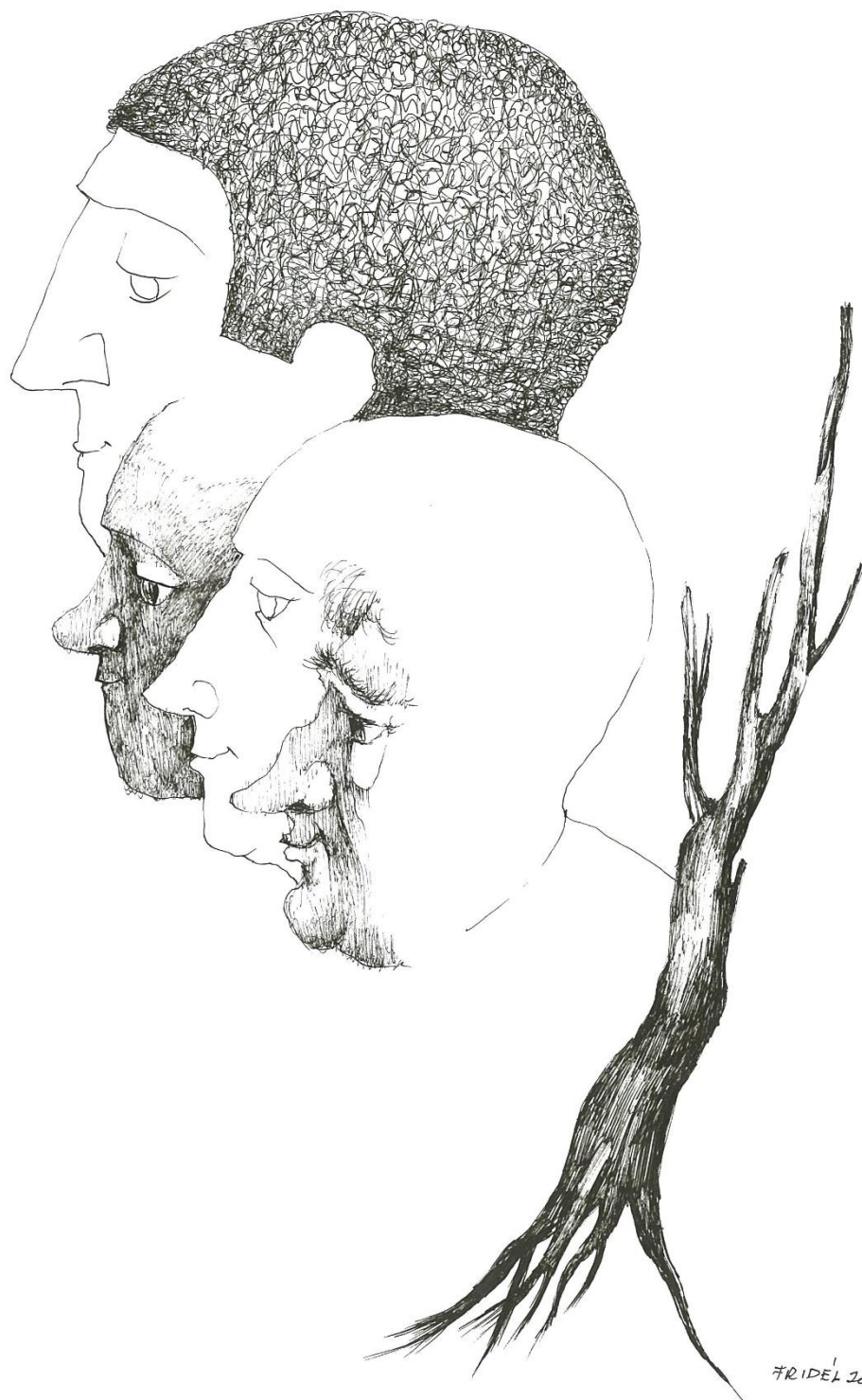

Öreg szemek

Mischa Maisky koncertjére

Hogy mesterien szól a cselló
minden hangja egy égi szózat
üzenet az Örökkévalónak
kinek minden de minden hely jó
öreg szemek néznek szembe a hangszer
éltes testéről hogy csak visszarettensz
Ki lehet az aki századok múltán néz hiszen nonszensz
hogy egy hangszernek szeme legyen?! Milyen hely
az ahonnan ez a csoda üzen?
De a vén szemek csak egyre merőn néznek
valamit mondanak. Nézésük szomorú
s közben a muzsika vígan zeng valami homorú
ívet leírva hogy helyet adjanak a zenésznek
aki zengeti hatalmas energiával
a mély majd magasba szökkenő hangokat
a szépséges ritka dallamokat
hogy messzire szökhess te is a tiszta melódiával
Az öreg szemek ismét és újra kinéznek
a cselló testéből: szárnyalni hívnak
utaztatnak és elandalítanak
mesterük ujja nyomán ki aztán véget vet az egésznek

Csend támad. Aztán viharos taps orkánja zeng
A két öreg szem csak néz. Tovább mereng.

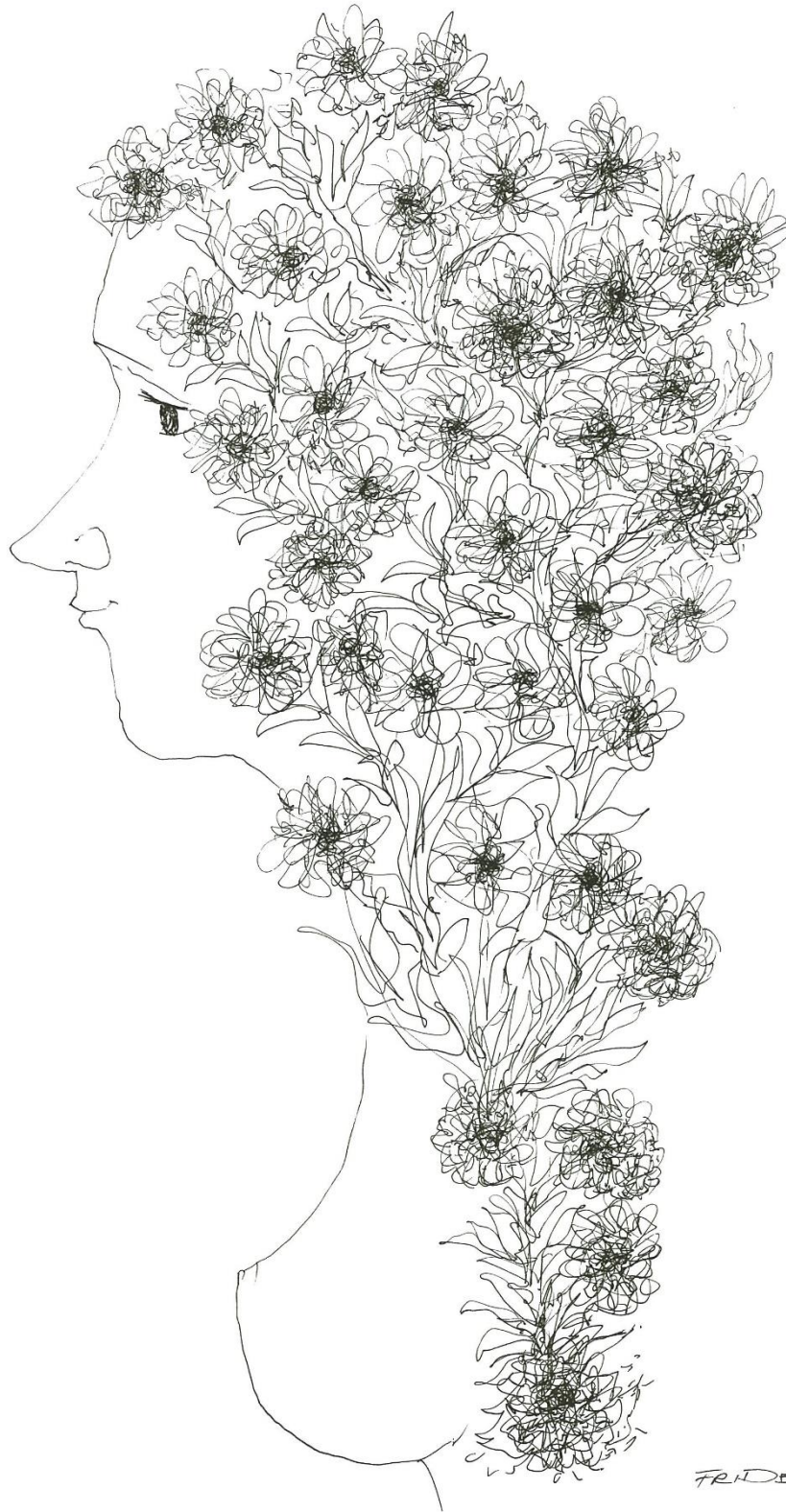
FRIDEL 2020

Fidelissima

Sok éve már hogy öreg íróasztalom
sarkára téve áll és díszlik változatlan
egy cserép virág. Ahogy elgondolom
oly régi múltba néz hogy az kimondhatatlan.
Fiam még szinte óvodás korú
együtt találtuk egykor egy néninél
ki viszont egészen hajlott korú
az árusok során valahol a véginél
álldogált. Kellett neki a növényke ára
és nem is alkudtam sokat hiszen
tudtam hogy ennyi lesz a történet mára
hogy mindenképpen hazaviszem.
Mindent kibírt. Fagyos téli szellőztetést
és a nyáron becsapódó forró levegőt
Szinte mindegy neki. Nem is kér kényeztetést
és nem játssza mint kényes társai az előkelőt.
Egy alkalommal véletlen felfedeztem
hogy hófehér gumói táplálják sötétzöld leveleit.
Elámultam. Én csak menteni igyekeztem
merthogy oly régóta állt ugyanott. A néni azóta tán porló kezeit
megemlegetjük – ő és én – mert ő edzette ilyen erőre
a növény-matuzsálemet ki többet nem kér
csak hogy ott állhasson mindig. Engem meg nevetősre
boldogít nap mint nap s ezért a jelenetért
kérese nincs. A néni meg lódított amikor
hozzá rózsaszín virágokat ígért sokat
sejtettem nem igaz de a szeretet akár a jó szél elsodor
hogy válasszak újabb virágokat

a rózsaszínt meg ki bánja igazán sose szerettem.
A leghűségesebb növényt mégis becézném
mert üde színfolt ő már az életemben
hogy csak mondanám dalolnám és zenélném:
a neve szerint barátnak is a leghűségesebb
csodának fénylő csupán kis vizet simítást igénylő
és szereti ha még egy kis fahéjat is magához vehet
habár kérni nem kérte tőle mégis vidámabban megnő

mert ő a kedves Fidelissima
növényeimnek ő a szeretett bajnoka

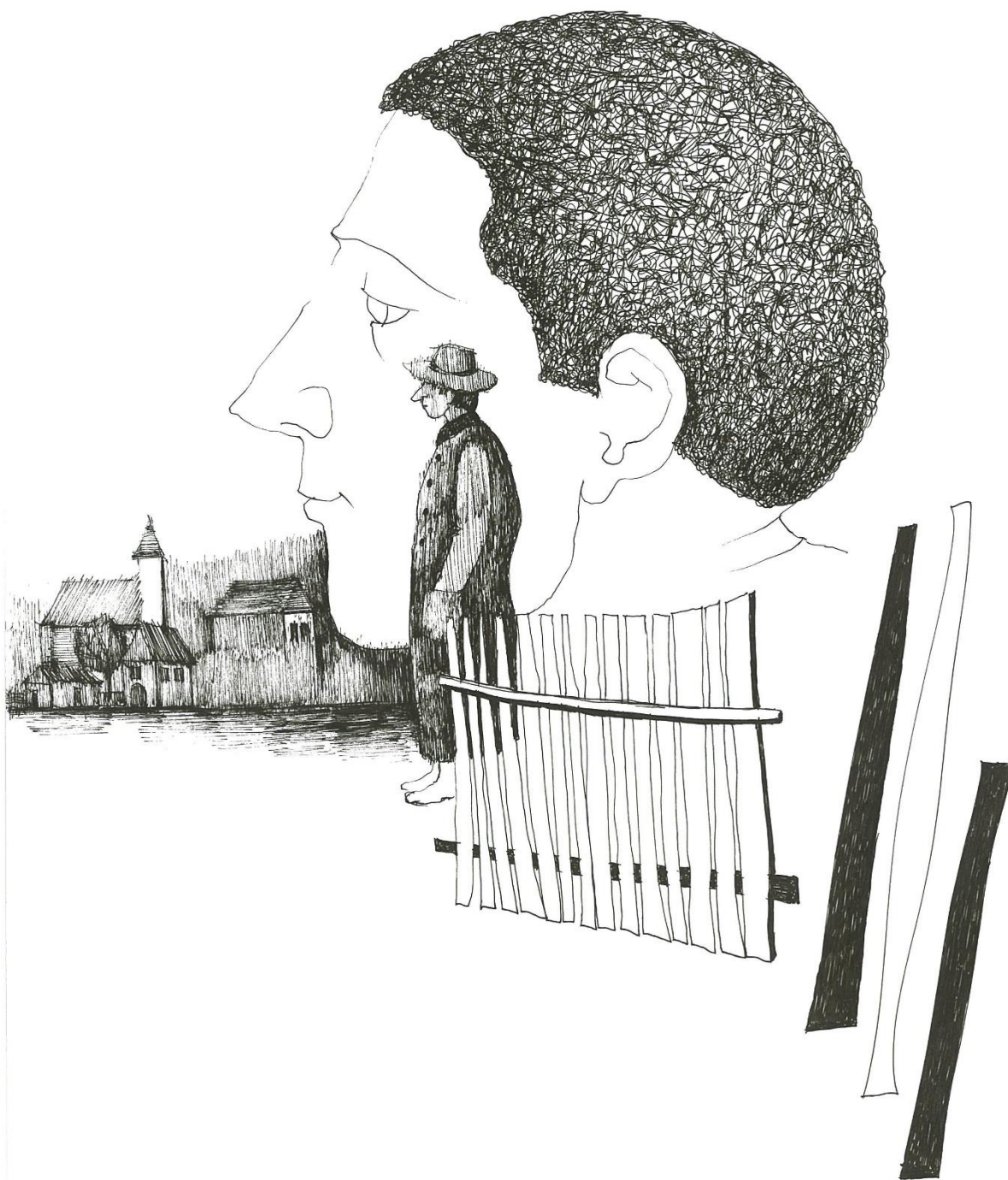

FRIDEL 2020

Vénülés hívsága

Hályog és hólyag és fogak cseréje
egy szóval: öregkori mizéria
Aki eggyel sem szembesült tőlem ne kérdje:
minek ez a megjátszás öreges komédia?
Kihullott haj. Kinek túl sok a festék
kinek csupán ezt kódolta a genetika.
Hiúság itt vagy ott ezen a címen jegyezték
valamitől mégis csak ki kellett hullania
Protkó a szájban vagy a csípőben fájdalom.
Törések kapcsok műmellek megemelt sarok.
Mindet felsorolni őszintén szólva szánalom
és mindenkiéről szólani nem is akarok.
Van aki tagadja mások diszkrétan leplezik
hogy valami hibádzik. Széles lebernyegek
takarják a hájas vagy szikkadt testet. Ezzel érkezik
tolakodón a vénség hogy az már egy rettenet.
Szemölcsök műhibák eltávolítva
Hivalkodik a cifra műköröm.
Tetovált szemöldök szem fölé kanyarítva
Van kinek ez mégis nagy siker csupa öröm.
Feltöltött szájak. Festék botox és hialuron
tömkelege. Fő hogy leplezve minden mi eredeti.
Ára akár a habléányé: ügyesen leplezett fájdalom.
Csupán a megjátszás igazi. A lényeket meg váltig keresheti
akárki. Zenghet a vénség szimfóniája
Tán ez is a dolga. El nem vitatom.
Habár értékünk nem mindig a haj hiánya
jelzi és az okokat se firtatom:

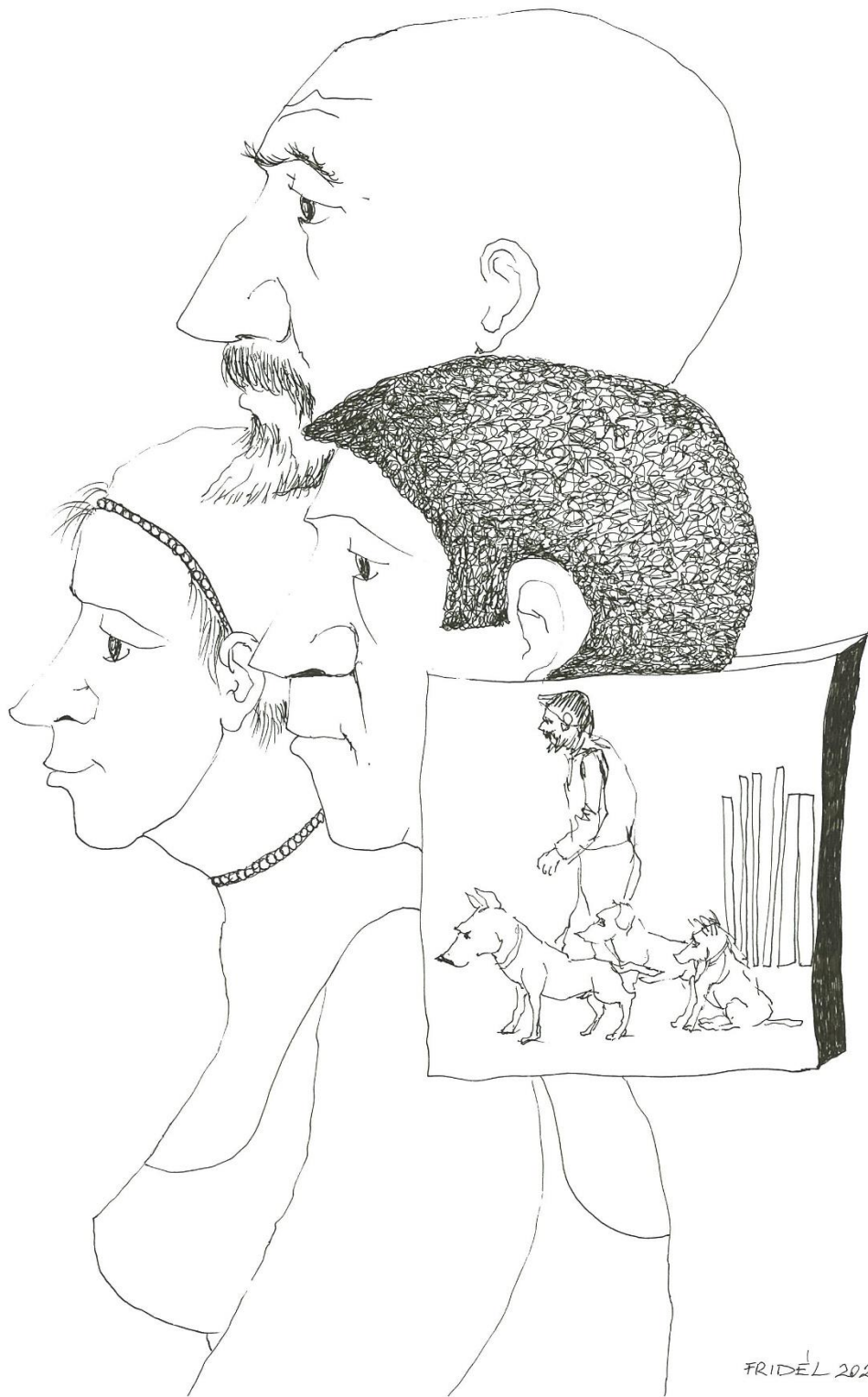
miért lett mindenki elégedetlen
a testével s közben az agyára nem sokat ad?
Mitől lett az értelmes párbeszéd elérhetetlen
s ha mondanád miért maradtál megint magad?
Szűkülő erek egykor vidám csatornák
szállítanák most is a szennyet salakot
de már nem megy. Ezt nem közmunkába lapátolják.
Ha halmozod hát magad leszel ki megsiratod
az ifjúság vesztét. De vigasztalódj: közel a végzet.
Ezzel a formával úgyse sokáig húzhatod.
Tudom hogy az okát kérdenéd de mégse kérdjed!
Csak ragadd meg mindig az újabb pillanatot.
Ez még tiéd. Ez lesz az élmény-konzerv
Erre gondolhatsz sivárabb perceiden.
S ha maradt még holnapra is elég terv
csak folytasd! Fő hogy legbelül szép rend legyen.

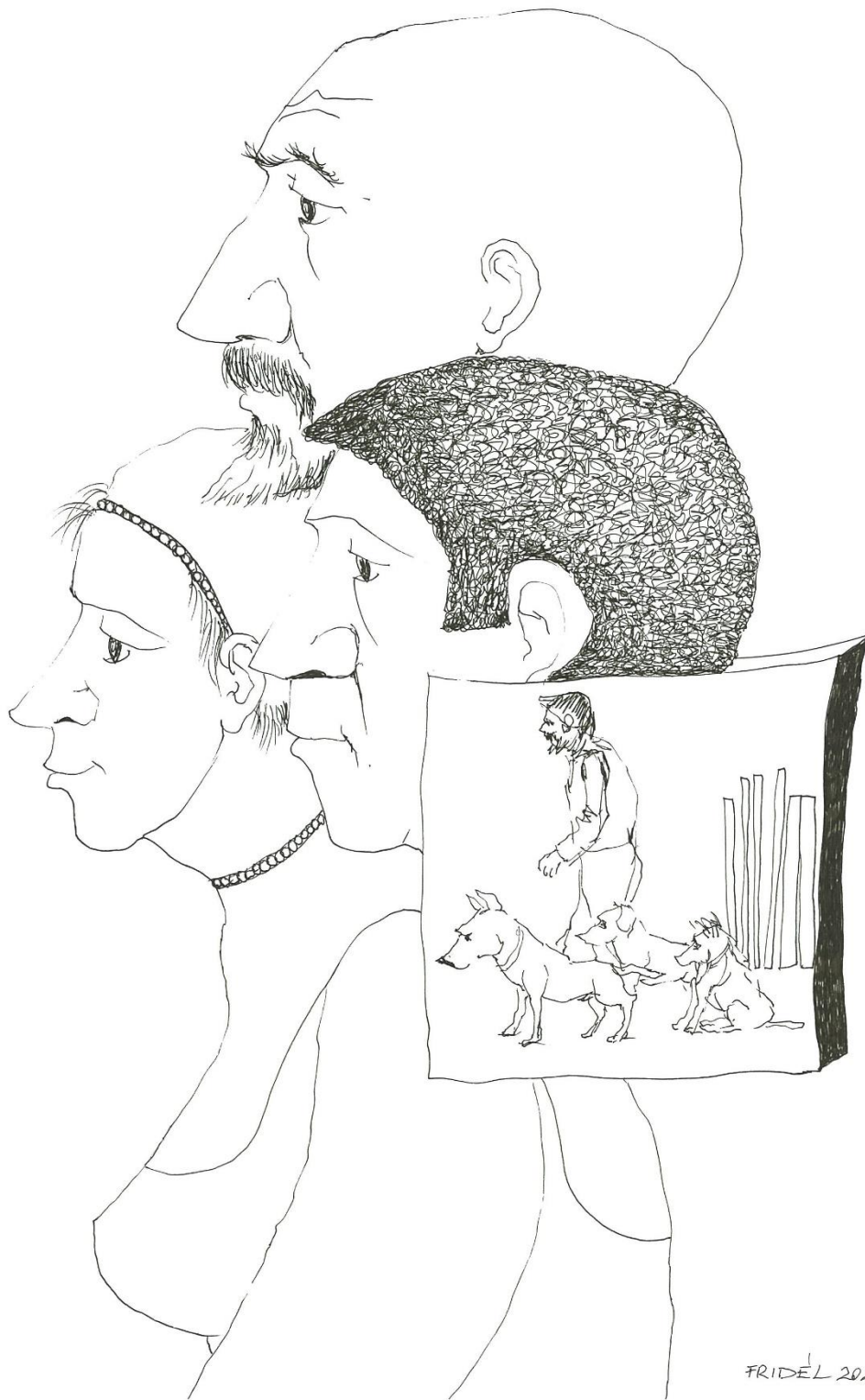

FRIDEL 2020

Üzenet

Én nem hanyagollak titeket csak néha álmodom
hogymáshol vagyok. Hát kérek
ezért rám ne is haragudjatok. Ez testamentumom
s közben csendben verselek és zenélek.
Nem mindig hívlak. Amúgy ti se hívtok
Hallgat a készülék napra nap.
Azért én mindnyájatokért csak szorítok.
S aztán írok. Rímekbe öltözik a múltó kis pillanat.
Cifrán vagy szerényen tündökölni
mind erre vágytok. Tagadni kár
Főhősként sztárként egyből élre törni
s nem törődni azzal mi utána vár.
Ez nem túl bölcs dolog. Ha nem nézel a lábad alá
orra buksz. A lúzert senki nem segíti
csak lök rajta. Óvó kezét alája nem tartaná
sőt a végén a sztorit még cifrábbra kerekíti.
Én nem hanyagollak titeket csak néha álmodom
hogymáshol vagyok. Lehetnék bár!
Minek is mondjam? Nem folytatom.
Az ég kék s rajta szabadon száll a madár.

Még jó...

Még jó hogy mára is jutott
három szeletke rozskenyér s rajta
némi vaj hozzá sajt és egy kis zöldség
az öreg már nem is emlékszik mikor futott
utoljára az egészet jótékony homály takarja
s közben sokan nem tudják idejüket mivel töltsek
Még jó hogy én tisztán emlékezem
amit a társak rég elfeledtek
csak az idő harangja szól mikor bambán
néznek vissza rá: ez a tied vagy az én kezem?
valami végzetes felé ők is meneteltek
majd egy huppanás a kezek lanyhán
lógnak a mélybe tudni se akarják
hogy honnan és meddig vagy mit tudom én...
van kinek jótékony a homály s a kezeletlen
kórok mikor sebeik vakarják
valahol az életnek alkonyán vagy delén
mikor egyszer csak valami bénán leffen
és mondják hogy ez oly szép ez a beteljesülés.
Még jó hogy mára is jutott
pár jó szó de a szomszéd se tudja kitől
mert nem néz oda figyelme híján
ahogy jött máris tovafutott
tán azt se látja meg ha a fája reggelre kidől
mert akkor megint újabb nyüzsgést kíván
ahogy a többi. Minek a szépítés komédia?
Az élet leperereg. Idő-malacperselybe gyűlik
a másodpercek hada s vele az élet maga

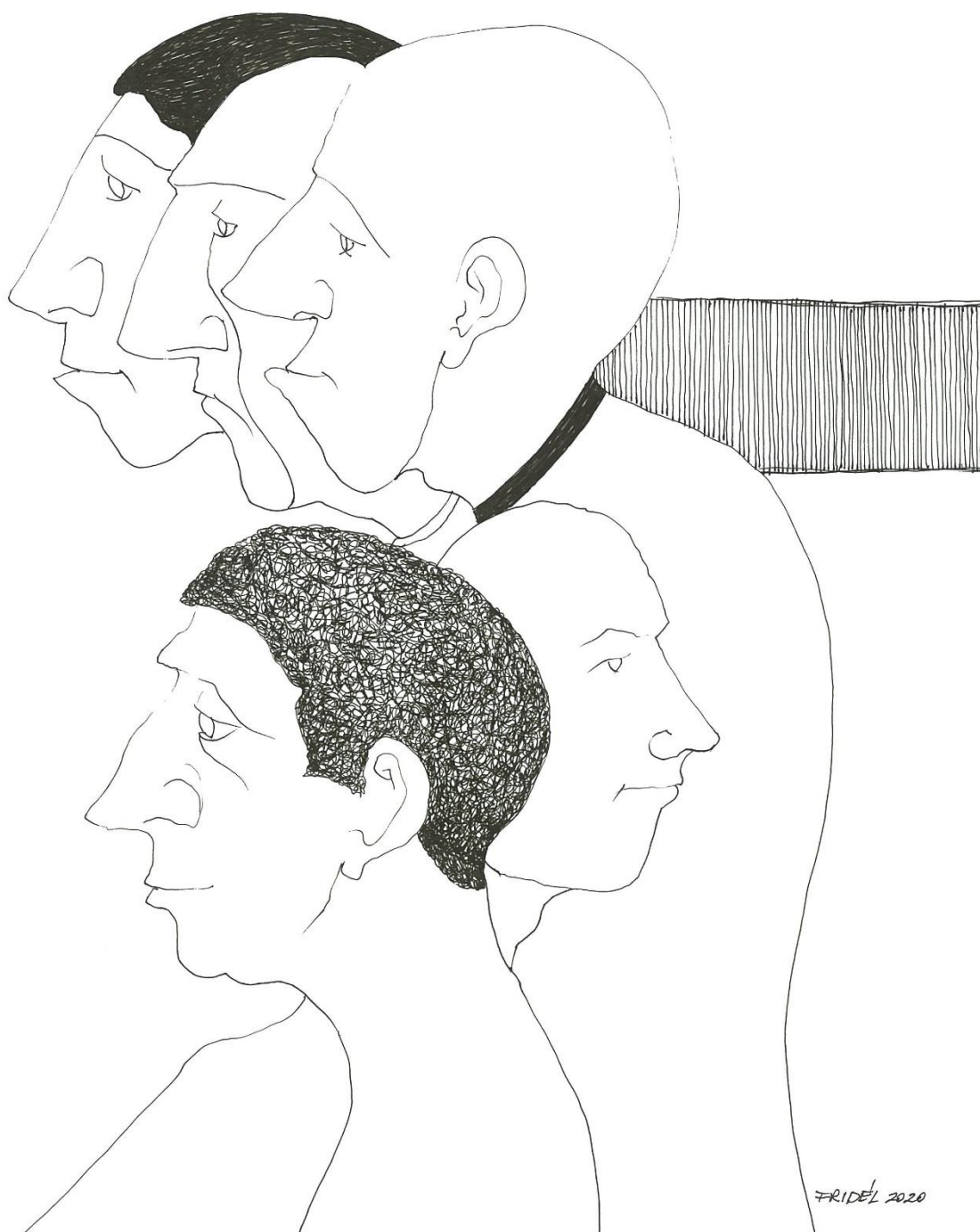
Az embernek valóban mindig meg kell alkudnia?
Hol az a pont ahonnan egyetlen percre se tűrik
hogya a sorból kilógj? Lecsap az engedelmesek hada.
Pár szelet rozskenyér hozzá vaj némi sajt ennyi elég
a zöldség hozzá a desszert
pár szem gyümölcs ezt is jól megbecsüld
az élet is úgy jó hogyha félteneék
minden kis mozzanatát mellyel úgy érzed a sors megvert
s aztán ha szerencsés vagy végleg pihenni küld

FRIDEL 2020

Mindenkinek...

Mindenkinek mindig fáj valami
hát buzgón kenegeti
valami agyonreklámozott
izével mit a véletlen eléhozott
Mindenkinek mindig fáj valami
a tévén legalább ezt hallani
bármi bánt azonnal kapkodj
valami fehér porért s nehogy csapkodj
ha mégse válna be ha mégis fájna
benned a fájdalom ide-oda járna
Mindenkinek mindig fáj valami
Nem kellene mégis jobban tudatosítani
hogyan valakit máshogyan kellene?
hogyan a legjobb gyógyír maga a zene?
s nemcsak kenegetni azt a sokféle ízét
magadra pedig ez a semmi-senkilét
nem jó neked. Ezzel jár-kelek a lélek
benned fel és alá mégse kérdezed:
Merre tovább, jó Uram?
Az egész neked csak egy gyors futam
azon túl pillanat-mozaikok
tova- s szerterebbent gondolatok
mikor mindenkinek mindig fáj valami
de nem is gondol rá csak buzgón kenegeti...

Ég és Föld

Van úgy hogy az Ég
egészen súrolja a Föld színét
leszáll az emberek közé
Valaki
hogy az életük szebb legyen
ne csak mindig
oly piti és prózai
Van úgy hogy a Föld
repesve közelít
Valaki felé
s nemcsak egymást
gyömöszöli
az elvadult népség
kívánja hogy a szépség
valami éteri
néki is elérhető legyen
máskor csupán repesne
mégsincs remény
hogy a maga szintje fölé
akár egy pillanatig is
mehetne
Az Ég s a Föld
nem véletlenül találkozik
mert általuk a khárma
kiteljesül
valami hirtelen változik
úgy tűnik egyesül
a két elem

de mintha hiábavaló volna
ez a fantasztikus
szerelem
a Föld csak vágyakozna
hátha méltó lehet
a transzcendenciára
és maga is
egykor legalább
csak egy picit
éterivé válna
ám csupán leszáll hozzá az Ég
megmutatja neki
legszebb színét
ragyog a fényes szép azúr
a Föld pedig reá
pompás zölddel felel
tudja hogy Ő az Úr
ezért Neki
ékes zöld zsoltárokat énekel
az Ég a Földdel összeér
hogyan lehetne ékeesebb?
az ember-törpe feltekint
úgy érzi: csak ez miatt él
aztán a varázslat véget ér
mégis ki lehet szerelmesebb
mint a felfelé törekvő törpe nép
akihez legalább gondolatban
vagy egy pillanatnyi varázslatban
mégis mégis

leszáll az Ég
hogy megszépítse gyarló
pillanat-életét?!

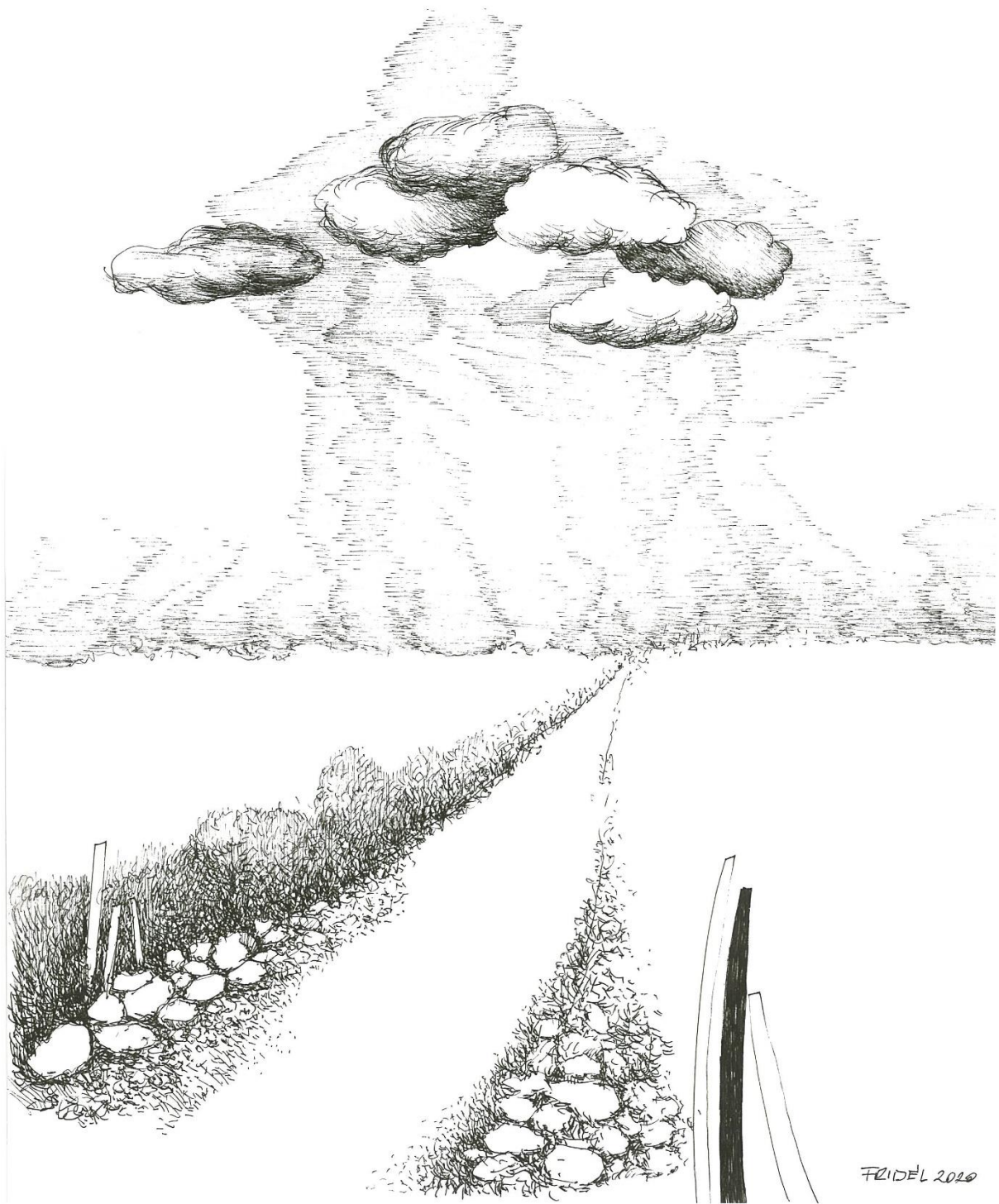

Tiziano: Égi és földi szerelem

Hold-varázslat

Az égieknek aznap pompás
színjátéka volt
ragyogott és tündökölt
a vert ezüst
királyi Hold
nincs hozzá fogható
legfeljebb földies-esetlen
elgondolható
hogyan az a fényes tányér odafent
számára is valami ékeset
csodásat terem
és ragyogott az ég
tükrözve végtelen
annak az egy elvarázsolt
Valakinek
minden szerteszórt színét
mert kell az az éji-égi
szikrázó illúzió
hogyan palástja terád is terül
s nem leszel csupán
kivert páriája
annak a csodavilágnak
van másik szépséges verzió
amelyért élni érdemes
lehetsz még különleges
akár az az ékes égi Nagy Király
aki a mennyből hozzád
pár órára leszáll

Ragyog a tünde Hold
táncra perdül tőle
az eleven s a holt
ez mégis szépséges
élet-zene
vágysz hogy ezt mindig
így kellene
élni és látni
hogy csak káprázik belé a szem
és a káprázat nyomán
benne és körülte
földi csoda:
csupa költészet terem

Baromi

Baromi baromi nagy és végtelen
ez a kíméletlen és szertelen
földi gyűródés amelynek kellős
de kellős közepén
vergődik egyre az ember
hogy végül soha ne legyen
jó helye csak ez a szellős
huzatos vén préri vagy pampa
ahol a lovasunk
néki elrendelten haladna
akár egy égi szent lovag
-no hát legalább erre vágyik –
hogyan ne csak mindig az a másik
haladjon felfele s ne csak mindig pokoliránt
ahogy sokaknak elrendeltetett
Baromi baromi nagy és végtelen
az a hiábavaló lét-elem
amely őt vagy mást
csupán kis időre befogadna
s lenne mintha őt is megváltanák
egy szabadnak mondott felhő-világ
gyönyörű gyermeke
kiben a vén szülőnek is
annyi öröme tellene
de mégis jön ez a baromi
igavonás meg a társai
kiknek szavát
az övénel mindig jobban lehet hallani

a végzet végül mindig lesújt
akár ama bárd
-a reccsenést bárcsak ne hallanád! –
utána a fej ama kosárba hullt
ismét csak kísért a múlt
melynek olyan baromi hosszú az árnya
hogy törpének érezné magát
aki csak alája állna
Baromi baromi ez a sok tettetés
mely eláraszt akár a tenger
és benne és általa kell elviselned
a sok blablát amit
mind összehord az ember
s te csak evezel evickélsz
valami méla vénséges tengeren
hol hideg és szél
a füledbe süvöltve zenél
s ahol a szenvedés meg az unalom
egyaránt megterem
hát csak tűrd
hogyan ez a baromi baromi
rideg senkiség
örökké a sarkadban legyen
mert ez a baromi szimfóniád
óceánokon túl
valahol azon a Baromi Világtengeren

FRIDEL 2020

Égiháború

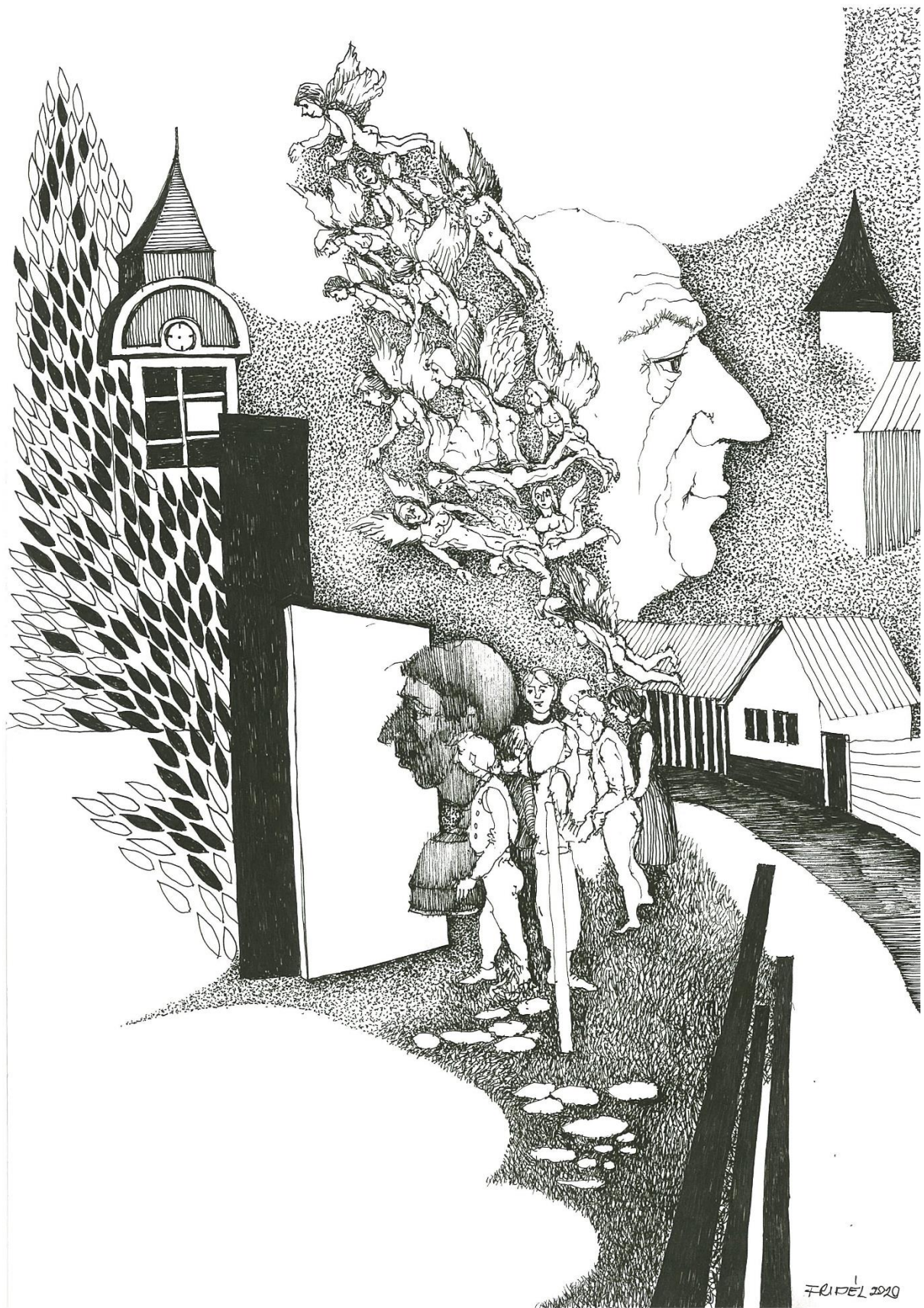
Az égiek egyszer üldözőbe vették
Diána kedvenc vadait
szépséges szarvasait
és a megriadt szelíd vadak
agancsuk hátracsapva
mások meg agancstalan
fenséges dobbanások kíséretében
vágtazni kezdtek
jobbra-balra csapva olykor
erdő- és bozót-hasítva
páni rémületben menekültek
hogyan csak úgy dübörgött alattuk
a felkavart csendű föld
az istenek meg egyre szilajabbul
ki lovon ki gyalog vagy szellőszárnyakon
iramodtak utánuk
ám a megrémült vadak
nem hagyták magukat sórt
Diána is kit kedves méltóságában ért
ez az egész
valahol az Elíziumi pompás ligetek
valamelyikében
haragra gerjedt és csak úgy
csapta kedves testvérei arcába
a felkavart ágakat melyek
nyílvesszők gyanánt
vagy éppen azokkal versengve
szúrtak és sebeztek

a vén föld alatti kovács pedig
megdühödvén
hogy izzó munkaanyagát
mind kiborogaták
az egyre szilajabbul vágózó testvérei
előttük menekülvén aztán
az erdőnek vágózó vadjai
Héphaisztosz még közéjük csapott
pár marék lávát
hogy na most már aztán elég!
de amazok kutyába vették
csak vágóztak és a lovakat hajszoló ostorok
az ő vaksi szemei közé is csaptak
az isteni vágóban
az ostorcsapások tetejébe még
Zeusz is utánuk hajigált villámai közül
egy párat hogy most már aztán nyugodjanak!
de amazok észre se vették hogy
isteni bátyjuk-apjuk
kiadta figyelmeztetéseit
rengett a föld
az erdő meg csupa szagatásnyomtól zilált
csak a kedves Aphrodité
játszadozott tovább
kedves Ámor gyermekével
akire Apolló is boldogan mosolygott
félrekotorva Zeusz töméntelen felhőit az égről
s közéjük küldött pár fényes napsugarat
Héra megébredvén

délutáni álmából
féltékeny pillantást vetett
kikapós férjeurára akit viszont
félálomban szuszogva talált
hát megnyugodott és maga is
aluvék tovább
hasonlóképpen Dionüszosz
békésen hortyogott
hogy kiheverje az előző éjszakának
úgynevezett bacchanáliáját
a megkergetett szelíd vadak ezenközben
már a tengerpartig jutottak
és egyenesen karjai közé futottak
Poszeidón felhorgadt istenének
ő meg látván a megvadult üldözőket
gyöngéden magához ölelte
a rémülten menekülőket
és vitte-vitte őket
egészen Rhódosz szigetéig
hogy aztán partra segítse a pihegőket
majd szinte fityiszt mutatva kedves bátyjának
szigonyával elkapta amannak villámait
és úgy felkunkorítá majd közibük vágá
meglepődött testvéreinek
hogy alig győzték kapkodni a lábukat
mások meg visszasarkantyúzni lovaikat
egyszóval megfutamította
az egész isteni hadat
reájuk letekintve a szépeszü Pallasz

fejet csóválta
akarom mondani sisakot
majd lapozott néhányat
a Bölcsességnek Könyvében
lakonikusan megállapította:
ezek mind megháborodtak
hogy csak úgy kergetőznek akár a gyermekek
és tovább mosolygott Apolló
gyöngéd sugarakkal simogatván
isteni kedvesét
és annak pufók gyermekét
úgy széjjeloszlatta mind
a megtépázott fellegeket
hogy szégyenletükben
mind az Akropolisz mögé bújtak
a kék ég meg neveté
hogy épp a hadak istene Árész
nem volt éppen sehol
testvérei is bosszúsan keresték
hogy így cserben hagyta őket a bátyó
aki továbbra is ott hortyogott
Dionüszosz öcsikéjével egyetemben
még mindig félrészegen
kiheverni próbálván az előző esti bulit
hát így esett
hogy az isteni testvérek meg aznapra már
maguk is duzzogni elvonultanak
hogy némi nektárral s ambróziával
vigasztalódjanak

s hogy aztán csendesen kivárják
hogy egy csöngői kislegény
jóval évezredekkel azután
utánuk mosolyogjon maga is
aki szerint mindezt
„a csillagos ég is neveté”
de mit is?
hát hogy némely római hitre tért
istenek
csak úgy békésen megférjenek
antik görög testvéreikkel
mit se tudva az ezredekkel későbbi
vallásháborúkról
hát van mit tanulnotok
ti félvad megkergült emberek
akiknek még mindig a dühös istenek
rossz példája a követendő
nemde, kedves testvéreim?

Útra kelni

Egyszer majd mindnyájan elutazunk
valahová
és ez rendben is van
odaát minden szebben vár
csupán az átkelés
borzasztja el a vígsághoz szokott
embereket
Borzaszt a fuldoklás
még pár köbcentiméter levegőért
pedig odaátra az már nem kell
Fogják a kezünket
akikről nem is gondoltuk volna
marasztanának pedig
amikor itt voltunk
mintha nem is törődtek volna velünk
Aztán felbúg az a bizonyos
hajókürt
és sajnos nincsen tovább
még teli a tarisznya
mindenféle földi tanulsággal
meg a hozzá hozott
égi tudománnyal
de csak ennyi
lejárt a lemez
és a végén ott kell fuldokolni
majd visszaadni azt az utolsó köbcenti
ájert is
odaát ez nem konvertibilis

Igen egyszer menni kell
csak az idejét nem tudni
és addig mindvégig
lomhán vagy szaporán
egyre csak

lélegezni kell

FRIDEL 2020

Derű

Miközben dörög az ágyú
egymást püfölik
akik talán már azt se tudják miért
hiszen egy ágról eredt
az a két testvérnép
nekünk ez a passzív szerep jutott:
a kései szemlélődés
az öreges derű
amely tudván tudja
a dolgok már nem rajta múlnak
a kortársak meg gyakran bepipulnak
és akkor jön az a csépelés
az évezredek
vagy talán évmilliók
csihipuhi
mi pedig csak üldögélünk
mert már nincs is hová kihez menni
csak itthon elmélkedni
távol századok homályába nézni
ahonnan ugyanez tükröződik
vagy még annál is inkább...
hogyan az emberek csak ezt tudják
amióta lemásztak a fáról
vagy ki tudja honnan
hát ragadj botot te is
kedves barátom
és alkalmazkodj
asszimilálódj

a mindenkori trendekhez
ha nem akarod hogy neked is
csak ez a sors jusson
ami a vén poétának
ez a disszonáns derű

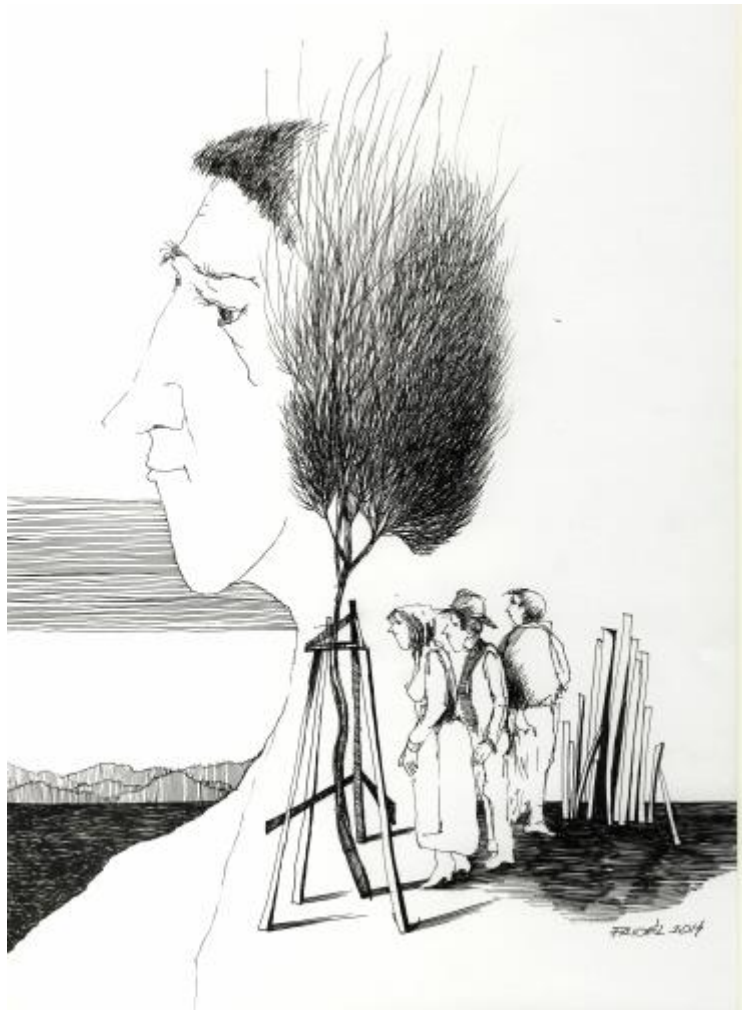
pedig tudja hogy mindig is ott volt
Isten tenyerén
ahogy a többi is

Kába

Az öregek kába mosolyával
nézett bele a szélbe
amikor az a kabátját tépte
Nincsen már miért visszavágni
elég lesz az a semmi
amelyért egykor jó messzire kell menni
Bár a saját arcát sose látta
mert mindig a másokéba nézett
mégis mindig mindent jól megértett
hogy övé az a nagy semmi
de az egészen teljesen
ezért kell küzdeni csüggedten vagy szerelmesen
Nem is tudta hogy a nézése már báva
csak tudta hogy még mindig nézni kell
s hogy a csend mélyén mindig valaki énekel
Talán csak egy madár
de ha egyszer olyan fenséges
bár a világ csak azt nézi mi a nyereséges
s csak pörög és forog a dollárok és fényes érmek
nyikorgó muzsikájára
s végül csak ennyit szól: alászolgája
Mondhatná ezt is: csaó, agyó
de hát mindez ugyanúgy nem divat
az értelmes ember más trend mentén halad
Az öregek kába mosolya
őt is magába fogadta
és ez az utolsó hév magával ragadta
Most csak száll

magányosan repül
sose fárad már sehová se települ
csak vár sorára
hogyan elzenghesse utolsó dalát
hogyan a végére biggyeszthesse: az angyalát!

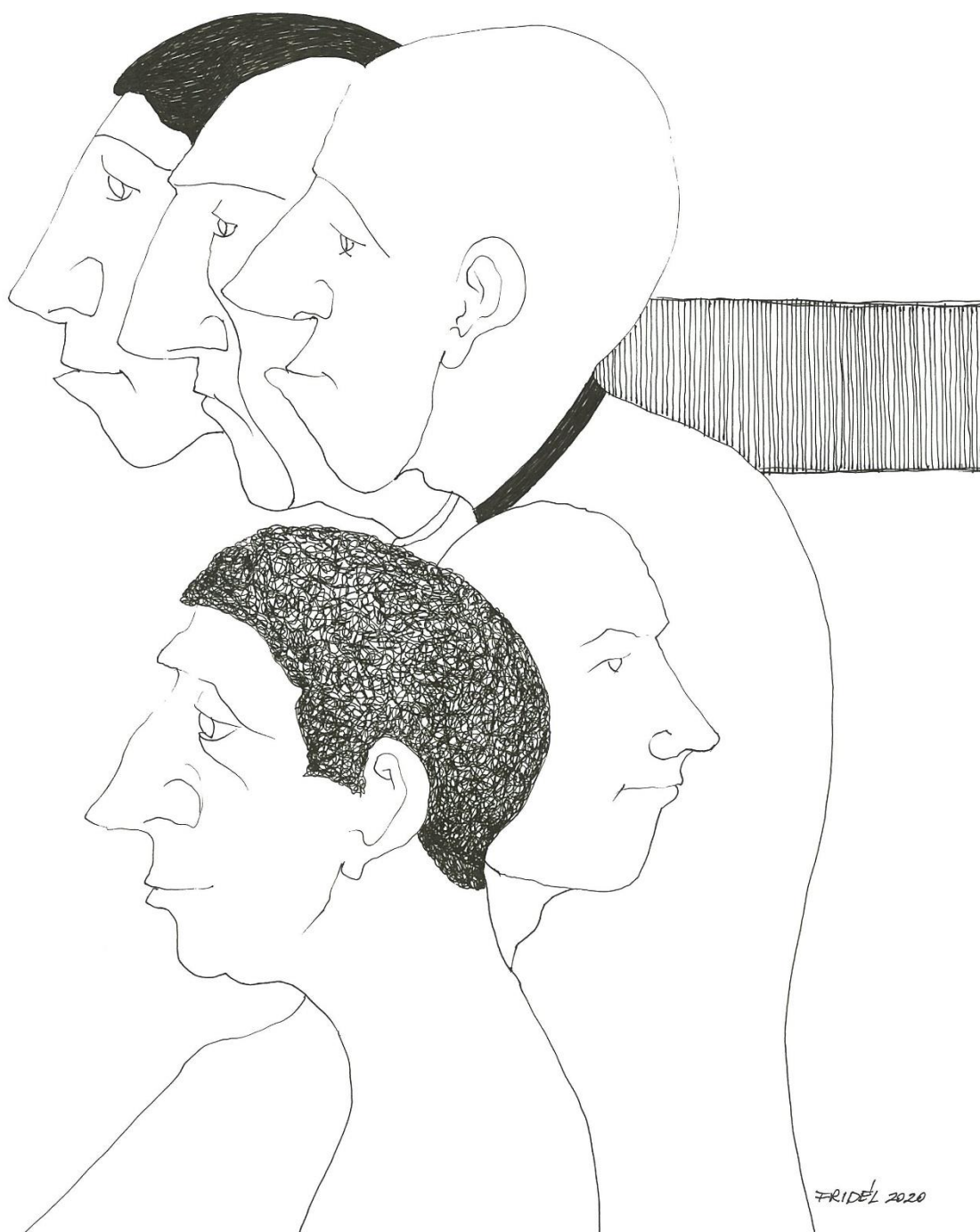

Keleten

Keleten minden szín rikít
mi legalább úgy látjuk már mióta...
olyan ez mint népdal helyett a nóta
amitől a műveletlen nép felsikít
Talán a sok fény teszi
amely annyira dús és nyugaton szinte értelmezhetetlen
mégis más mint ami tovaúszik a fellegekben
a harsány erőt mégse lehet félreérteni
Keleten csimpolya szól töröksíp visít
dobokat döngetnek nehogy lekésd
amit ordítanak és az is lehet hogy előrántanak egy kést
hogyan nyisszantsanak vagy szúrjanak bár párbajra senkise hív
Keleten túlédés ami édes és az étel neked túl fűszeres
csak forgolódsz és nem érted hogy egykor őseink
mégis természetesnek vették mások voltak elődeink
fejlődtünk és romlottunk is egyben tán így természetes
mindenkinek aki onnan származott vagy köztük élt
már bánt a forgatag a túl erős színek fojtó szagok
ők ott csoport én azt keresem köztük én ki vagyok
s nem érted hogy ez egy valós kép vagy amit valaki más remélt?
Keleten vérvörös az alkony és földig lóg a hold
óriásnak tűnik pedig mérete ugyanaz mégis másként látja
kelet szülötte és a nyugatnak őszinte barátja
hát igen. Más az eleven és hej de más a holt
Keleten... igen keleten... szivárvány ha magasba ível
látja és csodálja a szív már ha a nyüzsgéstől látja
hogyan ez a mennyei üzenet feléje is tisztán tárja
mindazt mi értelmesen szép s nem olyan mint ki csak mímel

nagy fondorlatosan tagadva azt is ami látszik
napnál is világosabb hiába is magyaráznád
s hogy a rongyaikat hiába is rázzák
az a keleti forgatagba ugyan belevásik

mert keleten minden szín úgy rikít

Paradox

A legszebb verseket végül mindig
az arra érdemtelenek kapják
hírük mégis nagy bár ők nem hűségesek a sírig
és a költészetet talán nem is akarják
A legszebb versek mégis oly csodásak
bennük az a lotyó is érdemessé válik
mindenre ami szép a nép meg nem érzi ez csak a látszat
mert azt hallja amire feltétlen annyira vágyik
A legszebb versekben éteri szép a tócsa tükre
Anna és Gina égivé magasztosul
habár fűtyültek ők szegény költőjükre
csupán hiúságukat legyezgeti s nem kell ami nem hasznosul
A legszebb versek aztán a magasba jutnak
elszakadva a földtől mert vonz az éter
s míg ők hódolnak közönséges vágyaiknak
meg se látják ami nem ehhez ér fel
A legszebb versek láthatatlanba is tudják
hogyan gyűjtsenek nektárt a gigazokról
mert a méhek azokon is azt az egy zöngicsét fűjják
amely aztán tükröződhet a messzi csillagokról
A legszebb versek nem is versek talán
de minden ami tőlük kifényesedve
tükröződik a napszálltán vagy egy napnak hajnalán
s csak pompázik remekül újra s egyre

mert a dolguk ennyi s ki bánja a lotyót
kinek tekintete elbűvölte egykor a költő-álmodót?

FRIDEL 2020

Béke

„Béke az érkezőknek. Áldás az elmenőknek”

Egy tábla egy felirat csupán
mégis megállítja az oda érkezőt
és méltán búcsúztatja az elmenőt
mintha valaki kendővel intene a távozóknak után
Egy tábla mégis mennyi szeretetet van
reája vésve vagy pingálva talán?
az európai kultúrának hajnalán
akad akinek ott az az intés a karjaiban
hogyan bátran nekilendül ha kell
s nem kérdezi szabad-e még? zavar-e másokat?
egy emberi gesztus parányi áldozat
s egy kései dalnok aki még magyarul énekel
Egy tábla csupán egy csöppnyi portán falun
amely nem skanzen valami más
egy emlék egy csöppnyi bepillantás
és nem is olyan akár egy múzeum
Egy tábla vajon ki lehet megálmodója?
kinek volt fontos jó helyre állítani?
kinek a háza kertje oly szívesen javítani
valamit a megbillent rendben hogy legyen jónak hozója?
Egy tábla egy megkésett üzenet ha érted
téged is szívesen lát aki ott lakik
tán még el is beszélget veled hajnalig
ha úgy hozza a sor mert tiszta benne még a lélek
Egy tábla ott áll mégsem harsogó
bár igyekszik egészen jól látszani
s te lehetsz kései vendég vagy akár hajnali

ő egyaránt szíves veled ez róla tisztán látható
Egy tábla ebben a veszett rohanó világban
hogyan megállít s csendre int mikor futnál világba
és nem is vágytál éppen az ő együgyű mosolyára
mégis ott kötsz ki a kicsiny világon túli házban
Egy tábla mely csendes léptekre készítet
elvezet messzi gyermekkorodba ha hagynád
ha felmenőid naponta meg nem tagadnád
csak egy pillantás vezet felé: jó volna ha még értenének
Béke és áldás. Áldás és béke.
Milyen egyszerű és ennyi csupán aérés
Olyan ez mint egy régi hazatérés
az ősök hantjaihoz hogy felsóhajthass: végre!

Tartalom

Délután	7
Hullámok hátán	11
Mindig	13
Kertünkben	15
Akác	17
Jó grófjaink	21
Ködképek	23
Özönzöld	25
Ellentétek	27
Kelet felé	30
Apró öröm	32
Könyvünnepre	34
Kalap	36
Csendül a dallam	38
Megérkezel	40
Csihipuhi	42
Annyiszor	44
Fénykép	47
Merénylő	50
Harci hév	53
Csillagporos este	55
Mi a manó?	57
Versek	59
Kivilágos	61
Lélek	64
Banda	67
Piruet	69
Groteszk	72
Pümkösdí áhítat	74
Fáradtan	78
Árokiparti idill	80
Szép a tavasz	82
Nép	84
Távoli	86
Mióta	88

Cirkalmas.....	90
Magvető.....	92
Napló.....	94
Mosolyok	97
Bajusz.....	100
Napfelkelte.....	102
Karmester.....	104
Tavaszi múltán.....	106
Művészet prózában	108
Boldog éj.....	110
Itália.....	112
Lenge... ..	115
Verebek	117
Lépések	120
Zöld és arany	122
Fájdalom	124
Reklámmember.....	126
Éber álom.....	129
Boldog mosoly.....	132
Valami... ..	134
Néhol	136
Üres.....	138
Emlék	141
Rekkenő	144
Az ember tudja.....	147
Öreg szemek.....	149
Fidelissima	151
Vénülés hívsága.....	154
Üzenet.....	157
Még jó... ..	160
Mindenkinek... ..	163
Ég és Föld	165
Hold-varázslat	168
Baromi.....	171
Égiháború.....	174
Útra kelni.....	180

Derű	183
Kába	186
Keleten	188
Paradox	191
Béke	193

Murawski Magdolna újabb és újabb kötetekkel jelentkezik, biztosak lennénk benne, hogy már nem tud újat mondani, de igen, mindig tud, és mindig meglep bennünket valamivel.

Amit elsőre megfigyelhetünk ebben a kötetben, az a formai egységesség. Monoton is lehetne ez, ha a témák ezerszínűsége nem tenné izgalmasan változatossá az olvasást.

„Aki nem egy verssel kezdi a napot, az más gonoszságokra is képes”, mondogatja nagyrabecsült író barátnőm. Verset nem együltő helyében olvas az ember, de ebben a kötetben a versek kézről-kézre adják egymást. Az ember elolvas egyet, aztán kíváncsi lesz a következőre, és azt veszi észre, hogy alig akarja letenni a kötetet.

A költő betekintést enged hétköznapijaiba, látjuk az íróasztalán a hűséges növénykét, ami túlél hideget és kánikulát (bár virágot nem hoz), halljuk az ablak alatt vidáman csiripelő verebeket, és azt is megtudjuk, hogy

„Két szonett és egy novella között

egy kis főzőcske is belefér...”

A versek hangvételét akár komornak is mondhatnánk, ha nem ütne át mindenben a szerző szelíd lényje, a harcos fiatal évek után a melankolikus beletörődés, hogy az ember már csak ilyen: értetlen, értelmetlen, ostoba és felszínes, képmutató.

Ezzel szemben a világ örök szépsége áll, a tavasz, a növények, a Hold és a Szél: Murawski Magdolna személyében olyan ember írja a sorokat, aki meglátja és értékeli a Természet nagyszerűségét.

Az idős kor a költő számára elhozta a belenyugvás, elfogadás bölcsességét, vagy inkább mondjuk így: megtanult felülemelkedni a meg nem értettségen és mellőzöttségen, ami soha nem szegte kedvét, amit felemelt fejjel, a maga öntörvényes módján büszkén vállalt.

„Igen egyszer menni kell

csak az idejét nem tudni

és addig mindvégig

lomhán vagy szaporán

egyre csak

lélegezni kell”

írja, és őszintén remélem, hogy ez az utazás minél később következik be.

Lopes-Szabó Zsuzsa